Frederick Marryat

Sagnet om klokkeklippen

og andre fortællinger

Frederick Marryat

Sagnet om klokkeklippen

og andre fortællinger

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Frederick Marryat: *Sagnet om klokkeklippen og andre fortællinger* er til dels baseret på oversættelser af J. P. V. Petersen (1843-1915). Disse er *public domain* over hele verden. Fortællingerne *Den himmelblå domino* og *Feens tryllestav* er oversat af Kim N. Jensen (1955-), som har givet tilladelse til benyttelse af oversættelserne på samme vilkår som resten af bogen.

Nærværende ortografisk opdaterede, redigerede og til dels nyorsatte udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på tekster, som er skrevet for næsten 200 år siden. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal derfor, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Frederic Marryat: *Sagnet om klokkeklippen og andre fortællinger* is based upon translations by J. P. V. Petersen (1843-1915). The original translations are public domain worldwide. Two of the stories: *Den himmelblå domino* og

Feens tryllestav are translated by Kim N. Jensen (1955-), who has consented to the use of his translations under the same license as the rest of the book.

This orthographically updated, revised and to some extent newly translatede edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on almost two hundred year old originals. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latterday prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Sagnet om klokkeklippen

Gennem gaderne i de to byer Perth og Dundee drog et stort højtideligt optog. De hellige klosterfædre i deres lange klædebon skred frem under forgyldte bærehimle, munkene sang, røgelseskarrene blev svinget, flag og bannere blev båret af sømænd, brændende kerter af bodfærdige andægtige; den hellige Antonius, skytshelgen for dem, der betror sig til det stormfulde hav, blev båret i al pomp og pragt gennem gaderne, og når processionen drog forbi, blev mønter af forskelligt værd kastet ned på gaden af tilskuerne oppe i vinduerne, og lige så hurtigt de blev kastet, opsamledes de af smådrenge, der var klædt ud som engle og bar sølvkar til at optage de milde gaver. Toget varede hele dagen igennem, og det var en stor sum penge, der indsamledes i de to byer. Enhver gav af et godt hjerte, for det var få eller ingen, der, om just ikke i deres egen slægt, så dog i mindste blandt deres bekendte, ikke måtte begræde tabet af en eller anden kær ven eller frænde, som var omkommet på den farlige klippe, der lå lige i farvandet, som alle skibene skulle igennem for at løbe ind i Tayflodens munding.

Disse optog var blevet sat i gang, for at en tilstrækkelig stor pengesum kunne blive indsamlet til at iværksætte en plan, som en kæk og dristig sømand havde foreslået i et møde, der blev holdt i den anledning, og som gik ud på at opstille en klokke på klippen således, at det sagteste vindpust kunne sætte dens knebel i bevægelse og altså ved sin klemten kunne advare sømanden for den truende fare; de indkomne penge var mere

end nok til dette formål. Et møde blev derefter holdt, og det blev enstemmigt vedtaget at give Andrew M'Clise i kommission at tage over til Amsterdam og købe klokken af en derboende købmand, om hvem Andrew fortalte, at han netop havde en sådan i sit eje, som både ved sin klang og form egnede sig fortrinligt til det øjemed, den skulle anvendes til.

Andrew M'Clise indskibede sig med pengene og havde en heldig overfart. Han havde ofte været i Amsterdam og boet hos købmanden, hvis navn var Vandermaclin, og Andrew M'Clises forretningsdygtighed, agtpågivenhed, raskhed og kvikke bevægelser havde tit fremkaldt de varmeste lovtaler af mynheer Vandermaclin; mangen god aften havde Andrew M'Clise tilbragt sammen med ham ved deres yndlingsdrik, et glas genever, forstår sig med måde, og en god pibe tobak. Vandermaclin havde tit ønsket sig en søn som Andrew M'Clise, som han kunne efterlade alt sit gods og guld i fuld forvisning om, at pengebunken ikke ville blive splittet, men betydeligt forøget.

Vandermaclin var enkemand. Han havde kun én datter, som lige netop var gammel nok til at vende tilbage fra kostskolen til sin faders hus og påtage sig at styre dette for ham. M'Clise havde endnu aldrig set den smukke Katerina.

"Ja så, mynheer M'Clise," sagde Vandermaclin, som sad i varelageret i stueetagen af sin købmandsgård, "så I er kommet for at købe den berømte klokke fra Utrecht, for senere at hænge den op på den klippe, hvis farlighed vi tit efter endt dagværk har talt med hinanden om? Ja, jeg har også, som I da nok ved, lidt tab ved samme klippe; men jeg har dog haft lykken med

mig. Prisen bliver temmelig høj; men det må den være, for klokken i sig selv vejer ikke så lidt til."

"Vi er forberedt på at betale den, mynheer Vandermaclin."

"Ikke des mindre, for en så god sags skyld og for et så ædelt formål, skal jeg ikke trække jer op. Jeg vil ikke tale noget om den smukke forarbejdelse eller den fuldendte støbning. I skal kun betale metalværdien, den samme pris, som jøden Isaacs bød mig for den for nap og knap fire måneder siden. Jeg vil ikke forlange det samme for den, som en jøde ville forlange, men det, som en jøde ville give, hvilket ikke gør så ringe en forskel. Har I ti tusind gylden?"

"Ja, og mere til."

"Ti tusind er prisen, mynheer M'Clise, og jeg vil ikke have mere; for jeg vil også gerne bidrage min del til det fromme værk. Er I tilfreds med det, og skal handelen så være sluttet?"

"Ja, det er et ord; de hellige klosterfædre vil takke jer på prent, mynheer Vandermaclin, for jer ædelmodighed."

"Jeg foretrækker gæve sømænds tak for ørkesløse klerkes; men det er nu lige meget. Handelen er sluttet. Lad os nu gå inden for, det er på tide at lukke. Vi vil ryge en pibe sammen, og I skal få min kønne datter Katerina at se."

På den tid, her er tale om, var M'Clise henved seks og tyve år, noget over middelhøjde, smuk af skabning og med en frejdighed, næsten højhed, i sit åsyn, som vandt ham alles hjerter.

Hans væsen var, som de fleste søfolks, kækt og djærvt, men ikke frastødende. Hans blik var gennemtrængende som en ørns, og det syntes, som om selve hans sjæl talte ud af det. Ved

det allerførste møde med Vandermaclins datter forekom det dem begge, som om skæbnen havde bestemt dem for hinanden.

De elskede ikke, således som andre elsker, men med en inderlighed, som det ville være umuligt at beskrive; dog vekslede de næppe et ord. Atter og atter traf de sammen; deres øjne talte, men det kom ikke til videre imellem dem. Klokken var bragt om bord, pengene var udbetalt, og M'Clise kunne ikke tøve længere. Han var til mode, som om hans hjerte skulle briste, da han rev sig bort fra det land, hvor alt det, han havde kært her på jorden, befandt sig. Katerina syntes ligeledes, at der opstod en tomhed i hendes tilværelse; da skibet sejlede ud af havnen, gispede hun efter vejret, og da end ikke dets hvide og statelige bramsejl kunne øjnes som en plet langt ude i synskredsen, kastede hun sig på sin løjbænk og græd. Og da M'Clise sejlede bort, blev han siddende flere timer ud i ét og støttede hånd mod kind, mens han atter og atter tænkte på ethvert af den uforlignelige Katerinas ansigtstræk.

To samfulde måneder var M'Clise, hver gang ebben indtrådte, optaget af at føre tilsyn med arbejdet på klippen. Endelig var alt færdigt, og atter var et højtideligt optog at se, men denne gang var det til vands. En stille yndig sommermorgen drog abbeder og munke, ledsaget af et stort følge af stedets øvrighed og andre, som denne sag lå så meget på hjerte, ud fra stranden ved Aberbrothwick i en lang række både, smykkede med kirkebannere og alle hånde flag, som bar passende sindbilleder og valgsprog. Musikken tonede ud over søen, og munkenes hymner og gudelige sange hørtes undtagelsesvis her, hvor de aldrig før havde lydt og ingen sinde mere ville blive hørt. M'Clise lå ved skæret med et lille skib, som var blevet særligt

sammentømret til at bære klokken, og med kraner til at hejse den op og hænge den i klokkegalgen, der var indsuget i den faste klippe. – Klokken blev anbragt på sin plads, abbeden indviede og signede den, og vievand udgødes over malmen, der for fremtiden kun skulle bestænkes af den salte søs bølgeskum. Musikken og hymnerne tonede på ny, og inden de fik afsluttet den højtidelige indvielse, rejste vinden sig lidt efter lidt, og med den tiltagende kuling udsendte klokken sin rungende og dumpe klang. Dette var dem en mindelse om at vende tilbage, for det bebudede, at der var omslag i vejret, og bådene roede tilbage til Aberbrothwick, hvor de landede i rette tid; en time senere piskedes klippekysten atter af de oprørte bølger, og klokken klang højt og rask, skønt der ikke var andre i nærheden end havmågen, som udstødte sine bange skrig, mens den tumlede sig i luften, skræmt af denne uvante støj på klippen, som den i ebbetiden så tit havde valgt til hvileplads.

M'Clise havde endt sit hverv, klokken var grundfæstet, og atter ilede han med sit skib til Amsterdam. Atter var han gæst hos Vandermaclin, atter var han sammen med sin sjæls tilbedte. Denne gang fik de munden på gled, denne gang lovede de hinanden gensidig troskab i liv og død. Men Vandermaclin så ikke, hvorledes det stod til med de unges hjerter. Han betragtede den unge sømand som alt for ringe, alt for fattig til brudgom for hans datter; og da den tanke aldrig dukkede op i hans hoved, faldt det ham ikke ind, at den unge mand kunne vove at elske Katerina. Men han fik snart øjnene op, for M'Clise tilstod ham åbent og ærligt sit hjertes tilstand og forlangte Katerinas hånd, og ved denne anmodning blev Vandermaclin ildrød af harme.

"Mynheer M'Clise," sagde han, efter et ophold, som han behøvede til at dæmpe sin opblussende vrede, "når et menneske vil gifte sig, er han forpligtet til at godtgøre, at han kan ernære en kone, at han kan holde hende i den stand og skaffe hende de livets goder, som hun har været vant til hjemme i sin faders hus. Vis mig, at I kan det, så vil jeg ikke nægte jer Katarinas hånd!"

"Endnu kan jeg det ikke," svarede M'Clise; "men jeg er ung og kan arbejde; nogle penge har jeg, og flere kan jeg tjene. Sig mig engang, hvor meget synes I, jeg skal eje, for at blive berettiget til at forlange jer datters hånd?"

"Når I har tolv tusind gylden at opvise, så skal I få hende," svarede købmanden.

"Jeg har kun tre tusind."

"Så tænk ikke mere på Katarina. Det er en tåbelig lidenskab, I nærer, og I må slå de griller af hovedet. Og, mynheer M'Clise, jeg vil ikke vide af, at I går og snakker min datter noget for. Hun må glemme jer, og det kan kun ske ved, at I ikke ses tiere. Jeg ønsker jer alt godt, mynheer M'Clise, men jeg må bede jer forlade mit hus."

M'Clise skiltes fra købmanden, nedbøjet af kummer og skuffelse. Han søgte at se sit snit til at skaffe Katarina et brev i hænde, hvori han meddelte hende udfaldet af hans frieri. Men Vandermaclin havde fået nys om dette brud på tro og love, og Katarina blev sendt i kloster, hvor hun skulle blive, indtil hendes elsker var rejst; og Vandermaclin skrev til sin forretningsforbindelse i Dundee, at de varer, der skulle befordres til ham, ikke måtte sendes med det skib, som M'Clise førte.

Dette fik vor unge kaptajn naturligvis at vide. Alt håb var næsten svundet, alligevel tøvede han og opsatte sin afrejse. Han var ikke længere den raske, dristige sømand, han forsømte alt, endog sin påklædning.

M'Clise vidste, hvilket kloster hans skønne Katarina var indespærret i; tit og mange gange strejfede han om i dets nabolag i håb om at kunne få hende at se, om end kun for et øjeblik, men forgæves. Hans skib var nu ladet, og han kunne ikke opsætte afrejsen længere. Han skulle sejle næste morgen, og endnu en gang foretog den ulykkelige unge mand sin vante spadseretur for at se på de mure, der indesluttede alt, hvad der var ham dyrebart på jorden. Han blev afbrudt i sine drømmerier ved, at en sten faldt ned for fødderne af ham; han tog den op; der var en lille lap papir bundet til den ved en silketråd. Han foldede det ud; det var Katarinas håndskrift, men der stod kun det ene ord: *Klokken!*

Klokken! Det gøs i M'Clise; for han fattede straks, hvad meningen var. Det hele påfund fo'r ham som en elektrisk gnist gennem hjernen. Ja, der var en udsigt til, at han kunne nå sine ønskers mål. Klokken var ti tusind gylden værd, den sum havde jøden Isaacs jo budt for den, og det ville han vel også give nu. Han ville blive lykkelig med sin Katarina, og han velsignede hendes snildhed i at finde på udveje. I et minut eller to var han i den syvende himmel, men snart indfandt en ædrueligere betragtning sig. Hvad var det, han ville til at forsøge? Kirkeran – helligbrøde. Klokken var blevet indviet af den hellige kirkes mænd, var blevet købt ved hjælp af milde gaver fra fromme mennesker. Den var blevet ophængt på klippen til redning for hans standsfæller, sømændene, og skulle han nu borttage den

igen, ville han da ikke blive krævet til regnskab for alle dem, der forgik? Ville ikke enkens klager og den faderløses tårer råbe til Himlen om straf over ham? – Nej, det skulle aldrig ske! Forbrydelsen var alt for gruelig; og M'Clise trådte på papiret, for han tænkte, at Djævelen fristede ham i en kvindes skikkelse; men når kvinden frister, er manden fortabt. Han genkaldte sig i mindet Katerinas skønhed og ynde, al hans modstand var overvundet; han besluttede at udøve udåden og vinde Katerina, selv om han skulle fortabe den evige salighed.

Andrew M'Clise sejlede bort fra Amsterdam, og Katarina genvandt sin frihed. Vandermaclin attråede at få hende gift, og mange bejlede om hendes hånd, men forgæves. Hun mindede faderen om, at han havde givet sit ord på, at såfremt M'Clise optalte tolv tusind gylden, skulle hun blive hans hustru, og den forpligtelse, påstod hun, var han ubrødeligt bundet til. Efter at have søgt at tale hende til fornuft og forestillet hende, at tolv tusind gylden var en så stor sum, at M'Clise ikke kunne skaffe den til veje, før han blev en gammel mand, om han end var nok så heldig, indrømmede Vandermaclin, at han rigtig nok havde givet sømanden sit tilsagn, og som en ærlig mand ville han også holde sit løfte, forudsat, at M'Clise inden to år kunne opfylde sin del af den indgåede forpligtelse; efter den tid ville han ikke opsætte hendes giftermål længere. Katerina hævede øjnene mod himlen og hviskede med foldede hænder "Klokken!" Ak, at vi endog påkalder Himlens bistand, når vi vil begå synd; dog, støvets børn er jo blinde, og ingen så forblindet som de, der drives af deres lidenskaber.

I sommeren samme år havde M'Clise truffet sine forberedelser; efter at have sikret sig bistand af nogle forsorne

gaster havde han benyttet sig af smult vande og stærk flod til at løfte klokken af og bringe den om bord i sit skib, hvilket var ham en let sag, da han selv havde anbragt den og vidste fuld besked med dens ophængning. Han sejlede afsted til Amsterdam, og Vorherre lod ham komme i god behold derhen med sin forbryderske fragt. Han lagde ikke, som ellers tidligere, ind i kanalen ud for Vandermaclins hus, men roede ind i en, der løb bag om jøden Isaacs bolig. Ved aftenstid gik han ind der og meldte jøden, hvad han havde til fals, og den krumryggede lille israelits hvasse grå øjne funklede af fryd, for han vidste, at der ville blive meget at tjene. Ved midnat blev klokken hejset op ved kranen og i god behold henlagt i jødens pakhus; de ti tusind gylden blev udbetalt til den henrykte M'Clise, der ikke havde tanke for andet end at få sin Katerina og ikke ænsede den forbrydelse, han havde begået.

Men ak! For at dølge en forbrydelse nødes vi kun alt for ofte til at begå en endnu værre, og således gik det også Andrew M'Clise. De folk, der havde hjulpet ham, imod løfte om at få et tusinde gylden til deling imellem sig, knurrede over deres part og forlangte, at byttet skulle deles ligeligt, ellers truede de med straks at ville gå hen og bekende udåden.

M'Clise rasede og tog på veje, bandede og rev sig i håret, lovede, at de skulle få pengene, så snart han havde ægtet Katerina, men de ville ikke lade sig noget sige. Atter kom Djævelen ham til undsætning og tilhviskede ham, hvorledes han skulle bære sig ad; han indvilligede i de andres fordringer. Den følgende aften skulle delingen gå for sig. De indfandt sig i hans kahyt, hvor han trakterede dem med vin, og de drak dygtigt; men vinen var forgiftet, og de døde alle inden næste morgen.

M'Clise bandt tunge vægte ved deres lig og nedsænkede dem i den dybe kanal, opbrød selv sine kistebænke for at give det udseende af, at hans skib var blevet plyndret; derpå gik han til øvrigheden og forklagede sit mandskab for at have udplyndret ham og senere undveget. Der blev straks anstillet undersøgelse, men de blev ikke fundet, og det antoges, at de var undveget i en båd.

Atter begav M'Clise, hvis samvittighed nagede ham, sig hen til Vandermaclin, optalte sine tolv tusind gylden og forlangte sin brud, og Vandermaclin, som begreb, at det var datterens jordiske velfærd om at gøre, gav nu sit minde til forbindelsen. Da M'Clise ytrede, at han higede efter jo før jo hellere at vende tilbage til England og komme til ordning med de handlende, hvis varer var blevet plyndret, fandt brylluppet sted nogle få dage efter, og Katerina trykkede morderen i sin favn. Alt var tilsyneladende idel fryd og gammen; men M'Clise var bespændt af angst og gru; nu da han havde nået sine ønskers mål, skønnede han, at det var alt for dyrekøbt, for hans sindsro og sjælefred var tabt for bestandig. Det anfægtede dog ikke Katerina; enhver gnist af følelse var opslugt af hendes lidenskab, og selve M'Clises brøde gjorde ham kun endnu mere dyrebar for hende, for var det ikke for hendes skyld, han havde begået alt dette? M'Clise fik hendes medgift og skyndte sig at komme under sejl, for ligene lå endnu i kanalen, og han skælvede hver time på dagen for, at hans misgerning skulle komme for lyset. – Vandermaclin sagde farvel til sin datter; han vidste ikke selv hvorfor, men han havde en underlig følelse, som han ikke kunne blive herre over, en anelse sagde ham, at de aldrig mere skulle ses. –

"Ned med dig – gå ned om læ, Katerina! Her er ikke sted for dig at være," råbte M'Clise, da han stod ved roret. "Gå ned, kone, ellers bliver du skyllet over bord. Enhver sø truer med at vælte sig ind over dækket; vi har allerede mistet to mand. Ned med dig, Katerina, hører du!"

"Jeg er ikke bange; lad mig blive hos dig!"

"Ned med dig, siger jeg!" råbte M'Clise fnysende vred; Katerina tilkastede ham et bebrejdende blik og adlød.

Stormen var på sit højeste; solen var gået ned, sorte, vældige, gruelige bølger jog hinanden, og skuden, der havde mistet sine master, blev drevet i vild flugt ind mod land. Vinden tudede og peb gennem hver sprække i skibet. I tre dage havde mandskabet kæmpet mod stormen, men uden held. Varede den nu længere ved, var alt håb om redning ude, for de havde landet i læ kun et par mil borte. Der var kun ét, der kunne frelse dem, i fald de nemlig kunne nå Tay-flodens munding og derefter holde op imod Dundee. Søen stod i ét skum, det sydede og brusede rundt om dem, natten var mørk, bølgerne støjede og larmede, masterne skylledes langt bort; M'Clise stod ved roret og holdt skibets bredside mod søen. Hans hjerte var fuldt af bitterhed, og hans skyldbeladte samvittighed knugede ham, han søgte døden og gruede dog for den; for havde han ikke begået både drab og helligbrøde, og var her ikke en hævnende Gud over ham?

Atter kom Katerina op på dækket og klyngede sig op til Andrew for at søge trøst og støtte hos ham.

"Jeg kan ikke blive der nede. Sig mig, er det snart forbi?"

"Ja," svarede M'Clise mørkt, "det er snart forbi med os alle."

"Hvad mener du? Du sagde jo før, at der ingen fare var."

"Det sagde jeg nok, men det var løgn, døden er nær, og bag efter kommer fordømmelsen; for din skyld har jeg forspildt min evige salighed!"

"O nej, det må du ikke sige."

"Jo, det siger jeg. Forlad mig, gå bort fra mig, kvinde, eller jeg forbander dig."

"Forbande mig, Andrew! O nej! Kys mig, Andrew; og skulle vi forgå, lad os da udånde i hinandens arme."

"Det kommer vi nok til! Du har draget mig ned i fordærvelsen. – Gå bort, siger jeg, jeg forbander dig!"

Således havde hans brødefulde kærlighed forvandlet sig til had, nu da døden stirrede ham i ansigtet.

Katerina svarede ikke. Hun kastede sig ned på dækket og hengav sig til udbrud af bitter angst og smerte. Mens hun lå der, og M'Clise stod ved roret, lagde vinden sig; skibet omtumledes ikke længere så slemt som før, skønt bølgerne endnu gik så høje som huse. Mandskabet om bord genvandt deres fatning; nogle forrevne sejl fastgjordes til mastestumperne, og der øjnedes mulighed for, at de kunne blive frelst. M'Clise talte ikke, men passede roret. Vinden slog om og blev dem gunstigere; håbet opsteg i alles bryst. Taymundingen lå nu åben for dem, og de var frelst! M'Clise var let om hjertet, da han lod skuden falde af fra vinden og satte styrmanden til at passe roret. Han ilede hen til Katerina, som endnu var på dækket, løftede hende op, tilhviskede hende ømme, trøstefulde ord og forsikrede hende om, at hans kærlighed var vendt tilbage, men hun hørte ikke – hun kunne ikke glemme – og hun græd bitterligt.

"Vi er frelst, elskede Katerina."

"Det havde været bedre, om vi var gået under!" svarede hun mørkt.

"Nej, nej, det må du ikke sige, når din egen Andrew trykker dig til sit bryst."

"Du forbandede mig!"

"Det skete i vanvid – det var ikke andet end sindsforvirring – jeg vidste ikke, hvad jeg sagde."

Men stålet var trængt ind i hendes sjæl. Hendes hjerte var bristefærdigt.

"De gør bedst i at pålægge mandskabet at holde godt udkig efter Klokkeklippen," råbte manden ved roret til M'Clise.

Klokkeklippen! M'Clise gøs og svarede ikke. Fremad fo'r skibet, drevet afsted af søen og vinden, det ene øjeblik hævedes det højt i vejret og skød hen over brodsøerne, og i næste minut sænkedes det dybt ned i hulningen mellem bølgerne og omsluttedes til alle sider af det oprørte element. M'Clise holdt stadig Katerina i sin favn, men hun besvarede ikke hans kærtegn; – pludselig kastede et voldsomt stød dem i dækket. Skibets planker knagede og gav sig i deres sammenføjninger, bølgerne skyllede ind over agterstævnen, skuden krængede over og tog vand ind – alt i løbet af et par sekunder. Derefter fulgte et endnu voldsommere stød, – vraget skilles ad, synker i dybet, og de skummende bølger skyller hen over det.

M'Clise slængte hende, som han havde i den grad elsket til vanvid, fra sig og sprang i søen. Katerina udstødte et skrig, da hun styrtede efter ham, – og dermed var alt forbi. –

Når stormen rejser sig, og den skrigende havmåge søger ind til land, når fiskeren søger at fremskynde sin båds fart hen

imod den hjemlige strand, da kan man få at se M'Clises skikkelse fare med lynets hurtighed ned fra de mørke skyer, idet den tunge klokke, han er bundet til med et reb om halsen, drager ham ned i fordærvelsens afgrund.

Og når alt er stille og roligt, når bølgen i ebbetiden kun ganske blideligt kysser klippen, har besætningerne på de skibe, der sejler ud af Tay-floden, tit og mange gange ved månens sølverskin set genfærdet af den smukke Katerina vifte med sit hvide skærf som tegn til dem om at nærme sig og tage hende bort fra klippen, hvor hun sidder. Undertiden vil hun medgive dem brev til hendes fader Vandermaclin, og hun klager sig og græder, når de varsomme sømænd, med øjnene fæstet på hende og armene over kors, fortsætter deres sejlads tavse, men i frygt og bæven.

Sydvest til Vest ¾ Vest

Jack Littlebrain var, rent legemligt betragtet, så velvoksen og desuden så smuk en knøs, som man ville se for sine øjne, men det kan ikke nægtes, han var ikke meget opvakt. Naturen er i de fleste tilfælde meget upartisk; den har givet påfuglen en prægtig fjerdragt, men som enhver ved, ikke det ringeste øre for musik. Det er næsten ufravigelig tilfældet gennem hele fugleverdenen: de tarveligst klædte er de bedste sangere. Blandt pattedyrene er elefanten sikkert den, der har bedst forstand, men samtidig kan den dog ikke regnes for en skønhed. Idet naturen gik frem efter denne uomtvistelige grundsætning, mente den, at den havde gjort mere end nok for Jack, når den udstyrede ham med udvortes fuldkommenheder, og den anså det slet ikke for nødvendigt, at han tillige skulle være videre kløgtig, ja vi må ligefrem tilstå, at han ikke alene ikke var kløgtig, men sandt at sige bemærkelsesværdig sløv og dum. Littlebrain'erne har imidlertid i et langt tidsrum været en velbekendt, talrig og indflydelsesrig familie, så at, hvis det ellers var muligt, at Jack kunne have lært noget, havde midlerne nok været til stede; han blev fat i alle de skoler, der fandtes i landet; men det hjalp ikke. Hver gang der var ferie, blev han viderebefordret fra den ene skolemester til den anden, og det var folk, der stod i ry for en skrap undervisningsmetode, som prøvede både med det onde og med det gode; han fik sin ryg smurt hver dag, men lige meget hjalp det; og efter et halvt års forløb blev han, såfremt han ikke løb sin vej forinden, ufravigelig hjemsendt til sine forældre som uforbederlig

ulærevillig. Hvad skulle der da blive af ham? Littlebrain'erne var hidtil stedse, om ikke på den ene måde, så på den anden, kommet frem i verden ved anbefalinger og slægtsforbindelser; men her var der én, om hvem man kunne sige, at han havde slet ingen hjerne. Efter megen snakken frem og tilbage, og efter at en mængde breve med forespørgsler og råd var udvekslet mellem forskellige medlemmer af hans familie, blev det endelig besluttet, at Jack, da hans morbroder, sir Theophilus Blazers, storkors af Bathordenen, den gang var næstkommanderende i Middelhavet, skulle sendes til søs under hans kommando, især da admiralen i sit svar på et brev i den anledning havde ytret, at det skulle gå underligt til, om han ikke skulle kunne sætte skik på ham; i alt fald ville han indestå for, at Jack nok skulle kunne læse kompasset rundt, inden han havde været et tre måneder ude og gnavet beskøjter; end videre var det en meget nem sag at slippe gennem den overhøring, som var nødvendig for at gøre ham til løjtnant, da en kalkun og et dusin flasker porter, afsendt i båd med ham på eksamensdagen som foræring til hver af de eksaminerende kaptajner, nok skulle hjælpe ham igennem, om han end var lige så ubekvem som en kamel (eller, som man siger til søs, som et kabeltov) til at gå igennem et nåleøje; og var han først sluppet vel igennem, så skulle han, admiralen, snart få ham gjort til chef over en smuk fregat, med en god næstkommanderende til goldamme; skulle han ikke arte sig vel, ville han gøre signal til ham om at komme om bord på flagskibet, tage ham med ned i kahytten og give ham et ordentligt livfuld tamp, således som andre admiraler vitterlig havde tildelt deres egne sønner under lignende forhold.

Af gangen og ordlyden i dette brev fra sir Theophilus kan læserne nok skønne, at de begivenheder, vi her vil fortælle, må have tildraget sig for tres-halvfjerds år siden.

Da Jack fik at høre, at han skulle være midshipman, så han i vejret på den uskyldigste og enfoldigste måde af verden (og enfoldig var han såmænd), drejede sig om og fløjtede, idet han gik sin vej, af mangel på tanker. I de sidste tre måneder havde han været hjemme hos forældrene, og hans hovedbeskæftigelse her var at gå omkring og kysse og gantes med pigerne, der erklærede ham for den smukkeste Littlebrain, som fødelandet nogen sinde havde frembragt. Vor helt så med fuldstændig ligegyldighed på forberedelserne, der blev truffet til hans afrejse, og sagde alle farvel med den største fatning. Han var en glad knøs med stor sindsro, der aldrig anstillede betragtninger og beregninger, for det kunne han ikke, aldrig besluttede noget, fordi han ikke havde forstand nok til at vælge, aldrig forudså noget, skønt han nok kunne se lige for ud, og aldrig mindedes noget, fordi han havde ingen hukommelse. Det mundheld: "Hvis vankundighed er en velsignelse, så er det dårskab at være klog", gjaldt tilforladelig særligt Jack; ikke des mindre var han ikke fuldstændig blottet for alt begreb; han vidste, hvad der var godt at spise og drikke, for han havde en fuldendt smag, han syn var meget skarpt, og han kunne i et nu opdage, om en fersken var moden på træerne langs muren, han var meget lydhør, for han var altid den første i klassen til at opfange skolemesterens trin, og han kunne ved lugten spore hvilken som hilst velsmagende ret i næsten en kilometers afstand, når vinden kom fra den rette kant. Desuden vidste han, at når han stak sine fingre i ilden, ville han brænde sig, – at knive kunne

skære meget slemt – at birkeris frembringer kløe og svie – og forskellige andre almengyldige sætninger af samme slags, som børn i almindelighed opfatter som ganske små, men som Jacks fatteevne ikke havde kunnet tilegne sig før i en langt senere alder. Sådan som han var, gik vor helt til søs; tøjforrådet i hans skibskiste var meget stort, mens hans idéforråd var forholdsvis lille.

Vi vil forbigå alle de mange forflyttelser fra det ene skib over i det andet, som Jack oplevede, hidtil han endelig blev forsat om bord i *Løgneren*, der den gang lå til ankers ved Malta med sir Theophilus Blazers flag vajende fra formasten, et smukt skib med 120 kanoner og henved 120 midshipmen af forskellig kaliber. (Jeg lader kaptajnen, næstkommanderende og mandskabet uomtalt, da jeg har anført skibets værdifuldeste egenskaber). Jack blev modtaget med et hjerteligt velkommen af sin onkel, for han kom lige ved spisetid og blev indbudt med til middag; og admiralen gjorde den vigtige opdagelse, at om hans søstersøn end var en tåbe i alle andre henseender, var han bestemt ikke nogen tosse til at bruge kniv og gaffel. Inden ret længe mærkede hans kammerater, at han heller ikke var så akavet til at bruge næverne, og hans slående beviser gjorde ende på mangen tvist. Jack var, som franskmændene ville sige, fuldendt i legemlig henseende, skønt grumme mangelfuld i åndelig.

Men viste det sig, at Pandoras æske rummede en plage for alverden, så fik også Jack sin særlige del af dem, når hans værdige onkel, sir Theophilus Blazers, kaldte ham frem for at aflæse kompasset; admiralen opdagede nemlig i løbet af et halvt år, at han ikke kunne få sin søstersøn til at begribe det på de tre

måneder, som han i sit brev havde indestået for; hver dag blev vor helts øren tilbørligt varmede og vaskede, men kompasset fik han alligevel ikke ind i sit hoved. Der udfordredes alle hoveddyderne for at lære ham hovedstregerne om formiddagen, og han gjorde sig det til en hovedregel at glemme dem igen, inden sol gik ned. Så tit hans lærere (og mange forskellige blev efterhånden sat til at banke det ind i Jacks hoved) end forsøgte at vise ham til rette på kompasset, kunne han aldrig ret få det til at passe; og de kunne gribe til hvad middel, de ville, Jack kunne aldrig begribe det. Det lod til, at, ligesom man siger om somme folk, at de kun har én forestilling, således kunne Jack kun have én eneste streg ad gangen i hovedet, og for den streg "stod" han som en vel afrettet hønsehund. For ham gik vinden aldrig om før næste dag. Hans onkel skældte ham ud for en dumrian, men det krænkede ikke søstersønnens ære; det var allerede blevet sagt ham alt for tit.

Jack satte som sagt megen pris på god mad og drikke, og desuden var han velsignet med en god appetit; hvert menneske har sin livret, og var der noget, som mere end alt andet pirrede vor helts lugtenerver og kildrede hans gane, så var det en stegt gås med salvie og løg til. Nu traf det sig så, at da Jack havde været en syv måneders tid om bord i *Løgneren*, fik han en dag indbydelse til middag hos admiralen; hovmesteren havde nemlig bestilt en stegt gås til middag og vidste ikke alene, at Jack var slikken efter gås, men også, at Jack var admiralens søstersøn, hvilket altid har en del at sige om bord i et flagskib. Lige før de skulle sætte sig til bords, ville admiralen gerne vide, hvad vinden var, og da han ikke havde haft så ganske lidt ærgrelse over de kummerlige fremskridt, hans søstersøn gjorde

i sømandskab, sagde han til ham: "Nå, du, Littlebrain, spring op på dækket og skaf mig at vide, hvad vinden er; og hør nu, hvad jeg siger: da du de ni gange af ti, når du sendes i et ærinde, kommer tilbage med fejl besked, vil jeg nu vædde med dig og sætte fem guineas op imod din middagsmad, at du også denne gang løber med limstangen; stik nu af, vi får snart at se, om du går glip af din middagsmad, eller om jeg taber mine penge. – Sæt Dem ned, mine herrer; vi vil ikke vente, til Littlebrain kommer tilbage."

Dette væddemål fra onklens side huede ikke rigtig Jack, men endnu mindre syntes han om den mangel på levemåde, de viste, ved ikke at ville vente på ham. Han fik lige tid til at se låget blive taget af fadet og indånde en duft af gåsen, før han forsvandt.

"Admiralen ønsker at vide, hvad vinden er, sir," sagde Jack til den vagthavende officer.

Den vagthavende gik hen til nathuset, bestemte vinden, så nøjagtigt han kunne, og svarede: "Meld sir Theophilus, at den er sydvest til vest ¾ vest."

"Det er en af disse forbandede lange streger, som jeg aldrig kan huske," udbrød Jack fortvivlet.

"Nå, så vanker der til dig," ytrede en af midshipmen'ene.

"Nej, jeg er tvært imod bange for, at der ikke vanker noget," svarede Jack forknyt. "Hvad var det, han sagde: sydvest til nord, ¾ øst?"

"Nej, ikke så ganske," svarede hans kammerat, der var en godlidende fyr og lo hjerteligt af hangs forvanskning. "Det var: sydvest til vest ¾ vest."

"Det husker jeg aldrig i evighed," råbte Jack. "Jeg skal have fem guineas, hvis jeg siger det rigtigt, men får ingen middagsmad, hvis jeg kommer med gal besked, og bliver jeg meget længere her oppe, får jeg i hvert fald ingen middagsmad, for de er alle sammen grueligt forslugne, og de levner ingen ting."

"Hør, vil du give mig to af de guineas, så skal jeg vise dig, hvordan du skal klare dig," sagde midshipman'en.

"Jeg vil give dig to, hvis du blot vil skynde dig, – inden der ikke er mere tilbage af gåsen," svarede Jack.

Den anden skrev den kompasstreg, hvorfra vinden blæste, helt ud på en lap papir og fæstede den med en nål til skyggen af Jacks hat. "Se så," sagde han, "når du nu kommer ind i kahytten, kan du holde hatten således, at du kan læse det, uden at de andre lægger mærke til det."

"Ja, det kan jeg; det ville jeg aldrig være faldet på," sagde Jack.

"Nej, det er du ikke fiffig nok til," svarede midshipman'en; "men skynd dig blot."

Vor helts øjne tjente ham trofast, om end hans hukommelse svigtede ham; og da han trådte ind ad kahytsdøren, bukkede han sig meget høfligt over sin hat og sagde, idet han læste svaret op, "sydvest til vest ¾ vest," og tilføjede, uden snydeseddel, "til tjeneste, sir Theophilus."

"Hovmester," sagde admiralen; "bed den vagthavende officer komme ned."

"Hvad er vinden, mr. Growler?"

"Sydvest til vest ¾ vest," svarede officeren.

"Så har du vundet dine fem guineas, Littlebrain, og kan nu sætte dig ned og lade maden smage dig."

Vor helt var ikke sen til at lystre ordre og dristede sig til i kraft af sit held at bede om endnu et stykke gås. Efter at have spist deres mad, drukket deres vin og nydt deres kaffe, opfattede officererne det vink, der altid følger med sidstnævnte drik, bukkede og fjernede sig. Da Jack fulgte bag efter sine foresatte ud af kahytten, stak admiralen ham indsatsen i væddemålet i hånden med den ytring, at "det var en dårlig vind, som ikke tilblæste nogen noget godt."

Det samme mente Jack, som troligt betalte den anden midshipman de to guineas for hans hjælp og nu lå på hytten og holdt vagt på midshipman-vis, det vil sige, han strakte sig, så lang han var, på flagkisten og gjorde sig rede til at sove på den mageligste og mest yndede måde, idet han besvarede stjernernes funklen med sine øjnes blinken, indtil han til sidst lukkede dem helt i for at holde dem varme. Men inden han faldt helt i søvn, tænkte han på gåsen og de fem guineas. Vinden kom stadig fra samme kant som før, mild og blid; Jack lå og halvdrømte, luften var trykkende og lummer, men vinden tilviftede hans kinder kølighed.

"Hm!" mumlede Jack for sig selv; "den kompasstreg holder jeg i hvert fald af, og jeg tror aldrig, jeg glemmer sydvest til vest ¾ vest. Nej, jeg har aldrig før – holdt så meget af nogen –"

"Er det sandt?" hviskede en blid stemme ham i øret; "holder du af "Sydvest til vest ¾ vest", og vil du, som du siger, aldrig glemme hende?"

"Hej, – hvad for noget – hvad er det?" sagde Jack, idet han slog øjnene op og vendte sig halvt om på siden.

"Det er mig – Sydvest til vest ¾ vest – hende, som du siger, du elsker."

Littlebrain rejste sig og så sig om; der var ingen på hytten uden han selv og to–tre agtergaster, der lå mellem kanonerne.

"Hvem var det, som talte?" sagde Jack som himmelfalden.

"Det var vinden, du elsker, og som længe har elsket dig," svarede den samme røst; "vil du gerne se mig?"

"Se dig – se vinden? – Det ærinde har midshipmen'ene allerede tit sendt mig i," tænkte Jack.

"Elsker du mig, som du siger, og som jeg elsker dig?" vedblev røsten.

"Ja, jeg kan bedre lide dig end nogen anden kompasstreg, og jeg havde minsandten aldrig troet, jeg skulle komme til at holde af nogen af dem," svarede Jack.

"Det er mig ikke nok; vil du elske mig alene?"

"Der er ingen rimelighed for, at jeg vil komme til at elske de andre," svarede Jack og lukkede igen øjnene i; "jeg *hader* dem alle."

"Og elsker mig?"

"Ja vist elsker jeg dig, det er afgjort nok," svarede Jack, da han tænkte på gåsen og de fem guineas.

"Så se dig om, du vil da skue mig," sagde den blide stemme.

Jack, som næppe vidste, om han sov eller var vågen, gjorde sig på denne opfordring endnu en gang den ulejlighed at åbne sine øjne og så nu en fager, feagtig kvindeskikkelse, gennemsigtig som vand, men dog med et vist virkelighedspræg; hendes ansigtstræk var dejlig blide og milde, og hendes omrids ligesom skælvede og skiftede, under sagte bølgen frem og tilbage. Hun smilede huldsaligt, bøjede sig over ham, legede med hans kastanjebrune lokker, berørte sagtelig hans mund med sine læber, lod sine skælvende fingre glide ned

over hans kinder, og hendes varme ånde syntes at smelte sammen med hans. Derpå blev han mere dristig – omfavnede ham, befølte hans hals og krave, som om hun higede efter ret at kende ham til bunds.

Jack følte en fryd og salighed, som han ikke kunne fatte: atter sitrede den fortryllende møs læber imod hans, dvælede der et øjeblik, trak sig tilbage, men kom atter og atter igen til fornyede kys – og endnu en gang fremkom den blide stemme med det spørgsmål:

"Elsker du mig?"

"Ja, højere end gåsesteg," svarede Jack.

"Jeg ved ikke, hvem Gåsesteg er," ytrede feskikkelsen, idet hun legede med Jacks bølgende lokker; "du må elske mig alene; lov mig det, før jeg bliver afløst."

"Hvad, har du også første vagt, ligesom jeg?" spurgte han.

"Jeg gør tjeneste nu, men det varer ikke så længe. Vi sydvinde får ikke lov at blive længe på ét sted; nogle af mine søstre bliver sandsynligvis snart sendt hid."

"Jeg forstår ikke, hvad du der snakker," svarede Jack. "Hvad om du sagde mig, hvem du er, og hvad du er, så vil jeg gøre mit bedste for at holde mig vågen; jeg føler mig meget mere søvnig, siden du har begyndt at vifte omkring mig, end jeg var før."

"Så bliver jeg ved siden af dig, mens du hører på, hvad jeg har at sige. Jeg er som sagt en vind –"

"Det er i grunden snurrigt," afbrød Jack hende.

"Mit navn er Sydvest til vest ¾ vest."

"Ja, det er et dygtig langt navn. Hvis du vil have, at jeg skal huske dig, skulle du have haft et kortere."

Over denne bemærkning blev vinden en smule fortrydelig, og den blæste Jack temmelig skarpt ind i øjenkrogene – imidlertid vedblev den:

"Du er sømand og kender naturligvis alle vindene på kompasset af navn."

"Ja, bare jeg kendte dem; men det er netop det, jeg ikke gør," svarede Littlebrain; "jeg kan kun huske dig, men ikke nogen anden."

Atter sitrede vinden henrykt på hans læber og vedblev: "Du ved jo, at der på kompasset er to og tredive streger, og disse er igen delt i fjerdedele, så at der i det hele er 128 forskellige vinde."

"Der er flere, end jeg nogen sinde kan huske, det ved jeg," sagde Jack.

"Ja, vi er i alt 128. Alle de vinde, der har noget nordligt ved sig, er plumpe og hæslige, men alle de sydlige er smukke."

"Nej virkelig?" sagde vor helt.

"Vi tilsiges til at blæse, efter tur, ligesom det forlanges, men den hårdeste tjeneste tilfalder for det meste nordenvindene, som ret og billigt er, da de er de stærkeste, skønt vi sydvinde kan blæse stærkt nol, når vi ville. Vi er noget forskellige af karakter. De stærkeste, og jeg kan gerne sige de mest ondsindede, er nord- og østenvindene; nordvestvindene er kraftige, men ikke uvenlige, sydøstvindene er omskiftelige, men vi fra sydvest regnes i alt fald for de mildeste og mest velgørende. Forstår du mig?"

"Nej, ikke ganske. Du løber jo hele kompasset rundt, og det har jeg minsandten aldrig kunnet blive klog på. Jeg hører godt,

hvad du siger, men kan ikke love at huske det; jeg kan kun huske sydvest til vest ¾ vest."

"Jeg bryder mig også kun om, at du husker mig; gør du det, kan du gerne glemme alle de andre. Nu må du vide, vi sydvestvinde er sommervinde og bliver kun sjældent udkommanderede uden på denne årstid; i de sidste tre måneder har jeg tit blæst hen over dit skib og har altid dvælet i nærheden af dig, fordi jeg elskede dig."

"Ja, tak skal du have – men skynd dig nu; det har allerede lydt syv glas for noget siden, og om lidt tørner jeg ind i køjen. Er din vagt ude?"

"Nej, jeg må blæse nogle timer endnu. Hvorfor vil du forlade mig – hvorfor vil du ikke blive på dækket hos mig?"

"Nå da, blive på dækket, efter at min vagt er udløbet! Nej, fanden blæse mig, om jeg gør! Det gør vi midshipmen aldrig – men, hør engang, hvorfor kan du ikke komme ned med mig og tørne ind i min køje; den er lige ved lugen, og det er en nem sag for dig."

"Nu vel, det vil jeg, når du lover mig én ting. Du siger, at du elsker mig, men jeg er meget skinsyg, da vi vinde altid er ude på at stikke hinanden ud. Lov mig, at du aldrig vil nævne nogen anden vind på kompasset end mig, for hvis du gør det, kunne de gerne komme til dig, og hvis jeg får nys om det, blæser jeg masterne på dit skib over bord, det siger jeg dig."

"Nej virkelig?" svarede Jack, idet han mønstrede hendes skrøbelige, skælvende skikkelse.

"Jo, jeg gør og driver jer tilmed ind på kysten, så at skibet skal splintres på klipperne, og admiralen og hver eneste mand om bord i det skal drukne."

"O nej, det nænner du da vel ikke?" sagde vor helt forfærdet.

"Nej, ikke, når du giver mig dit løfte. Så vil jeg komme til dig og fylde jeres kuldsejl og tørre jeres linned, når det hænger i takkelagen, og kruse bølgerne, når I glider hen ad dem, og hænge ved min elskedes læber og trykke ham i mine arme. Lov mig da, at du ikke på nogen betingelse nogen sinde vil mindes eller nævne nogen anden vind end mig."

"Ja, det tror jeg nok, jeg kan love," svarede Jack; "jeg er meget glemsom af mig; men så kommer du jo ned i min køje og sover hos mig? Du vil være en yndig kold sengekammerat i disse varme nætter."

"Jeg kan ikke som midshipmen'ene sove på min vagt; men jeg vil våge over dig, mens du sover, og vifte dine kinder og svale dig, indtil jeg bliver afløst."

"Og når du går, hvornår vil du da komme igen?"

"Det ved jeg ikke – når jeg bliver tilsagt; og du kan være vis på, at jeg med utålmodighed vil imødese det tidspunkt."

"Nu lyder det otte glas," sagde Jack og fo'r op; "jeg må ned at kalde på ham, der skal have hundevagten, men jeg skal snart være i køjen, for min afløser er ikke så stor som jeg, og ham kan jeg prygle."

Littlebrain holdt ord; han skar eftermandens køjestjært over og gav ham dernæst en god dragt prygl, da han vovede at gøre indsigelser. Følgen heraf var, at Jack ti minutter efter lå i sin køje, og sydvest til vest ¾ vest smuttede sagte ned igennem lugen og hvilede i hans arme. Jack faldt snart i dyb søvn, og da han næste morgen vækkedes af kvartermesteren, var hans sengekammerat der ikke længere. En mastersmat, der spurgte, hvad vinden var, fik det svar af kvartermesteren, at de havde en

frisk kuling af nordnordvest, hvoraf Jack sluttede, at hans kæreste ikke længere gjorde tjeneste.

Vor helt havde tilbragt sådan en yndig nat med sin milde og venlige veninde, at han ikke kunne tænke på andet end hende; han længtes efter, at hun skulle komme igen, og spurgte nu, til alles forbavselse der om bord, hvert øjeblik, hvad vinden var. Han tænkte idelig på hende og var i grunden så forelsket i "Sydvest til vest ¾ vest", som det var ham muligt et være. Hun kom igen – atter nød han hendes behagelige selskab, atter sov hun hos ham i hans køje og blev så efter et kortvarigt ophold afløst af en anden.

Vi vil ikke anklage vinden for ubestandighed, da hun jo var uden skyld i, at hun blev kaldt bort, heller ikke for troløshed, for hun elskede ømt og inderligt, heller ikke for heftighed, for hun var lutter blidhed og mildhed; men sige må vi dog, at "Sydvest til vest ¾ vest" gav anledning til, at Jack meget tit kom i knibe, for vor helt holdt ord, han glemte alle andre vinde, og for ham gaves der ingen anden end hans kære "Sydvest til vest ¾ vest", og det må man lade Jack, at han i alt fald lagde stor udholdenhed for dagen, for han "holdt sig til stregen".

Vor helt indlod sig tit i ordveksel med sine kammerater, for det er ikke dem, der er bedst skåret for tungebåndet, som holder mest af at mundhugges; og ligesom alle ikke synderlig glimrende disputatorer skejede han ud og fo'r om til højre og venstre, alt efter som idéerne jog ham igennem hovedet.

"Hvad er nu det for noget vås, du der kommer med?" kunne således hans modstander sige; "hvorfor holder du dig ikke til sagen og bliver ved stregen?"

"Det gør jeg jo også," råbte Jack.

"Så? Hvad er det for en streg?"

"Sydvest til vest ¾ vest," svarede vor helt. Hvem kunne svare noget på det? Men i hvert tilfælde og trods alle vanskeligheder holdt vor helt sit løfte, så at hans morbroder sir Theophilus til sidst blev meget i tvivl om, hvor vidt han skulle sende ham hjem til indespærring i en dårekiste eller lade ham rykke op i tjenesten og gøre ham til orlogskaptajn. Da et menneske i Bedlam imidlertid er et meget unyttigt medlem af samfundet, og en total-afholdenheds-mand er uproduktiv, hvorimod en kaptajn i flåden er ansvarlig for ord og handling, kom admiralen efter moden overvejelse til den slutning, at Littlebrain måtte lade skæbnen råde.

Til sidst gjaldt Jack for den største tosse der om bord og blev udpeget som sådan. Damerne ytrede, at det kunne måske nok være, men han var i alt fald den smukkeste unge mand i hele middelhavsflåden. Vi tror, at begge parter havde ret i deres påstand.

Tiden går – selv en midshipmanstid, der dog ikke flyver nær så hurtigt afsted som hans penge, – og tiden kom til, at Littlebrain skulle eksamineres. Sir Theophilus, der nu havde hele flåden under sig, var næsten fortvivlet. Hvor var det muligt, at et menneske skulle kunne navigere et skib, når han kun havde en fjerdedels-kompasstreg i hovedet?

Sir Theophilus kløede sig bag øret, og fordelingen af middelhavsflåden, der var så vigtig for landets interesser, blev ændret og lempet, alt efter skibschefernes lemfældighed. I de dage var der søbjørne i tjenesten, officerer, som aldrig så igennem fingre med en fornærmelse eller tillod den ringeste afvigelse fra streng pligtopfyldelse; de var i reglen hadet, men

på den anden side til største gavn for tjenesten. Admiralen vidste, at det var en ren umulighed for hans søstersøn at bestå sin løjtnantseksamen for nogen af disse kaptajner af første, anden eller tredje grad. Følgen heraf var altså, at en blev sendt afsted i ærinde til Genua efter ingen verdens ting, en anden til Sardinien for at holde øje med skibe, der ikke ventedes, to andre på kryds efter en fransk fregat, der aldrig var blevet bygget, og på den måde magede admiralen det efterhånden således, at han fik et sæt blide og bøjelige officerer, som var tilstrækkelig føjelige til at lade hans søstersøn krybe under bommen, der standsede hans forfremmelse, og som han ikke kunne have sprunget over. Signalet blev altså hejst – vor helt gik om bord – og hans onkel havde ikke glemt hensigtsmæssigheden af en lille "opmærksomhed" i dagens anledning; men da kalkunerne var sluppet op, blev der i stedet for sendt tre par gæs med samme båd som foræring til hver af de tre eksaminerende kaptajner. Littlebrains mod svigtede ham aldeles, da han roede hen til skibet; selv gæssene hvæsede ad ham, som om de ville sige: "Hvis du ikke var sådan et dumt asen, kunne vi være blevet i live i vore bure." Hvis de havde udtalt sig således, havde der været en del sandt i denne bemærkning.

Eksaminationen var blevet lettet Littlebrain så meget, som vel tænkes kunne. Spørgsmålene var alle blevet bestemt forud, og en velvillig ven havde givet ham alle svarene optegnet på et stykke papir. De eksaminerende kaptajner led øjensynlig meget af dagens hede og sad alle tre med hånden mod panden og så ned i bordet, når Littlebrain afgav sine svar, så at de naturligvis ikke lagde mærke til, at han læste dem op. Så snart Littlebrain

havde svaret og fået tilstrækkelig tid til at lade sine snydesedler falde under bordet, havde kaptajnerne det straks noget bedre og så op igen.

Vor helt havde kun otte spørgsmål at besvare. De syv havde han klaret tilfredsstillende, nu kom det ottende, som var ganske simpelt: "Hvad kurs skal De lægge an fra Ouessant til Start, og hvor langt er der imellem de to punkter?" Da dette spørgsmål var blevet tilbørligt fremsat, hensank kaptajnerne atter i dybe tanker med hænderne for øjnene.

Littlebrain havde svar på rede hånd – han så på papiret. Hvad kunne være simplere end at svare? Kaptajnerne ville da have rejst sig op alle tre, trykket ham i hånden, ønsket ham til lykke med smigrende lovtaler over den indsigt, han havde lagt for dagen, og bedt ham hilse den øverstkommanderende og takket for gæssene. Jack ville lige til at svare "Nord –"

"Husk dit løfte!" tilhviskede ham en blid stemme, som Jack godt mindedes.

Jack stammede og hakkede i det – kaptajnerne sagde ikke et ord og ventede tålmodigt.

"Jeg må sige det," mumlede Jack.

"Du gør det ikke!" svarede den lille vind.

"Jo, jeg må jo," sagde Jack, "ellers bliver jeg afvist."

Forundrede over denne nølen og Jacks mumlen så kaptajnerne op, og en af dem spurgte høfligt, om hr. Littlebrain ikke havde tabt sit lommetørklæde eller en anden genstand under bordet? Derefter fæstede de igen deres blik på det grønne klæde.

"Ja, hvis du vover at sige det, besøger jeg dig aldrig mere," truede "Sydvest til vest ¾ vest", "jeg kommer aldrig mere til din

køje, men blæser dit skib på land, hver moders sjæl skal forgå, admiralen og hele mandskabet; husk dit løfte!"

"Så får jeg ikke min eksamen," svarede Jack.

"Tror du, at nogen anden streg på kompasset end netop jeg vil skaffe dig din eksamen? Nej, aldrig! – Det er jeg for skinsyg til. Hør nu, min elskede!" og vinden sitrede atter lifligt på læberne af vor helt, som ikke længere kunne stå imod.

"Sydvest til vest ¾ vest," svarede Jack bestemt.

"De har begået en lille fejl, hr. Littlebrain," sagde en af kaptajnerne; "se efter en gang endnu – eller hvad jeg vil sige – tænk Dem om en gang endnu."

"Sydvest til vest ¾ vest," gentog Jack atter.

"Hvor jeg elsker dig!" hviskede den blide vind.

"Men, hr. Littlebrain," sagde en af kaptajnerne – for Jack havde virkelig lagt papiret ned på bordet – "hvor kan De dog være i vinden med det?"

"Hun er hårdnakket," svarede Jack.

"*De* synes i alt fald at være det," genmælede kaptajnen. – "Forsøg en gang endnu."

"Nu har jeg det!" tænkte Jack, som rev det sidste svar af sit papir. "Jeg har en gang før tjent fem guineas på den måde." Derpå rakte han papirslappen til den eksaminerende kaptajn. "Således, tror jeg, er det rigtigt, sir," sagde vor helt.

"Ja, det er ganske rigtigt; men kunne De ikke have sagt det i stedet for at skrive det, hr. Littlebrain?"

Jack svarede ikke; hans lille kæreste surmulede en kende, men sagde ikke noget; det var en udflugt, der ikke huede hende. Derefter fulgte nogle øjeblikkes rådslagning, blot for et syns skyld. Den ene kaptajn spurgte den anden, om han var fuldt

forvisset om hr. Littlebrains duelighed, og svaret lød bekræftende, de var fuldt overtydet om, at han var enten lynende dum eller idiot. Da det imidlertid ikke er uden eksempel, at vi har haft folk af begge slags i marinen, kom Jack med på listen og blev næste dag beskikket til løjtnant.

Vor helt gjorde tjeneste som løjtnant på bakken, og da alt det, denne officer har at gøre, er at svare "Vel, vel, sir," når han bliver prajet fra skansen, skilte han sig ved sit hverv uden mange bommerter. Og nu var han rigtig lykkelig; ingen, undtagen hans onkel, vovede at kalde ham tosse; han havde sit eget lukaf, og mangen god gang smuttede hans kere lille "Sydvest til vest ¾ vest" ind ad lugen og lagde sig ved siden af ham.

"Inden ret længe får du mig ikke så meget at se," sagde hun en morgen ganske alvorlig.

"Hvorfor ikke det, du søde?" svarede Jack.

"Kommer du ikke i tanker om, at det lakker ad vintermånederne?"

"Det er også sandt," svarede Jack. "Jeg vil længes efter din tilbagekomst."

Jack længtes og længtes usigeligt, for han holdt grumme meget af sin kære vind og det smukke vejr, der ledsagede hende. Vinteren kom med hårde byger og regn, torden og lynild; skibet førte stadig dobbeltrebede mærssejl, og det var slid og slæb ud i ét på dækket; vor helt spadserede frem og tilbage på bakken og tænkte på sin yndlingsvind. Nordøstenvindene kom farende som den vilde hær, og det var bidende koldt i vejret. Officererne rystede regn og søstænk af klæderne, når deres vagt var omme, og bestilte grog til sig.

"Hovmester, et glas grog," råbte en, "men lad det blive godt stærkt."

"Lad mig også få et," sagde Jack, "men jeg vil nok selv blande det."

Jack skænkede rom op, til glasset var halvt fuldt.

"Nå, Littlebrain," sagde hans messekammerat, "det bliver en ordentlig hivert; det er det, vi kalder en stiv nordvester."

"Er det det?" svarede Jack. "Så er nordvesterne akkurat efter min smag, og jeg vil holde mig til dem."

Alle vintermånederne igennem viste vor helt stor forkærlighed for nordvestere.

I slutningen af februar rejste der sig en heftig storm; i tre dage herskede en forrygende blæst fra nord, men så stilnede den igen af og pustede og stønnede, som om den havde tabt vejret, og det var da ikke så underligt. Så gik vinden om igen med byger og regnskyl, indtil det til sidst blæste fra alle streger på kompasset.

Vor helts vagt var omme; han gik derfor ned om læ og lod sig bringe en "nordvester" som sædvanlig.

"Hvad er vinden nu?" spurgte næstkommanderende overstyrmanden, der kom ned drivende våd.

"Sydsydvest, men trækker stærkt om i vest," sagde den gamle ulk.

Og det var ganske rigtigt; vinden rummede, indtil "Sydvest til vest ¾ vest" kom susende og brusende som i vrede ned igennem skylightet, blæste vor helt skarpt i øret og råbte:

"Jo, du er ret en troløs én!"

"Jeg troløs!" udbrød Jack. "Hvad for noget, er du her og tilmed så bister! Hvad er der i vejen?"

"Hvad der er i vejen! Tror du ikke, jeg ved det? Hvad har du taget dig for al den tid jeg har været borte? Du har trøstet dig i min fraværelse med nordvestere!"

"Du er da vel ikke skinsyg på en nordvester?" svarede Littlebrain. "Jeg må tilstå, jeg har meget til overs for dem."

"Og det siger du mig lige i øjnene! Jeg kommer aldrig mere igen, hvis du ikke lover mig, at du ikke vil have noget at gøre med dem og ingen sinde tiere sender bud efter nogen af dem. Skynd dig lidt – jeg kan ikke blive her mere end to minutter, for vi har strengt arbejde for tiden, løses af hvert øjeblik – nå, hvad siger du?"

"Ja," svarede Littlebrain, "du har vel ikke noget imod halvt–om–halvt?"

"Ikke det fjerneste; det er noget ganske andet og har ikke noget at gøre med vinden."

"Det har det dog alligevel," tænkte Jack, "for det kan bringe et menneske slemt i vinden; men det siger jeg ikke noget til hende om, – Og," vedblev han højt, "du bliver vel ikke fortrydelig på det rene ublandede væsen?"

"Nej – jeg blæser det alt sammen et stykke undtagen en nordvester."

"Så skal jeg aldrig mere lade nogen af dem hente, " svarede Jack; "jeg forlanger blot min grog en smule stærkere; for fremtiden skal den være halvt–om–halvt."

"Så er du også sød og rar! Nu må jeg afsted – glem mig ikke!" Og bort fo'r vinden i flyvende fart.

En tre måneders tid efter dette korte besøg, mens flåden lå ud for Korsika, gik vor helt op og ned ad dækket og tænkte på, at han nu snart atter skulle mødes med genstanden for sine

ømme følelser, da en kaperbrig opdagedes liggende for anker en mils vej fra Bastia. Der blev givet signal til bådene i flåden, at de skulle tage den, og da admiralen gerne ville have, at hans søstersøn skulle udmærke sig på en eller anden måde, gav han ham kommandoen over en af de smukkeste både. Nu var Jack så tapper og modig som nogen; han vidste ikke, hvad fare var; han havde ikke forstand nok i hovedet til at opdage den; og der var ingen tvivl om, at han ville udmærke sig. Bådene satte af. Jack var første mand om bord i briggen og opmuntrede sine folk til at følge efter, idet han styrtede ind i fjendens tætte rækker. Om det nu var, fordi han ikke mente, at hans hoved var værd at værge, eller fordi han var alt for optaget af at hugge løs på andres hoveder til at passe på sit eget, skal vi lade usagt, men nok er det, en stridsøkse faldt ned på det med sådan kraft, at den gik igennem pandeskallen (og den var dog ellers god tyk). Kapergasterne blev overmandede, og under en dynge lig opdagedes da vor helt, endnu åndende tungt. Han blev lagt ned i båden, derfra hejset om bord og bragt ind i sin onkels kahyt; lægen rystede på hovedet, da han havde undersøgt ham.

"Det må have været et ganske forfærdeligt hug," sagde han til admiralen, "siden det har kunnet trænge gennem –"

"Ja vist, ja vist," svarede admiralen, mens tårerne randt ham ned ad kinderne, for han holdt rigtig meget af sin søstersøn.

Efter at lægen havde gjort alt, hvad hans kunst formåede, forlod han kahytten for at se til de andre sårede; admiralen gik også op på skansen, hvor han en times tid spadserede frem og tilbage i en trykket stemning; derefter vendte han tilbage til kahytten og bøjede sig hen over sin søstersøn; Jack åbnede øjnene.

"Hvordan er det nu med dit hoved, min kære dreng?" sagde admiralen.

"Sydvest til vest ¾ vest," svarede næppe hørligt vor helt, standhaftig indtil døden, vendte sig en smule om på siden og drog sit sidste suk.

Tre dage efter, da flåden for laber kuling styrede ad Malta til, ringede skibsklokken til begravelse, og et lig, indsyet i en køje og tildækket med unionsflaget, blev af admiralens sluproere båret hen til kobryggen. Vejret havde været mørkt og skyet med svag vind; alle folkene blev kaldt op på dækket; officererne og matroserne stod med blottede hoveder, forrest admiralen med korslagte arme, mens skibspræsten forrettede begravelsesceremonierne over vor afdøde helt – og alt som han gik videre i fremsigelsen af bønnerne, spillede sejlene mere og mere, for vinden var gået en smule om; den vagthavende officer vinkede ad rorgængeren, at han skulle lade skibet falde af for vinden, for at højtideligheden ikke skulle blive forstyrret, – og en mild støvregn begyndte at falde. Vinden var gået om til vor helts yndlings-streg, hans inderligt elskende veninde var kommet for at sørge over tabet af sin hjertenskær, og regnen, der faldt, var de tårer, hun udgød, ved hendes smukke, men ikke højtbegavede tilbeders død.

Nymodens købstadshuse

Jeg har tit tænkt som så: Når man ser hen til det langt større velvære, man kan have i huse, der er opført for tres til hundrede år siden, i sammenligning med de nymodens bygninger, så ville det ikke have lydt så urimeligt, om troldmanden i "Aladdin" havde gået rundt og udråbt "nye huse" i bytte for "gamle," i stedet for, at han råbte med "nye lamper" for gamle. Jeg har haft det held størstedelen af mit liv at bebo et gammelt hus, der, så vidt jeg ved, blev bygget i dronning Elisabeths dage. Min fader boede i det, før jeg blev til; jeg selv fødtes i det og arvede det efter ham. Siden har jeg haft det uheld at bo tre år i en af de nyopførte bygninger, og skønt jeg i øvrigt har fået min part af de onder, vi alle er hjemfaldne til, må jeg dog regne min sande ulykkesperiode fra den første måned efter, at jeg var flyttet der ind. Med læserens tilladelse vil jeg fortælle, hvorledes det gik mig, da det kan tjene til advarsel for andre, der ikke vil mindes det gamle mundheld "at lade fem være lige."

Jeg har kone og fem børn; mine tre ældste er piger og har nu afsluttet deres skolegang i et institut i nærheden af Portman Square, hvor min kone endelig ville have, at de skulle gå, da det stod i ry som en udmærket dannelsesanstalt for unge damer. Lige indtil de vendte tilbage for atter at fæste bo under hjemmets tag, hørte jeg aldrig nogen klage over mit hus, der lå i Brompton. Det var rummeligt, luftigt og godt indrettet, omgivet af et lille lystanlæg med prægtige buske og træer og et par tønder land; jeg havde al den bekvemmelighed, hyggelighed, ja endog overflødighed, som med rimelighed

kunne forlanges. Min hustru og børn havde eget køretøj, og min husstand var i alle måder således, som det sømmer sig en privatmand i en uafhængig stilling.

Jeg havde imidlertid ikke haft mine døtre mere end to måneder hjemme, før jeg fik at høre, at vi levede "uden for verden", skønt vi ikke boede tre kilometer fra den ene ende af Hyde Park, og til min store forbavselse istemmede min hustru dette klageråb; fra morgen til aften hed det altid ud i ét: "Vi havde nok lyst til at gøre dette, men det kan vi ikke, fordi vi ligger helt uden for verden." Vi boede for langt ude til at spise til middag inde i byen, for langt til, at andre kunne komme og spise hos os, for langt til at tage i teatret eller operaen, for langt til at køre i Hyde Park, ja endog for langt til at kunne spadsere i Kensington Garden. Herimod indvendte jeg, at vi dog i en lang årrække havde ordnet vore sager således, at vi meget godt havde kunnet tage ud til middag, modtage besøg og nyde alle andre adspredelser, og at det ikke forekom mig, at Brompton var spadseret væk fra London, tvært imod gjorde London rivende fremskridt hen imod Brompton; men det hjalp ikke – hver dag lød den talemåde i mine øren "uden for verden", "uden for verden", indtil jeg næsten begyndte at ønske, at jeg selv var vel ude af verden. Men det nytter ikke at have den bedst mulige trumf på hånden over for kvinder. Jeg havde valget imellem enten at opgive mit hus og leje et andet eller at opgive min husfred. Med et uvilkårligt suk samtykkede jeg endelig i at forlade et sted, der ved langvarigt ophold og mange minder var mig kært; aftalen blev, at Brompton Hall skulle lejes ud eller sælges, og at vi straks skulle se os om efter et hus ved en af hovedstadens offentlige pladser. Havde min hustru og døtre

end fundet, at afstanden fra London var for stor i andre henseender, var den i alt fald ikke for stor nu, da de var ude at jage efter lejlighed. De piskede uophørligt om, den ene uge efter den anden, og bestemte sig endelig for en i nabolaget af Bilgrave Square, der, som de gentog, forenede hele et landsteds frie beliggenhed og friske luft med alle fordele ved en bolig i byen. Den næste dag skulle jeg slæbes med ind for at se den og sige min mening, skønt jeg af de lovtaler, der blev ødslet på den, inden jeg tog afsted, følte mig overtydet om, at min hustru og døtre ventede af mig, at jeg skulle udtale *deres* mening og ikke min egen.

Den næste dag kørte vi altså derind, umiddelbart efter morgenmaden, for at træffe bygningskonduktøren og ejeren, som da ville være til stede. Det pågældende hus var et led i en række bygninger, der dels endnu var under opførelse, dels fuldførte, og var kalket hvidt udvendig. Det var nummer 2. Nummer 1 var færdigt, men vinduerne var endnu plettede af kalkstænk eller nedløbet farve. Nummer 2, det, som min familie havde kig på, var fuldstændigt i orden, og efter hvad murermesteren påstod, kunne vi flytte ind straks, om det skulle være. Nummer 3 var ikke så vidt fremskredet. De andre var for øjeblikket ikke andet end stilladser, der var ikke engang hovedtrapper i dem, og man kom ind i dem ad en slags vindebro.

Bygherren stod i gadedøren og bukkede meget ærbødigt. "Ja men," ytrede jeg, da jeg så de dynger af kalk, mørtel og mursten, der lå rundt omkring, "her bliver vi jo i de første to år kvalt af støv og kalk."

"Det skal De ikke ængste Dem for," svarede bygherren, "alle husene i denne række bliver færdige inden vinteren. Der er en frygtelig rift om dem."

Vi trådte indenfor.

"Er entréen ikke smuk?" ytrede min hustru, "så net og proper?"

Hertil havde jeg ikke noget at svare; den så virkelig net og proper ud.

Vi gik ind i spisestuen. "Hvor det er en prægtig stue!" udbrød min ældste datter. "Hvor mange kan vi være til bords her?"

"Hm!" svarede jeg, "en tolv stykker, antager jeg, så at der er nogenlunde rigelig plads til dem alle."

"Hvor vil De hen!" bemærkede bygherren; "De har ingen forestilling om husets rummelighed; umøblerede værelser skuffer øjet. De kan mageligt sidde tyve til bords her; jeg appellerer til fruen. Mener De ikke også det, frue?"

"Jo," svarede min kone.

Derefter gennemgik vi dagligstuen, soveværelserne og kvistkamrene.

Soveværelserne fordelte min hustru og mine døtre mellem sig, og de andre blev overladt til tjenestefolkene, og det i ejerens påhør, som bed godt mærke i alt, hvad der blev sagt.

Køkkenet vakte almen beundring, ligeså spisekammeret, fadeburet, vaskeriet, kulkælderen, skarnkassen osv., alt var så rent og net, lå så nær op til hinanden, og, som bygherren bemærkede, der manglede ikke nogetsteds et søm at slå ind.

"Ja, hvad mener du nu? Er det ikke et henrivende hus?" sagde min kone, da vi atter gik op i spisestuen.

"Jo, det er et meget kønt hus; men jeg må dog betænke mig lidt," svarede jeg.

"Betænke dig!" gentog min kone, "nu da du har beset det fra øverst til nederst."

"Jeg er bange for, højstærede, at jeg ikke kan give Dem lang betænkningstid," bemærkede ejeren; "der er to andre lysthavende, og dem skal jeg give svar klokken to."

"Mr. Smithers sagde mig det samme i går," hviskede min kone.

"Hvor høj sagde De, lejen var, mr. Smithers?"

"Kun 200 pund om året."

"Er der nogen grundskat?"

"Kun 27 pund og 10 shillings."

"Og de andre afgifter?"

"En ren ubetydelighed."

"Lejen forekommer mig at være vel høj."

"Høj, højstærede! Betænk beliggenheden, fordelene ved at bo på dette strøg. Vi kan ikke bygge slige hurtigt nok til den pris. – Men det må De naturligvis selv om," svarede han og gik skødesløst hen imod vinduet.

"Lej det, kære ven!" sagde min kone.

"Du må leje det, fader."

"Tag det endelig, papa."

"Undskyld, mr. – hvad er det nu, De hedder –?"

"Smithers, sir," sagde ejeren, idet han vendte sig om.

"Sig mig, mr. Smithers, på hvor langt åremål lejer De det bort?"

"Syv, fjorten, en og tyve, ganske efter lejerens ønske, sir."

"Jeg har ikke noget imod at leje det for tre år."

"Tre år, bedste herre! – Det ville være synd imod Dem selv. De vil, hvis De allerede skal gøre forandring igen efter så kort tid, tabe det halve af, hvad De har givet for det mur- og nagelfaste bohave – ikke at tale om møblerne. Nej, De kan være forvisset om, sir, når De først er flyttet ind her, vil De aldrig ønske at komme bort her fra igen."

"Det kan gerne være," svarede jeg, "men jeg lejer det ikke for mere end tre år. Jeg ved slet ikke, om byluften bekommer mig vel; og hvis det er, som De siger, at folk er så forhippede på at leje disse huse, kan det jo være Dem uden forskel."

"Jeg er bange for, sir, at for så kort tid –"

"Jeg lejer ikke for længere tid," afbrød jeg ham, idet jeg rejste mig, glad ved at få et påskud til at knibe ud.

"Men, fader!"

"Kæreste mand!"

"I så henseende," svarede jeg, "giver jeg ikke efter. Jeg indgår ikke lejemål for mere end tre år med ret til, om jeg så synes, at forny det."

Ejeren mærkede, at det var mit ramme alvor.

"Ja, sir," svarede han; "jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skal sige til det; men hellere, end at damerne skulle have den skuffelse, vil jeg antage Dem som lejer for tre år."

"Gid pokker havde ham!" tænkte jeg, men nu var jeg fanget, og dermed var den ting forbi. Mr. Smithers fremtog papir og blæk, og på et lille fyrrebord, der var helt overstænket med forskellige farveklatter, blev der opsat to enslydende kontrakter, og dermed var handelen sluttet.

Vi steg til vogns og kørte hjem; min hustru og mine døtre var i den syvende himmel, og jeg var nødt til at lade meget

veltilfreds for ikke at bringe dem i ondt lune; men jeg må sige, at selv om huset forekom mig meget net, havde jeg dog mine bange anelser.

"I ethvert tilfælde," tænkte jeg, "er lejemålet kun på tre år," og trøstede mig ved denne tanke.

Næste dag var hele huset i bevægelse. Jeg tror, at min hustru og mine døtre var oppe før solen. Da jeg kom ind i morgenmadsværelset, så jeg, at malerierne var taget ned af væggene, skønt der ikke var udsigt til, at de kunne blive hængt op igen de første uger i det mindste, og alt blev ordnet lige til at kunne pakkes ned. Efter morgenmaden tog min kone ind til byen for at bestilte tæpper og gardiner, og kom ikke hjem igen før klokken seks, træt og mødig af dagens anstrengelser. Hun havde også ladet tage mål af alle kaminerne for at se, hvilke skærme der ville passe, mål af soveværelserne og kvistkamrene, for at tæpperne kunne forandres derefter; for det var blevet bestemt, at Brompton Hall skulle afhændes, og den nye ejer kunne få lov at overtage det bohave, der blev tilbage, efter uvildige mænds skøn. Jeg lod, som om jeg samtykkede i dette, men besluttede dog i mit stille sind, at hvis det blev lejet ud, skulle det kun være for samme åremål, som jeg selv var bundet til min nye lejlighed.

Jeg vil forbigå en måned fuld af jav og ståhej, uro og hurlumhej, inden jeg befandt mig i vor nye bolig. Den var fuldt møbleret og alt i orden undtagen gulvtæppet i selskabssalen, der ikke var blevet lagt på, men endnu lå sammenrullet og sammenbundet med sejlgarn midt i værelset. Grunden hertil erfarede jeg snart af min kone. Det var altid skik og brug, sagde hun, når man flyttede ind i et nyt hus, at indvie dette ved et lille

gilde, og derfor foreslog hun, at vi skulle holde et lille bal. Det gjorde jeg ingen indvendinger imod, da det ville skaffe hende og mine døtre en fornøjelse.

Jeg har altid lagt mærke til, at det, der blev foreslået som en lille dans, ufravigelig ender med at blive et stort bal; thi fra forslagsdagen til indbydelserne bliver sendt rundt, vokser tallet på dem, der skal tages med, som en snebold; men det kommer måske af den store vanskelighed, man har ved at drage den rette skillelinje mellem venner og bekendte. Jeg har også lagt mærke til, at når ens kone og døtre pønser på sligt, sørger de altid for først at få lov til ballet og rykker bag efter frem med anmodning om aftensmåltidet, der rigtig nok begynder med en tarvelig anretning – smørrebrød, kager, småforfriskninger – beregnet på at indtages stående, men ender med en fuldstændig opdækning af allehånde retter, der skal nydes siddende, og helst fra en forhenværende "kgl. kok". Musikken svulmer også op fra to violiner og et fortepiano til et helt orkester, til bekræftelse på det gamle mundheld, at man giver lillefingeren, men må af med hele hånden. Dog, til alt dette gav jeg mit minde, jeg havde godt råd til det, og ville gerne unde min hustru og mine døtre en lille fornøjelse. Ballet blev givet, men denne husindvielse endte med en husnedstyrtning; lige før borddansen, som det hedder, når henved fire og tyve unge damer og herrer svinger sig i runddans, hørtes der under skrig og skrål en knagen og bragen neden under, og straks efter var hele trappen indhyllet i et tæt støv.

"Hvad er der?" råbte min hustru, der før mig var kommet ud på trappegangen.

"Frue!" sagde en af lejetjenerne, idet han rystede skøderne på sin blå kjole, der var overdrysset med hvidt støv, "hele gipsloftet i spisesalen er faldet ned!"

"Er gipsloftet faldet ned!" skreg min kone.

"Ja, frue," svarede vor egen tjener, "og spisebordet med alle tallerkenerne og al maden er helt smadret ved den svære vægt."

Det var et sørgeligt tilfælde. Min kone ilede ned, og jeg bag efter. Ja, ganske rigtigt, vægten af gipsen havde knust alt neden under – det var ét urede, – geleer, syltetøjer, postejer, kolde stege, is, frugtkager – alt lå i én vælling, blandet med kalk, ler, hestehår, gibs og stuk. Det så ganske ud som et schweizer-sneskred i det små.

"Du gode Gud, sikken et syn!" udbrød min hustru.

"Det ville dog have været langt skrækkeligere, hvis der havde været nogen i stuen," ytrede jeg.

"Hvad kan dog have forårsaget dette!" vedblev min kone.

"Disse nye huse kan ikke tåle, at der bliver danset i dem, sir," sagde lejetjeneren.

"Nej, det lader næsten til det," svarede jeg.

Denne ulykkelige hændelse gav anledning til, at selskabet brød op; de vidste, at der ikke kunne blive noget af aftensmåltidet, som de havde spidset næsen efter; de tog altså deres kåber og sjaler på og sagde farvel, idet de lod os om efter tid og lejlighed at klare vraget. Det var et sandt ord, mine døtre sagde, at det ødelagde både bal og aftensmåltid.

Næste formiddag lod jeg gå bud til mr. Smithers, som også indfandt sig, og jeg viste ham, hvad der var sket.

"Kors bevares! Det gør mig meget ondt; men De må have haft for stort selskab oven på – det er jo indlysende."

"Ja, det er ganske indlysende, mr. Smithers. Vi havde bal i aftes."

"Bal, højstærede! Ja, så er det jo ikke noget under."

"Ikke noget under! Vil De dermed sige, at der ikke må holdes bal?"

"Ja, ser De, højstærede, vi bygger jo rigtig nok ikke privathuse til balsale, – det kan vi ikke, herre, prisen på bygningstømmeret er nu for tiden meget høj, og den forøgede styrke, loft og gulv skulle have, ville aldrig kunne svare regning."

"Hvad skal det sige! Er det Deres mening, at der ikke mere bør holdes baller i London?"

"Nej, Deres Velbårenhed! ingenlunde; men De må jo selv vide, at det er kun få familier, der holder bal hjemme. Selv vort adelskab lejer Willis' lokaler til sine baller. Ja, nogle af de gamle huse, f.eks. Devonshirehouse, kan godt bruges til det."

"Ja, men, mr. Smithers, jeg håber, De reparerer mig dette gipsloft."

"Meget forbunden, højstærede, fordi De giver mig fortrinnet, jeg skal gøre det så billigt som nogen," svarede mr. Smithers bukkende. "Jeg skal straks lade mine håndværkere komme – de er lige her ved siden af."

I fjorten dage var vi henvist til at spise i stuen ud til gården; derefter sendte mr. Smithers mig en regning, som kostede mig mere end ballet og aftensmaden.

Så snart alt var i orden igen, besluttede jeg, at jeg ville have mine malerier hængt op, for jeg havde i årevis været vant til at se på dem og savnede dem nu. Jeg lod derfor en snedker hente og sagde ham besked.

"Nu har jeg lige akkurat midten, sir," sagde manden, da han stod på en høj trappestige; "men," vedblev han, idet han bankede så småt med hammeren, "jeg kan ikke finde noget træværk."

"Kan De ikke finde noget træværk?"

"Nej, sir!" svarede han igen, idet han bankede, så langt han kunne nå, fra højre til venstre, "ikke noget at slå søm i. Men der er aldrig noget træværk i disse nymodens huse."

"Så gid Fanden havde disse nye huse!" udbrød jeg.

"Det er rigtig nok meget ærgerligt, kære mand!" sagde min kone.

"De nye huse er formodentlig lige så lidt bygget til malerier som til baller," bemærkede jeg og sukkede. "Hvad er der at gøre ved det?"

"Jeg tænker, sir, hvis De ville bestille nogle messingstænger, der kunne gå fra det ene hjørne til det andet, så kunne vi måske nok finde på udveje til at fæste dem i muren," svarede snedkeren; "men træværk er der ikke noget af, det er sikkert nok!"

"Hvad Fanden er huset da bygget af?" udbrød jeg.

"Af gruskalk og lægter, sir," svarede manden, idet han bankede til højre og venstre.

Med store bekostninger anskaffede jeg mig messingstænger, og endelig blev malerierne hængt op.

Den næste fortrædelighed, vi havde, var en afskyelig stank, som vi opdagede kom fra afløbsrenderne; der måtte altså bud efter murerne. Det viste sig da, at alle renderne var tilstoppede, fordi de var for snævre; efter at hele undergrunden var opbrudt,

hvilket pådrog mig en udgift af 40 pund, blev denne ulempe afhjulpet.

Vi havde derpå ro og fred i to måneder, og jeg nærede håb om, at alt nu ville skikke sig bedre; men en dag hørte jeg tilfældigt, ved at gå forbi dagligstuedøren, en samtale mellem min kone og pigebørnene, der, oprigtig talt, var mig ret vel til pas.

"Det er virkelig meget ærgerligt, mama – man ved ikke, hvor man skal sætte noget fra sig; der er ikke ét madskab eller gemmested i hele huset – ikke engang et pulterkammer."

"Nej, det er sandt nok, min kære pige; jeg begriber ikke, at det undgik vor opmærksomhed, da vi beså huset. Hvor mange udmærkede gemmer havde vi ikke på Brompton Hall!"

"Ja! – Bare vi havde dem her, moder. Kan vi ikke få nogen indrettet?"

"Jeg vil så nødig tale til jeres fader om det; han har allerede haft så mange udgifter, både med gipsloftet og renderne."

"Så lad være, mama; fader er virkelig meget godhjertet."

Jævndøgnstiden nærmede sig, og vi fik nogle slemme storme med heftige regnskyl – tagskiferne blæste af og raslede op og ned hele natten igennem, mens vinden peb om gadehjørnerne. Næste morgen indløb klager fra alle kvistbeboerne; den enes seng var blevet gennemblødt af vandet, der dryppede ned gennem loftet, – en anden havde måttet sætte et vandfad på gulvet for at opfange regndråberne – alle erklærede de, at taget var så gennemhullet som en si. Jeg lod atter mr. Smithers hente og beklagede mig for ham.

"Denne gang, mr. Smithers," sagde jeg med kontrakten i hånden, "vil De forhåbentlig indrømme, at det bliver værtens

sag at udbedre skaden."

"Ganske vist, højstærede, ganske vist," udbrød mr. Smithers; "jeg skal straks lade en af mine folk efterse taget; men sagen er den, ved sådanne heftige storme kan man ikke vente andet, end at skiferne giver sig en smule. Hertuginder og grevinder er meget lette, og vinden tager i dem neden fra."

"Hertuginder og grevinder meget lette!" udbrød min kone; "hvad mener De med det?"

"Sådan kalder vi skiferpladerne, frue," svarede han; "vi kan ikke så godt lægge et tungt tag på en halvanden-stens-mur. Den ville ikke kunne bære det."

"Halvanden-stens-mur!" udbrød jeg; "nej, det har De ret i, mr. Smithers, det er nok ikke ganske rådeligt i et hus af den højde."

"Ikke ganske, højstærede, hvis det lå alene for sig selv; men," tilføjede han, "i en række støtter det ene hus det andet."

"Gud ske lov!" tænkte jeg, "jeg har kun lejet for tre år, og et halvt år er allerede gået."

Hidtil havde fortrædelighederne været indvendige, nu skulle vi stifte bekendtskab med de udvendige ulemper, der klæber ved de nymodens huse.

"Nummer 1 er udlejet, papa; der flyttes møbler ind," sagde min ældste datter en dag; "jeg håber, vi får elskværdige naboer. William sagde til Marie, at mr. Smithers havde mødt ham på gaden og fortalt ham, at han nu snarest muligt ville indrette nummer tre til beboelse."

Sandheden heraf bekræftedes af snedkerens hammerslag de næste tre-fire uger. Vi kunne ikke få et øjebliks søvn uden først på natten, og hele dagen igennem havde vore øren ikke ro. Hammerslagene lød, som om det var i vort hus, der arbejdedes,

i stedet for ved siden af, og de begyndte klokken seks om morgenen og varede til syv om aftenen. Jeg blev hamret halvt ihjel, og uheldigvis regnede det uophørligt, så at jeg hindredes i at gå ud og på den måde undgå spektaklet. Jeg havde ikke andet at bestille end at holde øje med mine malerier, når de hoppede ud fra væggen i takt med hammerslagene. Omsider fik nummer 3 da gulve, paneler og vinduesruder, og så havde vi igen fred en uge.

Imidlertid var nummer 1 blevet møbleret, og lejerne flyttede ind. Det var en gigtsvag gammel herre og hans kone, der efter sigende havde tjent ham som kokkepige. Mine døtres forhåbninger om behagelige naboer blev slemt skuffet. Inden de havde boet der en uge, kom vi på kant med dem; den gamle mands seng stod tæt op til skillevæggen mellem husene, og i nattens stilhed kunne vi tydeligt høre hans stønnen, skælden og smælden, når anfaldene kom over ham. Min hustru og døtre erklærede, at det var rent utåleligt, og at de ikke kunne sove for hans vredesudgydelser.

Ugedagen efter indflytningen fik vi en billet fra dem:

"Mrs. Whortleback hilser mr. og mrs. – så mange gange og beder om, at de unge mennesker ville lade være at spille klaver, da mr. Whortleback plages slemt af gigt."

Mine døtre var meget ferme i klaverspil og øvede sig en del. Denne billet var derfor alt andet end glædelig. At spille, når den gamle herre var syg, ville være barbarisk, og lade være at spille var det samme som at berøve os selv vor største fornøjelse.

"Men, du gode Gud! hvor det er ubehageligt!" udbrød mine døtre.

"Ja, kære; men hvis vi kan høre hans stønnen, er det ikke underligt, at han kan høre pianoet og harpen; husk på, det er kun halvanden-stens-mur."

"Jeg kan ikke forstå, at musik ikke skulle kunne lindre hans smerter," ytrede den ældste.

Musik er den værste hån og spot for et menneske, der pines og plages. Den, der er blevet radbrækket, vil ikke have sine sidste timer forsødet af det smukkeste orkester. Efter at der var gået en uge, i hvilken vi hver dag lod spørge til mr. Whortlebacks befindende, vovede vi atter at anslå fortepiano og harpe, men det blev den gamle herre arrig over, og lejede en trompeter, som han anbragte på balkonen med befaling til at blæse så falsk som vel muligt, så snart harpen og pianoet lod en tone høre. Således var det kommet til åbenlyst fjendskab mellem os og vor eneste nabo; og da vi var sikre på, så snart mine døtre rørte ved deres instrumenter, at høre trompeten skingre ulideligt skurrende et par timers tid, enten samme dag eller i alt fald den næste, lod vi omsider pianoet være lukket, og harpen forblev urørt.

Inden årets udgang blev nummer 3 taget i brug, og nu fik vi nye plager. Det var lejet af en stor familie med fire unge damer, som lærte at spille. Vi plagedes nu ganske forfærdeligt; det var en klimpren ud i ét den hele udslagne dag; når den ene søster holdt op, tog den anden fat; og enhver ved jo nok, hvilken kedsommelighed de første spilletimer for begyndere er for dem, der er nødt til at høre på det. De kunne lige netop afklimpre én eneste melodi, og denne evindelige melodi løb i vore øren fra morgen til aften. Vi kunne ikke hilse og bede os fritaget og heller ikke lade blæse på trompet. Vi var nødt til at

finde os i det. Da børneværelset desuden lå umiddelbart op til skillemuren, havde vi børneskrål og spektakel på den ene side og den gamle gnavpottes stønnen og forbandelser på den anden.

Vanen forligede os imidlertid med ulemperne, og den første ærgrelse fortog sig efterhånden. Jeg kunne dog ikke undgå at lægge mærke til, at når jeg antoges ikke at være i nærheden, så jeg kunne høre det, drejede samtalen imellem min kone og de veninder, som besøgte hende, sig fornemmelig om vor bolig, og hovedemnet var fra hendes side en opregning af alle de plager og fortrædeligheder, som vi led under; jeg overtydedes derved om, at hun og mine døtre længtes lige så meget som jeg selv efter at vende tilbage til Brompton Hall. I virkeligheden var fordelene, som de havde ventet sig af at bo inde i byen, ingenlunde indtrådt. I den ende af byen, hvor vi boede, var vi lige så langt borte fra de fleste af vore venner som før, og fra nogle endnu længere, og vi havde ikke mere de samme adspredelser at byde dem. Tidligere lå vor bolig et så kort stykke fra byen, at det var lettere at komme der ud for dem, som ikke selv havde køretøj, det vil sige unge mennesker, og det var dem, som fruen og frøkenerne naturligvis brød sig mest om. Det havde været meget behageligt for dem at tage ud til os med deres vadsæk i hånden – nyde den friske landluft og de grønne marker en eftermiddag – spise til middag hos os, ligge der om natten og næste formiddag efter morgenmaden tage tilbage til byen med omnibusserne, som hvert kvarter kørte forbi vort hus; men at spise hos os inde i byen, når udgiften til en hyrevogn frem og tilbage ikke var en ren ubetydelighed, og tage hjem igen klokken elleve om aftenen, var slet ikke behageligt. Vi

mærkede, at der ikke kom nær så mange til os som på Brompton Hall, og at der ikke blev gjort halvt så megen stads af os. Dette var det hårdeste stød, og min hustru og mine døtre kunne tit sidde og se ud ad vinduet og sukke; ofte gik der en hel dag, uden at en ven eller bekendt kom og afbrød ensformigheden.

Ikke des mindre blev vi boende der, for jeg havde nu sat mig i hovedet, at de tre år ville være vel anvendt, hvis de kunne helbrede min hustru og pigebørnene for deres hovedstads-galskab, og skønt de, hvad jeg var ganske vis på, længtes usigeligt efter at vende tilbage, berørte jeg aldrig dette punkt, da jeg havde fast besluttet, at helbredelsen skulle være grundig. Nummer 4, 5, 6, 7 og 8 blev færdige det følgende år og ved mr. Smithers overtalelser bortlejet om foråret til forskellige beboere. Nu fik vi andre ærgrelser. Det kimede uafbrudt med gadedørsklokken. Tjeneren knurrede og brummede og fik ikke sin gerning gjort i rette tid; når han så blev irettesat, svarede han, at der var aldrig tid til noget; når han stod og sleb knive eller pudsede tallerkener, ringede det med klokken, og han måtte så vaske sig, trække trøjen på og gå op for at lukke op; så var det ikke til os, det ringede, men denne eller hin ville vide, hvor en anden nyindflyttet boede; og for at få rede på det ringede folk altid på i det hus, som lod til at have været længst tid beboet. Der var i flere måneder ingen ende på den ringen, og vi havde tre tjenere, som ikke på nogen måde ville blive i en så slet plads. Vi havde ligeledes vrøvl og ulejlighed med breve og regninger, der blev bragt til os på lykke og fromme: "Bor mr. Dit-og-dat her?" – "Nej, han gør ikke." – "Er De da ikke så god at sige mig, hvor han bor?" Således gik det i en uendelighed, og

der forløb ikke fem minutter om dagen, uden at gadedørsklokken ringede. For ikke hvert øjeblik at skifte tjenere så jeg mig til sidst nødsaget til den udgift at holde en ekstra-dreng, der ikke havde andet at bestille end at lukke op og besvare de idelige forespørgsler ved gadedøren. Omsider havde vi boet der i to år og ni måneder, og lejlighedsvis gjorde min kone mig da det spørgsmål, om jeg havde i sinde at forny kontrakten, hvortil jeg ganske naturligt svarede, at jeg holdt ikke af forandringer.

Hun lagde da om på en anden bov, ytrede, at Clara i nogen tid ikke havde set rigtig rask ud og trængte efter hendes mening til landluft; men heri ville jeg dog ikke samstemme med hende.

En dag kom jeg hjem, og, mens jeg gned mine hænder, som om jeg var rigtig glad, sagde jeg: "Nå, endelig har jeg da fået et bud på Brompton for et tidsrum af syv år – meget godt tilbud, solide lejere – så nu kan jeg da blive af med det."

Min hustru så ud, som om hun havde fået et hjertestød, og mine døtre lod hovedet hænge.

"Har du lejet det bort, papa?" spurgte et af pigebørnene frygtsomt.

"Nej, endnu ikke, men jeg skal give bestemt svar i morgen tidlig."

"Det fordrer overvejelse, kære mand!" ytrede min kone.

"Fordrer overvejelse!" sagde jeg. "Ja, men, min bedste, vedkommende har set på huset, og jeg har i de sidste tre år forgæves søgt at leje det ud. Jeg husker tydeligt, at da jeg lejede dette hus, sagde jeg, det krævede overvejelse, men du ville ikke høre et ord om det."

"Jeg ville såmænd ønske, vi havde vel overvejet det skridt," lagde Clara.

"Ja, jeg med."

"Sagen er, kære mand," sagde min kone, idet hun gik om bag min stol og lagde sin arm om min hals, "vi vil alle så gerne tilbage til Brompton."

"Ja, ja, ja, papa!" bekræftede mine døtre og klyngede sig op ad mig, hver på sin side.

"I indrømmer altså, at jeg gjorde ret i ikke at indgå lejemål for mere end tre år?"

"Ja, hvor det var heldigt, at du var så påståelig!"

"Nå ja, når så er, vil vi tage alting ned her og, så snart I finder for godt, vende tilbage til Brompton Hall." –

Jeg behøver næppe at bemærke, at vi atter rykkede ind i vor gamle bolig med hjertens fryd og glæde, og at jeg aldrig mere har fået anmodninger om at skifte bopæl eller nogen sinde oftere har hørt snak om, at vi boede "uden for verden."

Kunsten at være lykkelig

"Sæt tæring efter næring!" Det er et godt gammelt ord, og hvis folk blot ville afpasse deres forestillinger efter deres omstændigheder, hvor langt lykkeligere kunne vi da ikke være alle sammen! Hvis vi blot ville nedstemme vore indbildninger og fordringer til livet en grad eller to, i samklang med vore formindskede indtægter, ville lykke og tilfredshed altid være til at opnå. Det er ikke det, vi har eller ikke har, som forøger eller formindsker vor lykke. Det er længslen efter mere, end vi har, misundelsen på dem, der ejer dette mere, og ønsket om at synes betydeligere i verdens øjne, end vi virkelig er, der forstyrrer vor sjælefred og til sidst fører til undergang.

Jeg har ikke kendt noget menneske, der fandt sig så mærkværdig godt i alle forhold, som min ven Alexander Willemott, uden at livets omskiftelser tog på hans gode humør. Første gang jeg traf ham igen efter vore skoleår, var lige efter, at krigen var endt; han havde haft store leverancer til regeringen af munderingsstykker og skulle efter folks sigende have tjent sig en vældig formue, skønt hans regnskaber endnu ikke var afsluttede; ja det hed sig, at de var så vidtløftige, at seks skrivere ville have nok at gøre i to år med at gennemgå dem, inden den endelige opgørelse kunne finde sted. Vi var som sagt skolekammerater, og da jeg kom tilbage fra Ostindien, opsøgte jeg ham for at forny gammelt bekendtskab og ønske ham til lykke med, at det var gået ham så heldigt.

"Kære Reynolds, det glæder mig ret at se dig. Du må endelig komme ud til Belem Castle; jeg er vis på, min kone vil blive glad

ved at have dig til gæst. Du skal se mine to døtre."

Jeg samtykkede. Vognen holdt ved et prægtigt landsted, og jeg modtoges af en skare tjenere i liberi. Alt var indrettet efter den kostbareste og mest glimrende målestok. Efter at have hilst på fruen i huset trak jeg mig tilbage for at klæde mig om, da det var nær ved spisetid, og klokken var den gang halv otte. Den blev otte, inden vi gik til bords. På en bemærkning af mig, om at jeg håbede, det ikke var for min skyld, at måltidet var blevet opsat, svarede Willemott: "Tvært imod, kære Reynolds, vi går aldrig til bords før hen imod dette klokkeslæt. Jeg kan ikke forstå, hvor folk kan spise til middag klokken fire eller fem. Jeg kunne da ikke få en bid ned."

Maden var udmærket, og jeg ydede den de lovtaler, som virkelig tilkom den.

"Du skal ikke være bange, kære ven – min kok er en mester i sit fag – en rigtig *cordon bleu*, som franskmanden siger. Du kan spise hvad som helst her uden fare for, at din mave skal blive ødelagt. Hvorledes folk kunne leve ved engelsk madlavning nu til dags, er mig ufatteligt. Jeg spiser sjældent ude af frygt for at blive forgivet. Forlad dig på, at en god kok forlænger dine dage, og kan man sikre sig en sådan, er ingen pris for høj."

Da damerne havde rejst sig, og vi var blevet alene, kom vi ind på en venskabelig passiar. Jeg udtalte min beundring over hans døtre, der virkelig var smukke og belevne piger.

"Ganske sandt; de er mere end blot tålelige," svarede han. "Der har været mange friere til dem, men ikke nogen, som har svaret til mine forventninger. Baronetter er der godt køb på nu om stunder, og irske lorder har ikke noget; – jeg håber at kunne få dem vel forsørget. Nu får vi jo at se. Smag denne rødvin; du

vil finde den udmærket, ikke spor af hovedpine i et helt oksehoved af den. Hvordan folk kan drikke portvin, er mig ufatteligt."

Næste morgen foreslog han mig at rulle lidt rundt i parken med ham. Jeg tog imod tilbuddet; vi kørte ud i en smuk åben vogn med fire gråskimler for og rideknægte, og hestene fik lov at trave ud. Mens vi således fo'r afsted, ytrede han: "Inde i byen må vi naturligvis kun køre med to, men på landet tager jeg aldrig ud uden med fire for. Der er en fart og flugt i at køre med fire, som er ganske behagelig; det giver ånden spændkraft, og man føler, at det er ikke noget strengt arbejde for de stakkels dyr. Hvis jeg ikke kunne køre med fire, ville jeg hellere blive hjemme."

Vor køretur var meget fornøjelig, og med sådanne adspredelser henrandt en af de behageligste uger, jeg kan huske i mit liv. Willemott havde ikke i mindste måde forandret sig – han var lige så venskabelig, ligefrem, oprigtig og åbenhjertig, som han havde været i skolen. Jeg tog afsked med ham, glad over hans lykke og velstand, og indrømmede, at han fortjente den, skønt han slog så stort på det.

Jeg tog atter til Indien, da min orlov var udløbet, og var borte en fire års tid. Ved min hjemkomst forhørte jeg mig om min ven Willemott og fik at vide, at hans formueomstændigheder og forhåbninger havde lidt et slemt knæk. Af mange grunde, såsom ministerskifte, besparelser i udgifter til hær og flåde, og derved, at udtydningen af Willemotts kontrakter tog sig ganske anderledes ud, end han havde tænkt sig, var store summer blevet strøget af hans fordringer, og i stedet for at være millionær var han nu blot en mand med ganske net formue.

Belem Castle var blevet solgt, og han boede nu i Richmond, hvor han udfoldede samme gæstfrihed som før og regnedes for en god nabo og omgangsfælle. Jeg benyttede den første gunstige lejlighed, jeg fik, til at tage ned og besøge ham.

"Se, god dag, kære Reynolds, det er virkelig smukt af dig at komme uindbuden. Dit værelse er i stand til dig, og sengen er godt udluftet; vi havde liggende gæster i den for tre nætter siden. Kom nu – min kone vil blive henrykt over at se dig."

Jeg fandt døtrene stadig ugifte, men de var jo unge endnu. Hele familien syntes lige så glad og tilfreds, lige så venlig og omgængelig som sidst. Vi gik til bords klokken seks; tjeneren og kusken vartede op. Maden var god, men hidrørte ikke fra "mesterkokken". Jeg roste alt.

"Ja vist," sagde Willemott; "vi har en meget dygtig husholderske; hun forener det solide ved det engelske køkken med det velsmagende ved det franske, og, når alt kommer til alt, anser jeg det for et ubetinget fremskridt. Jane er en sand perle." Efter bordet ytrede han: "Du ved naturligvis, at jeg har solgt Belem Castle og indskrænket mit husvæsen. Regeringen har ikke behandlet mig net, men jeg er i kommissærernes vold, og en samling af mænd kunne godt gøre det, som de hver for sig enkeltvis ville undse sig ved. Sagen er, der er ingen af dem i særdeleshed, som vil mig ilde, og det er kun følelsen af skam, der holder os ærlige, er jeg bange for. Imidlertid har jeg dog, sådan som du ser mig her, en anstændig formue og glæder mig altid ved at se mine venner, og især dig, gamle skolekammerat. Vil du have portvin eller rødvin? Portvinen er meget god, og det er bourgognen også. I forbigående sagt skal du dog vide – ja,

det er endnu en familiehemmelighed – Louise skal giftes med en oberst Willer – et *udmærket* parti! Vi er alle så glade over det."

Næste dag kørte vi ud, ikke i en åben vogn som sidst, men i en halvkaret og med *ét par heste* for.

"Det er smukke heste," bemærkede jeg.

"Ja, det skal du have ret i," svarede han; "jeg sætter pris på gode heste, og da jeg kun holder ét par, så har jeg de bedste. Der er noget fordringsfuldt i at køre med fire, det huer mig ikke rigtigt – det er, ligesom man ville hæve sig over sine naboer."

Jeg tilbragte et par meget fornøjelige dage hos ham, inden jeg forlod hans gæstfrie hus. En hårdnakket snue, som jeg havde pådraget mig den vinter, bevægede mig til at følge lægernes råd og tage ned til Sydfrankrig, hvor jeg opholdt mig i to år. Ved min genkomst erfarede jeg, at Willemott havde indladt sig på at spekulere og været uheldig i statspapirer; han havde forladt Richmond og boede nu i Clapham. Den næste dag traf jeg ham i nærheden af Børsen.

"Hvor det glæder mig at se dig, Reynolds! Thompson sagde mig, at du var kommet tilbage. Hvis der ikke venter dig noget bedre, tag så ned og besøg mig; du kan køre hjem med mig klokken fire, hvis det passer dig."

Det passede mig fortrinligt, og klokken fire traf jeg ham igen, efter aftale, ved en hyrestald i nærheden af Jernbroen. Hans køretøj var spændt for og holdt parat; det var en phaeton, trukket af to langhalede klepperter – det hele overmåde net kram. Vi rullede hurtigt afsted.

"De traver godt ud, ikke sandt? Vi kommer tids nok hjem til at kunne skifte fodtøj og tage et par sko på til klokken fem, som er vor spisetid. De sene middagsmåltider bekommer mig ikke

vel – de ødelægger ens mave. Ja, du ved vel nok, at Louise har en lille dreng?"

Det vidste jeg ikke, men ønskede ham til lykke.

"Jo, og hun er taget til Indien med sin mand. Marie er også forlovet og skal snart giftes – et meget *godt* parti – en jurist Rivers. Han er begyndt at føre sager i år og er meget lovende. De vil jo nok få det lidt småt i førstningen, men vi må se, hvad vi kan gøre for dem."

Vi standsede i en net gade, hvis navn jeg har glemt, og da vi kørte op for døren, kom tjeneren, det eneste mandlige tyende, ud og trak hestene om til stalden, mens pigen tog mit rejsetøj og et par papirsposer med lidt ekstragodter i dagens anledning. Fru Willemott modtog mig med samme hjertelighed som sædvanlig. Huset var lille, men meget pænt, levningerne af fordums glans sås hist og her i et par småting, som fruen særligt havde haft kære. Vi satte os til bords klokken fem til et almindeligt middagsmåltid og opvartedes af tjeneren, der havde gnedet hestene rene og derefter trukket sit livré på.

"En god, jævn kokkepige, der forstår daglig madlavning, er man dog, når det kommer til stykket, bedst tjent med," ytrede Willemott. "De fine kokke vil ikke nedlade sig til at koge og stege. – Vil du have en skive af dette lændestykke, undersiden er fortræffelig? – Kære kone, ræk Reynolds noget yorkshire-pudding."

Da vi var alene efter måltidet, fortalte Willemott mig uforbeholdent om sine tab.

"Det var min egen skyld," sagde han; "jeg ville samle en lille sum til pigebørnene, men ved at sætte på spil, hvad de ellers ville have fået, skilte jeg dem næsten af med hver en hvid og

skilling. Imidlertid kan vi da endnu skaffe en flaske portvin og en oksesteg på bordet, og *hvad mere* skal man forlange i denne verden? Vil du have portvin eller genever? – Rødvin kan jeg ikke byde dig."

Vi drak vor flaske portvin, men jeg kunne ikke mærke nogen forandring bos Willemott. Han var lige så livsglad og oprømt som før. Næste dag kørte han mig ind til byen. Undervejs ytrede han: "Jeg kan godt lide klepperter, man har så lidt besvær af dem, og jeg foretrækker dem fremfor at spænde en enkelt hest for denne vogn, da jeg så kan tage min kone og datter med op i den. Det er egenkærligt at holde vogn til sig selv alene, og at spænde én hest for en firhjulet, dobbeltsædet chaise ser næsten ud som dyrplageri imod det stakkels kreatur."

Jeg tog til Skotland og blev der et år. Ved min tilbagekomst erfarede jeg, at min ven Willemott igen havde skiftet opholdssted. Nu levede han i Brighton, og da jeg ikke havde noget bedre at gøre, satte jeg mig op i en "ilvogn" og kom til Bedford Hotel. Først efter en del forespørgsler hist og her lykkedes det mig at få ham opspurgt. Omsider nåede jeg hans bolig i en meget anstændig, men ikke standsmæssig del af denne vidtløftige by. Willemott modtog mig ganske som tidligere.

"Jeg har ingen gæsteseng at kunne byde dig, men du må endelig komme til frokost og middag hos os hver dag. Vort hus er kun lille, men meget hyggeligt, og Brighton er et meget rart opholdssted. Ja, du ved jo nok, at Marie er gift. En god sagførerplads var til fals, og min kone og jeg blev enige om at købe den til Rivers. Det har jo nok gjort et skår i vore indtægter, men de unge folk slår sig godt igennem. Jeg har trukket mig

helt tilbage fra forretningslivet; da begge mine døtre er gift, og vi har nok at leve af, hvad kunne vi så i grunden ønske mere? Brighton er et livligt sted, her er altid sundt; eget køretøj er overflødigt her, – der holder jo lejevogne ved ethvert gadehjørne."

Jeg modtog hans indbydelse til middag. En stuepige vartede op, men alt var, skønt tarveligt, net og tiltalende.

"Jeg har endnu en flaske vin for en ven, Reynolds," sagde Willemott efter bordet; "men jeg for min del foretrækker whiskey-toddy – det bekommer mig bedre. Lad os så drikke på mine to pigebørns velgående, Vorherre være med dem og skænke dem held og lykke!"

"Kære Willemott," sagde jeg; "som gammel ven af dig tager jeg mig den frihed at tale rent ud af posen; jeg forbavses sådan over din måde at tage livet på, at jeg hverken ved ud eller ind. Når jeg tænker på Belem Castle, din store husholdning der, dine kostbare vaner, din franske kok og dit store kvæghold, undrer jeg mig over, at du under de omskiftelser, der senere har ramt dig, har kunnet bevare din sindsligevægt og tilfredshed."

"Det er nær ved at undre mig selv, kære ven," svarede han. "I den tid ville jeg ikke have troet, at jeg kunne leve lykkeligt under så forandrede forhold; men sagen er den, at skønt jeg har været leverandør, har jeg dog en god samvittighed; dernæst er min hustru en fortræffelig kone, og når hun blot kan se mig og sine døtre lykkelige, tænker hun ikke på sig selv; og end videre har jeg, da det begyndte at gå ned ad bakke med mig, gjort mig det til regel at udfinde grunde til at være taknemmelig og ikke misfornøjet. Du kan tro, Reynolds, det er ikke tab af formue,

der kuldkaster éns lykke, så længe man har fred og kærlighed i hjemmet."

Jeg sagde farvel til Willemott og hans hustru med højagtelse og hengivenhed, overbevist om, at de ikke nærede nogen forstilt ligegyldighed for timelige goder; det var ikke, fordi "rønnebærrene var sure", men de havde til fulde lært den kunst at være lykkelige ved at nøjes med, hvad de havde, og ved at sætte tæring efter næring.

Måneskin

Folk, der har været ovre i Vestindien, må ofte have moret sig over det lune og den fiffighed, som af og til ytrer sig hos en neger, der er bedre udstyret af naturen end hans stammefrænder i almindelighed, især når hans herre tilfældigvis også er et stykke af en spasmager. Den sorte tjener afspejler så at sige husbondens særheder og tåbeligheder, og da han kender denne ud og ind, ved han på en prik, hvor vidt han kan gå i sine friheder uden at udsætte sig for straf.

Et sådant pragteksemplar traf jeg engang i en neger ved navn *Måneskin*, som tilhørte en på sin vis lige så snurrig fætter, der for mange år siden beklædte posten som havnefoged i Port Royal, men var gået af med pension, og nu beboede et lille hus i Ryde på øen Wight. Han hed Cockle, men var længe blevet tiltalt som kaptajn Cockle, og denne titulatur beholdt han til sin dødsdag. Af person var han meget tyk og fed – ikke ulig det dyr, hvis navn han bar, muslingen, – ja så buttet og trind, så rund og uformelig, at det syntes langt lettere at rulle ham fra sted til sted, end at han skulle kunne gå. Han holdt heller ikke meget af at flytte sig; yderst sjældent gik han særlig meget længere end rundt om den lille plet af have, der lå foran hans hus, og hvori han havde nogle nelliker, okseøjer og asters, som han ikke var så lidt stolt af. Hans hoved var pilskaldet, glat og skinnende hvidt, hans ansigt havde et mere rødligt anstrøg, som tiltog i farvedybde fortil, indtil det afsluttedes som kobberrødt ude i næsetippen. Cockle havde i fordums dage været fører af en købmandsskude og var ved sit ophold under et varmt

himmelstrøg kommet godt i gang med at drikke, hvilen vane ydermere tiltog i den lange årrække, han var havnefoged i Port Royal. Han havde købt Måneskin for tre hundrede dollars, da negeren var henved syv år gammel, og taget ham med sig, da han vendte tilbage til England.

Måneskin var sin herre meget hengiven, meget tilbøjelig til at følge sit eget hoved og desuden meget indtaget i sin husbonds romflaske.

Det første var en dyd, det andet menneskelig skrøbelighed, og det tredje, efter gamle Cockles formening, en uhyre forbrydelse. Jeg besøgte tit kaptajn Cockle, for han havde noget vist gemytligt ved sig og var ganske morsom, og da han kun sjældent gik ud, var det ham altid en glæde at se nogle af sine venner hos sig. Jeg havde desuden en anden grund, idet jeg nemlig sjældent kom hos ham uden at finde nogen adspredelse i det evindelige kævl mellem herren og tjeneren. Jeg var den gang ansat i krydstoldvæsenet, og mit standkvarter lå en mils vej fra Cockles bolig. En formiddag trådte jeg ind hos ham og fandt ham som sædvanlig i hans lille dagligstue i stueetagen.

"Nå, Cockle, hvordan står det til, gamle ven?"

"Å, sandt at sige, Bob, er det rent galt fat med mig. Jeg sidder her på angerens stol, nemlig her i denne lænestol, og gør bod, som du ser, i et par sejldugsbukser. I aftes var jeg overstadigt fugtig og ganske vel til mode, nu på formiddagen er jeg på grund og rent ynkelig. I aftes førte jeg flere sejl, end jeg havde ballast til, og forliste mit hoved; i morges har jeg fundet det igen, ballastet med lutter bly, tror jeg. Alt sammen en følge af min godmodighed."

"Hvordan det, Cockle?"

"Jo, ser du, denne Jack Piper var her i aftes, og hellere end at han skulle drikke al rommen og ikke kunne finde hjem, drak jeg noget selv – han havde været ilde faren, den stakkel, hvis jeg ikke havde hjulpet ham! – og ser du, nu er jeg dårlig, ene og alene på grund af godmodighed. Føjelighed har været min ulykke, og den har afrundet mig til den kugle, jeg nu er, ved at afslibe alle mine skarpe kanter, Bob."

"Det var rigtig nok meget betænksomt og meget venligt gjort af dig, Cockle, især da vi ved, hvor meget du derved har handlet imod dine tilbøjeligheder."

"Javist så, Bob; jeg er den livagtige menneskekærlighed selv, jeg græder tit, – når kaminen ryger, – somme tider også, – når jeg ler for meget. Du ser selv, jeg giver ikke alene mine penge ud, som andre, men i aftes gav jeg endog mit hoved til pris for at hjælpe et medmenneske. Jeg kunne imidlertid godt have undværet det et par timers tid i morges."

"Nej, vist ikke nej; for skønt du jo nok kunne afse den øverste del af det, kunne du ikke godt komme ud af det uden din mund, Cockle."

"Ganske sandt, Bob! En mand uden mund ville være som et skib uden kahytsluge – Hør, siden vi netop taler om mundtøj, så er mine mundvige temmelig tørre – hvad siger du, Bob, skal vi kalde på Måneskin?"

"Jeg synes, det er for højt op ad dagen til, at der skulle være måneskin."

"Han er kun en måneformørkelse – en total måneformørkelse, kan jeg gerne sige. Sagen er, mit hoved er så tungt, at det ligefrem dingler på mine skuldre; jeg må have en

opstrammer i halsen til at stive det af med. Måneskin, skin frem, din sortnæsede gavtyv!"

Negeren var ude i køkkenet, i færd med at slibe knive; han svarede nok, men fortsatte sin gerning.

"Hvordan mig skinne, massa Cockle, når De aldrig give mig skilling til blus på lampen?"

"Nej, men jeg vil give dig en over skinnebenene, og du skal få ordentlig på planeten, hvis du ikke viser dit grimme fjæs nu," svarede Cockle.

"Massa Cockle, De fuld af ordspil i dag."

"Kom hid, sir!"

"Hvorfor De så urimelig på morgenstunden, sar?" genmælede Måneskin og skurede videre på slibebrættet, "mit fjæs ikke skinne mere end Deres hvide pandeskal uden hår?"

"Jeg har rykket et hår ud, slyngel, for hver gang du stjal af min rom, og nu er de alle fløjten. – Hår er som rotter, der forlader et skib, så snart det bliver gammelt. – Gud skal vide. Bob, hvor længe den køter vil lade os vente. Jeg bragte ham med her hjem og skænkede ham friheden – jeg gav ham en tomme, og han har taget en hel alen. – Måneskin, jeg er lige ved at blive vred – min næsetip er allerede rød."

"Kommer straks, massa Cockle."

Måneskin strøg endnu et par gange op og ned ad brættet, før han viste sig.

"De kalde på mig, sar?"

"Hvad nytter det at kalde på dig, din sorte gavtyv?"

"Nå, sar, det ikke pænt sagt – De sige til mig: Måneskin, gør altid én ting ad gangen – så jeg lystre og slibe først kniv færdig – nu det gjort, så jeg komme og lystre næste ordre."

"Nå, kom så med noget koldt vand og nogle glas."

Måneskin bragte snart det forlangte og gik så ud af stuen, idet han grinede hen til mig.

"Måneskin, hvor skal du hen, din tyveknægt? – Hvornår har du set mig drikke bar koldt vand eller byde mine venner det?"

"Aldrig mere end én gang set Dem drikke koldt vand, og den gang var De fuld og troede, det var genever; men De give meget tit Deres venner ikke andet end vand, massa Cockle."

"Hvornår har jeg gjort det, din slyngel?"

"Jo, De meget tit sige, at vand mere end stærkt nok til mig."

"Det er, fordi jeg holder af dig, Måneskin. Grog er en slem fjende."

"Massa Cockle rigtig god kristen – han elske sin fjende," faldt Måneskin ham i talen og så hen på mig.

"Jeg ræddes i alt fald ikke ved at se min fjende i ansigtet – ræk os så flasken."

"Nå, Bob," sagde Cockle, "hvad siger du til en lille genstand? Men hvad pokker er det? Hvad er der blevet af al rommen?"

"Alt sammen drukket i aftes, massa Cockle," svarede Måneskin.

"O, du ibenholtsfarvede tyveknægt, jeg tør bande på, at der var en halv flaske tilbage, da jeg drak mit sidste glas, for jeg holdt flasken op for lyset, for at se, hvor meget der var svundet."

"Da De gik ovenpå, massa Cockle, så var der, Gud hjælpe mig! ikke én dråbe tilbage i flasken."

"Tør du gøre ed på, Måneskin, at du ikke drak noget i aftes?"

"Nej, massa Cockle, fordi jeg pænt menneske og aldrig sige løgn – mig drak, fordi De gav mig det."

"Så må jeg rigtig nok have været mægtig fuld. Sig mig nu, hvordan gav jeg dig det? – sig mig hvert evige ord, der faldt."

"Ja, massa Cockle, mig genkalde alt i Deres erindring. Da massa Piper gik sin vej, så De på flasken, og så De sagde: "Før jeg gå op i min seng, jeg drikke endnu et glas til at mande mig op med." Så jeg sige: "Hvis De det gør, De kan aldrig komme op." Så De sige: "Måneskin, du rar fyr (De altid kalde mig rar fyr, når De trænge til mig), du må hjælpe mig." De drikke Deres grog – De falde tilbage i stolen, og De lukke først det ene øje og så det andet. Jeg se mere rom på bordet, så jeg tage flasken op og sige til Dem: "Massa, skal jeg hjælpe Dem?" og De sige: "Ja, ja, du må hjælpe mig." Så jeg altså drikke et glas af groggen, fordi De sagde, at jeg skulle hjælpe Dem."

"Jeg sagde jo dog ikke, at du skulle hjælpe og forsyne dig selv, din gavtyv!"

"Ja, massa, når De sige til mig, at jeg skal hjælpe Dem med flasken, jeg lystre ordre og forsyne mig selv. Så, sar, jeg vente lidt længere endnu, og jeg sige: "Massa, nu De gå op ovenpå," og De fare op, De vågne, og De sige: "Ja, ja", og så jeg holde flasken op og vise Dem den igen, og jeg sige: "Skal jeg hjælpe Dem, massa?" og så De sige "Ja." Så jeg lystre igen og drikke endnu et glas. Så De åbne mund, og De snorke – jeg kigge igen og se endnu et lille glas i flaske, og jeg kalde på Dem "Massa Cockle, massa Cockle," og De sige "højt, højt op!" så Deres hoved falde ned på bryst, og De falde i søvn igen – jeg da kalde på Dem igen og sige: "Massa Cockle, der endnu en lille drip tilbage, skal jeg drikke den?" og De nikke med hovedet helt ned på bryst og sige ingen ting – så jeg ikke være ganske sikker og derfor sige igen: "Massa Cockle, skal jeg tømme denne lille drip?" og De nikke

med hoved endnu en gang. Så jeg tænke "Ingen ting i vejen," og jeg sige: "Velgående, massa Cockle," og jeg tømme flasken. Nu, massa, De har fået hele historien, sådan som det gik til, og sandt fra ende til anden."

Jeg mærkede, at Cockle morede sig lige så meget som jeg over denne redegørelse af Måneskin, men han satte et surt ansigt op.

"Det lader altså til, sir, at du benyttede dig af min hjælpeløse forfatning til at forsyne dig selv."

"Massa Cockle, De lige nylig fortalte massa Farren, at De drak så meget af ren og skær hjertensgodhed mod massa Piper – jeg ligeså af ren og skær hjertensgodhed."

"Ja, ja, mr. Måneskin, jeg må have noget grog," svarede Cockle, "og da du forsynede dig så godt i aftes, må du nu også forsyne mig; se til, hvor du kan få noget, – jeg giver dig ti minutter til at opdrive det."

"Hvad om De gav mig ti shillings, sar," afbrød Måneskin ham, "det være bedre."

"Pengene er alle sammen gået fløjten. Jeg har ikke en hvid før næste udbetalingsdag, ikke en kugle i pungen før på onsdag. Enten må du skaffe mig noget mere grog, eller du får flere spark end halvskillinger."

"De ikke har penge – De ikke har kredit, – hvor kan jeg skaffe grog, massa Cockle? Missy O'Bottom sagde, De være stor bedrager, hun ikke borge Dem mere."

"Gid pokker havde den gamle hejre! Vil du tro det, Bob, mrs. Rowbottom har i de sidste to år forsøgt at negle mig – vil endelig gøre mig til vært i "*Gåsen og Peberbøssen*", idet jeg så skulle overtage hende med løsøre og faste ejendomme. Men jeg

er bange for, at jeg blev gåsen og hun peberbøssen – den kurs kunne vi to aldrig sætte. For det første er hun for storslået, og for det andet er jeg for tyk. Dette gjorde jeg den gamle heks så begribeligt, som jeg vel kunne, men hun pustede sig op som en luftballon og sagde, at når folk holdt rigtigt af hinanden, lod de sig ikke opholde af sådanne småting."

"Du må jo dog have gjort dig behagelig for hende, Cockle."

"Ikke med andet end en smule sukkergodt til at betage hende den ilde smag af min store regning. Elskoven var helt og holdent hendes eget påfund. Jeg siger aldrig en dame imod, fordi det ikke er høfligt; men siden jeg forklarede hende, hvorledes det stod til, har det gamle fruentimmer fnyst, så det er en lyst, og vil ikke betro mig så meget som en halv pægl – vil hun vel, Måneskin?"

"Nej, sar; når jeg prøve på at overtale hende og give løfter, så sige hun, det er alt sammen vind og måneskin. Men, sar, jeg forsøge igen – jeg tror nok, jeg ved, hvordan hun skal tages." Måneskin forsvandt og lod os for så vidt i mørke, som han ikke oplyste os om, hvad han ville sætte i værk.

"Det undrer mig, at du ikke har giftet dig, Cockle," ytrede jeg.

"Det ville ikke undre dig, hvis du kendte det hele. Jeg må sige, at én gang, men også kun én gang, var jeg meget nær ved det. Og hvem tror du, det var med – en farvet!"

"En sort?"

"Nej, ikke helt sort eller halvt sort, kan fjerdedels sort – det, som i Vestindien kaldes en kvadron. Men hun ville, Gud ske lov, ikke have mig."

"Ville hun ikke have dig? Det havde jeg, pinedød, ikke tænkt, Cockle, at et farvet fruentimmer ikke ville have dig."

"Således var det dog. Nu skal du høre, hvordan det gik til. Hun havde været kvadronkone (du ved nok, hvad det vil sige) hos en planter ved navn Guinness; han døde og testamenterede hende ikke alene hendes frihed, men også fire gode huse i Port Royal og to dusin slaver. Han havde været død et par års tid, og hun var henved de tredive, da jeg lærte hende at kende. Hun var meget rig, for hun havde gode indkomster og gav ikke penge ud til andet end juveler og klæder til at pynte sig selv med, og smuk var hun minsæl, selv den gang; – børn havde hun aldrig haft. Var jeg end ikke så aldeles forelsket i hende selv, så havde jeg dog et godt øje til hendes huse og hendes penge, og jeg plejede tit at sidde i hendes veranda og tale følsomt. En dag rykkede jeg da frem med mit frieri. "Massa Cockle," sagde hun, "der er to ting, jeg ikke kan lide; det ene er Deres navn. Skal jeg sige Ja til Deres bejlen, så må De skifte navn."

"Siger De Ja, mistress Guiness, så er det Dem, der kommer til at skifte navn. Jeg ved ikke, hvorledes jeg skal bære mig ad med at ændre navn."

"Jeg har forhørt mig, massa Cockle, og bragt i erfaring, at De ved kongelig bevilling kan lægge Dem et andet navn til."

"Ved kongelig bevilling!" udbrød jeg.

"Ja, sar; og jeg betaler før fem hundrede dukater, end jeg vil høre folk kalde mig missy Cockle, – det er jo en musling," sagde hun og rimpede næse.

"Hm!" svarede jeg; "med forlov at spørge, hvad var det andet?"

"Det andet, sar, er, at De har ikke noget våbenskjold, ikke signet hængende ved Deres ur med fugl og dyr i; lover De mig nu, at De vil antage et andet navn og købe Dem våbenskjold, så, sar, vil jeg tage sagen under overvejelse."

"Spar Dem kun den ulejlighed, madame," sagde jeg, idet jeg sprang op; "jeg vil svare Dem kort og godt: Før vil jeg se Dem og hele Deres kanalje-slægt hængt."

"Ja, det var jo en underlig løsning på et frieri; men der kommer Måneskin."

Den sorte trådte ind og satte en fuld flaske på bordet.

"Der er den, sar," sagde han grinende.

"Godt gjort, Måneskin! Nu tilgiver jeg dig; men hvordan klarede du det?"

"Mig nu fortælle det hele, sar – først jeg gå hen til missy O'Bottom og sige: "Goddag, hvorledes befinde De Dem denne morgenstund? Massa komme, tænke jeg, ret snart, men ham næsten bange", sige jeg. Hun sige: "Hvad han bange for?" – "Han tror, De er vred – vil ikke modtage ham – ikke elske ham mere; han meget bedrøvet, meget hjertesyg – meget forelsket i Dem."

"Fanden heller!" brølede Cockle; "nu skal jeg igen have vrøvl med det gamle fruentimmer, jeg ville ønske, hun var fortøjet som bøje til Royal George."

"Massa endnu ikke hørt alt. Miss O'Bottom, sige jeg, hvis De ikke fortælle det igen, så vil jeg sige Dem det, massa forlange ren skjorte i morges, men jeg svare, ikke ren-skjorte-dag i dag, sar; han sige: Bring mig ren skjorte, og så ban tog ren skjorte på og rene hvide bukser på og lade mig børste hans bedste blå kjole. Jeg sige til ham: Hvad skal alt det til, massa? – Han holde hånd op til hoved, snappe efter vejr og sige: Jeg bange for, missy O'Bottom ikke bønhøre mig nu – jeg have ingen mod, og så sætte han sig i fineste stads og ikke gå. Så han sige: Måneskin, giv mig et glas grog, så jeg få mod. – Jeg hente flaske, men al rom borte, ikke en lille dråbe tilbage, så massa synke, plump!

ned i sin store stol og sige: Jeg kan ikke gå. – Ja men, sige missy O'Bottom, hvorfor lader han ikke noget hente? – Fordi, sige jeg, kvartal ikke udløbet – alle penge sluppet op. – Så hun sige: Hvis din stakkels massa have det så gruelig dårligt, så jeg betro ham en flaske, du hilse mange gange fra mig og sige, jeg glæde mig meget til at se ham og blive hjemme. – Så jeg sige: Missy O'Bottom, jeg give mit hoved på, at massa komme, så snart han drukket et par glas. – Det er det hele, sar."

"Nå, så det er det hele. Du har der bragt mig i en net forlegenhed, din gavtyv! Hvad er der nu at gøre?"

"Lad os først få et glas rom, Cockle," tog jeg til orde; "vi har ventet længe på den, – så kan vi bag efter tale om tingene."

"Du er et fornuftigt menneske, Bob, og det gamle fruentimmer var ikke dum, da hun lod os få mosten – der hører hollændermod til at lægge om bord i sådan en gammel hollandsk-bygget skøjte; lab os nu skylle spindelvævene af halsen, så må vi bag efter se til, hvorledes vi kan komme ud af denne klemme. Jeg venter at komme til at spytte ordentligt i bøssen, fordi jeg denne gang væder min fløjte. Nå, hvad er der så at gøre, Bob?"

"Det gør du vist bedst i at overlade til Måneskin," sagde jeg.

"Det vil jeg også. Ser du nu, din hallunk, da du har bragt mig i denne knibe, må du også skaffe mig ud af den igen. – Forstår du?"

"Ja, massa Cockle, jeg tænke, men have ikke mod."

"Jeg forstår dig, din sodede morian, – der, drik det og prøv på, om det vil opklare din forstand. Den krabat er en formelig bommand, alt er for ham toldpligtigt."

"Massa Cockle, jeg sige til missy O'Bottom, at De komme, så snart De drukket et par glas; hvad om De nu kun drak ét."

"Det går ikke, Måneskin, for jeg er lige nu i færd med at blande mit andet, nej, du må finde på noget bedre."

"Ét glas grog, massa, give ikke mere end én tanke – den har jeg sagt –"

"Nå lad gå, der er da det andet glas. Betænk nu, førend du drikker det, at du skal fri mig ud af denne klemme; hvis ikke, kommer du selv i forlegenhed, for jeg prygler dig i så fald så, så – så hvid som sne."

"Når De ikke kan vaske neger hvid, De heller ikke tærske ham hvid, massa Cockle," sagde Måneskin.

"Den knægt driver ligefrem gæk med mig, ikke sandt, Bob?" sagde Cockle leende. "Husk nu betingelserne, førend du drikker."

"Naturligvis drikke først, sar," svarede Måneskin, idet han skyllede rommen i sig, "tænke bag efter. – Ih! nu jeg har det!" råbte Måneskin, idet han forsvandt, mens Cockle og jeg vedblev at sidde og passiare sammen ved vor grog, som sømænd jo kan nyde, til hvad tid det skal være, hele døgnet rundt. En halv snes minutter efter så Cockle Måneskin spankulere om i den lille forhave. "Nej, se til den krabat, Bob; hvad er det, han har for?"

"Han plukker sig blot en buket, tror jeg," svarede jeg, idet jeg så ud ad vinduet.

"Den skurk, han går hen og plukker mig alle mine okseøjer af. Stop ham, Bob."

Men Måneskin satte over det lave stakit, og ingen kunne stoppe ham; der hengik næsten en time, inden han vendte tilbage; og da han kom igen, så vi, at han var i stiveste stads,

ganske lapset at se til, og med nogle af sin herres smukkeste blomster i en stor buket midt på brystet.

"Alt i orden, sar, alt i orden; det sidste glas grog give mig godt indfald; De skal ikke mere have ulejlighed af missy O'Bottom."

"Nå, lad os da høre," sagde Cockle.

"Jeg klædte mig fint på, som De se, massa. Jeg tage buket –"

"Ja, det ser jeg, og pokker annamme dig!"

"Nå, herregud, massa Cockle! – Jeg sige til missy O'Bottom: Massa kan desværre ikke komme selv, han rigtig bedrøvet, han sende mig. – Godt, sige hun, hvad har du at sige, sæt dig ned, Måneskin, du meget net menneske. – Så jeg sige: Massa Cockle elske Dem rigtig meget, han tænke hele dagen på, hvordan han kan gøre Dem lykkelig; så han sige: "Missy O'Bottom meget smuk dame, blive meget smuk kone." Så missy O'Bottom sige: vent et øjeblik, og hun komme med en flaske fra skænken, og mig drikke noget, der varme godt i maven, og så hun sige: Måneskin, hvad sige din herre? Og jeg svare: Massa sige, De rigtig smuk dame, blive god kone; men han ryste på hoved og sige: Jeg meget gammel, duer ikke til noget, jeg tænke hele dagen på, hvordan gøre hende lykkelig, og jeg nu har udfundet det: Måneskin, du ung mand, pænt menneske, god tjener, vil nødig af med dig, men jeg tror, du blive rigtig god ægtefælle for missy O'Bottom; jeg tænke ikke på mig selv, gå du hen til missy O'Bottom og sig, at jeg sende dig, at jeg skille mig ved dig og give dig hende til mand."

Cockle og jeg brast i latter. "Nå, og hvad sagde mrs. Rowbottom så til det?"

"Hun springe op og prøve på at rykke mig i hår, men jeg dukke hoved, og hun gribe fejl; så hun sige: Din snavsede sorte

hallunk, du kan sige din massa, at hvis han nogen sinde komme her, skal jeg splintre hans hvide pandebrask, og hvis du tiere sætte din fod her, skal jeg smadre din sorte uldede hjerneskal. – Det er det hele, massa Cockle. De se, alt nu i orden, og mig ganske tør i halsen af at tale."

"Nå, det kalder du alt i orden? Jeg har aldrig haft i sinde at ligge i totterne med det gamle fruentimmer; hvad mener du, Bob, – er det alt i orden?"

"Ja, du måtte jo enten blive uvenner med hende eller have giftet dig med hende, det er klart."

"Nu vel da, jeg er klar af hende, og for så vidt er alt i orden. Det er ikke enhver mand, der kan slippe ud af ægteskab ved at ofre en buket og to glas grog."

"Tre glas, massa Cockle," sagde Måneskin.

"Godt, tre glas; her er det tredje, din røver, og det er tilmed røverkøb. Gud ske lov, på onsdag kan jeg hæve penge. Bob, du må blive her og spise til middag hos mig – tag dig fri i dag."

"Hjertens gerne," sagde jeg, "jeg vil frelse min samvittighed ved at holde strandvagt hele natten; men, Cockle, se her, der er kun en dråbe i flasken, og du har heller ikke mere. Jeg er ligesom du aldeles blank for mønt. Det er galt fat, som du ser."

"Det skærer mig i hjertet, Bob; hvad er der at gøre ved det?"

"Det skal jeg sige dig – for det første, hvad har du at give mig at spise?"

"Måneskin, hvad skal vi have til middag?"

"Middag, sar? – Mig endnu ikke tænke på middag. Hvad vil De have, sar?"

"Hvad har vi i huset, Måneskin?"

"Lad mig se, sar; først har vi et meget godt stykke saltet flæsk, – dernæst har vi saltet flæsk – og så – lad mig tænke mig om – så har vi, har vi – saltet flæsk, sar."

"Kort og godt, Bob, vi har ikke andet end et stykke saltet flæsk; kan du lade dig nøje med det?"

"Kan en and svømme, Cockle?"

"Med forlov, sar, vi har fuldt op af ærter," sagde Måneskin.

"Nuvel, Cockle, da der altså ikke er andet at gøre end at sætte gryden på ilden, kan du sandsynligvis godt undvære Måneskin, når han har besørget det; så kan vi passe maden og imens sende ham hen til mr. Johns med en seddel og lade ham hente et par flasker fra mit logis."

"Det er rigtig smukt tænkt, massa Farren; jeg sætte flæsk og ærter over, og så jeg gå og komme igen om en time."

"Det kan du umuligt, Måneskin; hvad er klokken nu? Gud forbarme sig, hvor tiden dog går hurtigt i dit selskab, Cockle; klokken er næsten fire; det er mørkt klokken seks."

"Det har ikke noget at sige, sar, mig altid have *Måneskin*, hvor hen jeg end gå," sagde den sorte, og grinede bredt.

"Flæsket er to timer om at blive kogt, Bob; den hallunk har haft så travlt hele formiddagen, at han rent har glemt middagsmaden."

"Alt sammen Deres ærinder, massa Cockle."

"Det ved jeg nok; jeg siger jo heller ikke andet, men stik nu af, så hurtigt du kan, og kom tilbage snarest muligt; her er brevet."

Måneskin tog papiret, beså udskriften, som om han kunne læse den, og et par minutter efter begav han sig af sted.

"Og nu, Cockle," sagde jeg, "da Måneskin jo altid bliver noget borte, synes jeg, du skulle spinde os en ende til at fordrive tiden

med."

"Jeg skal sige dig noget, Bob, jeg er ikke nær så dygtig til det nu, som jeg har været. Jeg tror næsten, at da jeg blev skaldet i parykken, dunstede min hukommelse bort, og jeg har svedt den ud, uden egentlig at mærke det."

"Å snak, noget må du have beholdt tilbage, du kan ikke være helt tom."

"Nej, men mit glas er det, jeg vil derfor fylde det igen, og så skal jeg fortælle dig, hvorledes det gik til, at jeg kom til søs."

"Det var netop det, som jeg fremfor alt gad høre."

"Du må da først vide, at jeg blev født ved kysten, et par tusind alen uden for Dover, hen ad Shakespeare-klinten til. Min fader var fisker af navn, men smugler af gavn; sin egentlige håndtering drev han ikke, uden for så vidt, at alt var fisk, der kom i hans net; men hans hus var lille, han antoges for at være meget fattig og en dårlig fisker, for det var meget sjældent, han bragte mange fisk hjem; men det havde nu sine grunde: han satte yderst sjældent sine garn ud eller kastede sine net over bord. Hans vigtigste forretning bestod i at lægge til ved skibe, der sejlede ned ad Kanalen, og af dem modtage varer, som var indskibet og bestemt til udførsel, for at føre dem i land igen. Du ved, Bob, at der er mange varer, som ikke må komme i land, selv om man vil betale nok så meget i told, og når disse varer, såsom silketøjer osv., opbringes eller konfiskeres, sælges de til udførsel. Nu var det den gang skik og brug, at skibene tog dem om bord på floden og lod dem bringe i land igen, mens de stod Kanalen ud, og fiskerbådene anvendtes for det meste hertil; min fader var en velbekendt mellemmand ved den slags afladninger, for da han ikke var mistænkt, var han altid heldig;

var han først én gang blevet nappet, ville posekiggerne naturligvis have haft ham i kikkerten, efter at han havde udstået sin straf. Den fremgangsmåde, som min fader plejede at anvende, var følgende: Fra nogle bygninger, der brugtes til fabriksdrift og lå en halvandet hundrede alen oven for hans hus, førte en lang muret, hvælvet rende ud i søen, forbi almindeligt lavvands-mærke, og gik langs den ene side af vort hus. Fader havde fra en kælder brudt hul på renden, og da dette var stort nok til, at et menneske kunne krybe ind i det, plejede han at løbe ind med sin båd ved lavvande og fastgøre varerne, der var forsvarligt sikret mod vand og snavs ved at være indsvøbt i sejldugsposer, til en line, som førte fra vor kælder ud i søen gennem renden. Når det havde været tilstrækkelig længe flod til, at vandet skjulte mundingen af renden, kastede han poserne over bord, fortøjede båden, gik hjem, halede varerne op og gemte dem godt. Min fader havde ingen andre til at hjælpe sig end min broder, der var en stærk og rask gut, syv år ældre end jeg, og min moder, der plejede at yde en håndsrækning med, når fornødent gjordes; på den måde bevarede han sin hemmelighed og blev velstående; når alt var besørget, lagde han sin båd ind i havnen, og efter at have fortøjet den der kom han hjem så uskyldig som et lam. Jeg var på den tid, jeg nu nærmere skal omtale, otte–ni år gammel og tog ud med min fader og broder i båden, da den i det mindste behøvede tre mands betjening for at blive ordentlig regeret, og ligesom en blikkande kunne jeg, skønt ikke synderlig stor af vækst, dog bruges til et og andet. Det traf sig just, at min fader havde fået nys om, at en brig, der lå i Dover havn, skulle sejle næste dag, og at der om bord i den var en del kniplinger og silkevarer, som var købt i

Dover toldhus til udførsel, og dem skulle han bringe i land igen, for at de kunne blive sendt op til London. Med forsendelsen ind til hovedstaden havde vi ikke noget at gøre; alt sligt ordnede kommissionæren i Dover; vi afleverede blot varerne hjemme hos ham og fik vor betaling i rede penge. Vi gik ned til havnen, hvor vi så, at briggen var i færd med at lægge ud, og skyndte os derfor at komme afsked før den. Der blæste en frisk kuling fra nordøst, og søen gik temmelig høj. Lige da vi skulle til at sætte af, kom London-kommissionæren, en trivelig, rødmosset svend i sorte klæder og med hvid skaldepande, ned, råbte os an og sagde, at han ville gerne om bord i et skib ude i rum sø, og spurgte, om vi ville tage ham med. Dette var kun et fif, da han agtede sig om bord i briggen sammen med os for at afslutte handelen og derpå vende tilbage med lodsbåden. Vi hejste vor klyver, rykkede den forreste tofte noget agter og var snart ude af havnen; men vi mærkede, at der gik en fordømt høj sø, og at vi havde mere vind, end vi skøttede om; briggen kom ud af havnen med affirede skøder, og vi lod forsejlet falde for at rebe det – det vil sige, det gjorde min fader og min broder, mens jeg passede roret; – kommissionæren gav sig da i snak med mig og sagde: "Når tænker du på at gå til søs?" – "Før fader aner det," svarede jeg, "for jeg længes efter at se mig om i verden." Det skete da også, før jeg selv havde tænkt, som du nu skal høre. Så snart briggen var vel ude af havnemundingen, styrede vi hen imod den, og med noget besvær kom fader og kommissionæren der om bord, da søen var toppet og hul og tidevandet gik lige imod vinden; min broder og jeg blev tilbage i båden for at følge efter i briggens kølvand; men da min broder var i færd med at kaste fanglinen los, fik han sit ene ben ind i bugten af den og

faldt i søen; de i briggen fik ham dog atter halet indenbords, og nu var jeg altså ene i båden. Det havde imidlertid ikke stort at sige for mit vedkommende, da jeg mageligt kunne følge efter for vinden under små sejl, uden at behøve nogen hjælp; jeg holdt altså båden tæt op i briggens kølvand, med en fart af fem kvartmil i timen, og ventede på, at min fader fik givet varepallerne en passende form og størrelse til, at de kunne glide gennem renden.

Kanalen var fuld af skibe, da vestenvindene havde holdt dem tilbage i lang tid. Da jeg havde fulgt briggen en times tid, tog kommissionæren igen i land i en lodsjolle, og jeg ventede, at min fader snart ville være færdig; vinden gik imidlertid mere om i syd med tykning, tågen sænkede sig og lagde sig over vandet, og jeg kunne næppe øjne briggen. Da det nu efterhånden gav sig til at regne stærkt og blæse endnu stærkere, ønskede jeg blot, at fader snart ville komme, for det værkede i mine arme af at styre båden så længe. Jeg kunne ikke slippe roret og styrede efter en sort klump, for således tog briggen sig ud gennem tågen; men til sidst blev det så tykt i vejret, at jeg ikke kunne se en alen foran båden og vidste snart hverken ud eller ind. Jeg begyndte at blive bange; træt, kold og sulten var jeg allerede. Nå, jeg styrede imidlertid videre en times tid, da tågen klarede en smule op, og til min store fryd så jeg briggens agterstævn ret ud for mig. Jeg ventede, at den straks ville lægge bi, at min fader ville rose mig for min dygtighed, og, hvad der ville gøre endnu bedre virkning, at jeg ville få noget at spise og drikke. Det var dog kun et forfængeligt håb; briggen vedblev at stå lige ud af Kanalen, og jeg fulgte efter i over en time; men så gav det sig til at blæse ganske forfærdeligt, jeg kunne næppe

magte båden – den var nær ved at vride mine små arme af led. Vejret klarede nu op, og jeg kunne tydeligt se sejleren for ude; til min forfærdelse opdagede jeg da, at det ikke var briggen, men en bark, som jeg havde fået kig på i tågen, og nu vidste jeg ikke, hvad jeg skulle gribe til; jeg gjorde det samme, som de fleste drenge ville have gjort, når de betages af skræk, – jeg satte mig ned og græd, men beholdt dog rorpinden i hånden og styrede, så godt jeg kunne. Omsider kunne jeg ikke holde den længere; jeg løb forud, lossede fok- og klyverfald og strøg sejlene, hale dem ind i båden kunne jeg ikke, og jeg var omtrent stedet som en bjørnehvalp, der er kommet ud i et dejtrug. Jeg så mig om; til ingen af siderne var der skibe i nærheden; barken var sejlet en halv mil fra mig, det blæste op til storm fra sydøst med svær sø – mågerne og de andre vandfugle boltrede sig i luften under hæse skrig. Båden slingrede og omtumledes sådan af søen, at jeg blev nødt til at holde af, men den tog ikke synderlig vand ind, da klyveren for ude i vandet havde bragt den digt i vinden og gjorde tjeneste som et svømmende anker. Til sidst lagde jeg mig ned i bunden af båden og faldt i søvn. Det var lys dag, inden jeg vågnede, og det blæste værre end før; jeg kunne lige netop hist og her se et og andet skib langt borte lænse for stormen, men de kunne næppe øjne mig. Meget tungsindig sad jeg den hele dag og udgød tårer, kun omgivet af larmende bølger. Jeg bad så inderligt til Gud, fremsagde fadervor, trosartiklerne og alt det, jeg kunne huske af katekismen. Jeg var dyngvåd, nær ved at forgå af sult og rystede gudsjammerligt af kulde. Om aftenen faldt jeg igen i søvn af udmattelse. Da morgenen atter brød frem, og solen skinnede, stilnede stormen af, og jeg følte mig lettere til mode, men jeg plagedes nu af en

rædsom hunger og tørst og var så mat, at jeg næppe kunne stå på benene. Hvert øjeblik spejdede jeg rundt omkring og så om eftermiddagen et stort skib stå lige ned imod mig, og dette gav mig mod og kræfter. Jeg rejste mig op og svingede med hatten, – de fik øje på mig – søen gik endnu meget høj, men vinden havde lagt sig. Den fremmede sejler drejede bi for at få mig i læ af sig. Den kunne ikke sætte nogen båd ud, men søen drev den ned imod mig, og jeg var snart tæt henne ved den. I røstkættingerne stod matroser rede med reb til at fange mig, og jeg vidste, at det var den eneste måde, hvorpå jeg kunne blive bjærget. Til sidst førte en svær sø den lige klos ind på båden, krængede den helt over, dens storrøstkætting tørnede imod mit fartøj og kæntrede det, mens jeg selv blev taget i nakken af to af matroserne og løftet op af dem, i det skuden atter fik en luv overhaling. Jeg var reddet; så snart de havde givet mig noget at spise, fortalte jeg, hvorledes det var gået mig. Skibet var en ostindiefarer, som stod Kanalen ud og efter al rimelighed ikke ville træffe nogen sejler, som jeg kunne blive sendt hjem med igen. Passagererne, og navnlig damerne, var venlige imod mig, og da der ikke var noget at stille op, nå, herregud, så fandt jeg mig i det og fo'r første gang til Ostindien."

"Men din fader og din broder?"

"Ja, da jeg igen traf dem, en seks års tid derefter, erfarede jeg, at de ikke havde været stort bedre farne, idet de jo havde mistet båden, og vejret havde været så slemt, at de ikke havde kunnet komme i land igen. Da der ikke var andet for, foretog de også deres første rejse, men til *Vestindien*, således at en hel familie blev splittet ad – to gik mod vest, en mod øst, båden gik til bunds, og efter at have ventet en måneds tid eller to, stak min

moder, som antog fader for død, af med en soldat, – alle blev vi således splittet ved en forbandet storm fra nordøst, og på den måde kom jeg til søs, Bob. – Men nu kunne det nok være på tide, at Måneskin kom tilbage."

Men Måneskin lod os dog endnu vente en god stund, og da han endelig kom igen, var det bælgmørkt, og vi havde tændt lys, mens vi længselsfuldt ventede hans komme, for ikke alene var flasken tom, men vi var tillige meget sultne. Endelig hørte vi nogen tale sammen ved yderdøren, og Måneskin lod sig straks efter se med de to flasker rom og lod til selv at være i en løftet stemning. Ærterne og flæsket kom snart på bordet. Vi spiste tappert og sad og passiarede ved den sidste slurk af den første flaske – klokken var imidlertid blevet henad elleve –, da vi hørte støj uden for huset og så nogle mandsskikkelser, som tøvede lidt og så forsvandt igen. Døren åbnede sig, og Måneskin gik ud. Et par sekunder efter kom han ind med et anker brændevin i favnen, lagde det ned på gulvet og satte samtidig et grin op så stort og så bredt, at man skulle tro, hans hoved ville revne ved det. Uden at mæle et ord forlod han stuen og kom ind med et anker til.

"Men hvad fanden er det?" råbte Cockle.

Måneskin svarede ikke, men fo'r ud og ind, indtil han havde slæbt seks ankere ind, det ene efter det andet, og stillet dem i rad på gulvet. Derpå lukkede han gadedøren af med lås og slå, kom ind og satte sig på det ene af ankrene, lo, så han var nær ved at revne, og måtte holde sig i siden; Cockle og jeg så til i stum forbavselse.

"Hvor fanden er alt dette kommet fra?" råbte Cockle og sprang op af sin stol. "Sig mig det, din gavtyv, eller ved den

levende –."

"Jeg sige Dem alt, massa Cockle. De finde bedre ven i mig end i missy O'Bottom. Nu have De nok for lang tid og behøve ikke skænde på Måneskin, fordi han tage en lille drip en gang imellem. Jeg fået alt dette som foræring til Dem, massa Cockle."

Jeg følte mig lidt benovet og trængte ind på Måneskin, at han skulle rykke frem med sandheden.

"Jeg sige Dem alt, sar. Da jeg komme tilbage med de to flasker, mødte jeg mange mennesker med ankere. De sige: "Hallo der, hvem er du?" Jeg svare: "Jeg komme fra station, bringe massa to flasker," og jeg vise dem. Så de sige: "Hvor er din massa?" og jeg svare: "I huset i Ryde" (de troede, at De være min massa, massa Farren); så de sige: "Ja, det ved vi; vi passe på ham der, men siger du nu noget, så slå vi dig ihjel." Så jeg sige: "Hvorfor det? Massa holde meget af at drikke, hvorfor give I ikke massa nogen ankere, så han aldrig sige noget, blot en gang imellem lidt kvalm for admiralitetets skyld." Så de sige: "Er du vis på det?" og jeg svare: "Ganske vis; massa aldrig sige et muk." Så de tale længe sammen, og til sidst komme de og sige: "Du følge med os og vise os din massas hus." To mand følge så med mig, og da de komme til gadedør, jeg sige: "Dette er massas hus, når han er i Ryde, og der se I massa," og jeg pege på massa Cockle, men de se massa Farren, og de sige: "Alt meget rigtigt; om tre-fire timer du finde seks ankere her, sig din massa, at hver gang vi bringe ankere i land, han altid skal få seks," så de gå deres vej, komme igen, aflevere ankere – det er det hele, massa."

"Din slubbert!" råbte jeg og fo'r op, "så du har kompromitteret mig; jeg mister jo mit embede, hvis det kommer for en dag."

"Nej, sar, ingen andre båret sig galt ad end smuglerne; de begå en lille fejltagelse; i fald De komme for krigsret, jeg aflægge vidnesbyrd og fri Dem for alt."

"Men hvad skal vi gøre med de ankere, Cockle?" sagde jeg og henvendte mig til ham.

"Hvad vi skal gøre, Bob? – Det er jo en foræring til mig – en meget kærkommen og desuden meget net. Jeg skal ikke lade dem ligge og blive overgemte, det giver jeg dig mit ord på; det må berolige din samvittighed – de skal blive tilbørligt klareret og ekspederet."

"Ja, på det vilkår, Cockle," svarede jeg, "vil jeg naturligvis ikke angive dig." (Jeg vidste fuldt vel, hvad han mente med, at de skulle blive ekspederet.)

"Hvad skal jeg gøre, massa Cockle?" sagde Måneskin med et alvorligt ansigt; "skal jeg bringe dem på toldhus i aften eller i morgen tidlig?"

"I morgen, Måneskin," svarede Cockle; "foreløbig kan du blot sætte dem lidt af vejen."

Jeg anså det for klogt ikke at anstille videre undersøgelser; men jeg opdagede senere, at smuglerne, deres løfte tro og uden at være kommet ud af vildfarelsen, stadig afleverede seks ankere i gamle Cockles have, hver gang det lykkedes dem at bringe en ladning i land, hvilket de, trods alle vore anstrengelser, jævnligt gjorde. Én oplysning fik jeg dog ved denne trafik: jeg kom efter, at antallet af de ladninger, der blev indsmuglet, i sammenligning med dem, der blev pågrebet, resten af den tid, jeg var ansat ved krydstoldvæsenet, forholdt sig som ti til én. De indsmuglede ladninger kunne jeg tælle mig

til af ytringer, som gamle Cockle lod falde; når jeg besøgte ham, plejede han nemlig at sige ganske roligt:

"Det skulle ikke undre mig, om smuglerne bragte en ladning i land i nat, Bob, trods at din påpasselighed – var det meget mørkt?"

"Tvært imod," svarede jeg og så på negerens satte, alvorlige ansigt; "det forekommer mig, det var *måneskin*."

Den himmelblå domino

Det var en smuk efterårsaften; jeg havde spadseret med en ven på Piazza Grande, byen Luccas centrale plads, indtil skumringen satte ind. Vi havde talt om England, vort fælles hjemland, hvor jeg ikke havde sat min fod de sidste fire år, men i stedet taget bopæl i Italien for at pleje et svagt helbred, og var blevet der, længe efter at det ikke mere var nødvendigt, fordi jeg følte mig tiltrukket af Sydens rene blå himmel og denne *dolce far niente*-livsstil, som man så nemt antager i dette herlige klima. Vi havde fortalt hinanden indholdet af de breve, vi hver for sig havde modtaget med den sidste post; havde talt om politik, om vort lands fremragende personligheder, om venner, bekendte og familie; og da vi var blevet trætte af at samtale, var vi begge sunket hen i en behagelig, drømmende tilstand, mens vi satte os og så op på de blinkende stjerner over os. Pludselig rejste min ven sig og ønskede mig godnat.

"Hvor skal du hen, Alfred?" spurgte jeg.

"Jeg havde næsten glemt, at jeg har en aftale her i aften. Jeg har lovet at møde nogen ved marquesa di Cestos maskebal."

"Pyh! er du endnu ikke blevet træt af den slags," svarede jeg; "denne evige kreds af sorte masker og dominoer i alle farver; tykke harlekiner – tosser og dumrianer af natur, der kan få lov at bære deres rette klæder dér, og som kun er til maskerade, når de ikke har dem på; nonner, der intet som helst helligt har i deres tanker, munke uden mindste antydning af religion, grimme Venus'er, ukyske Dianaer, og Heber, der er lige så gamle som din bedstemor."

"Det er alt sammen meget rigtigt, Herbert, og livet selv er egentlig maskerade nok; men sagen er, at jeg har lavet en aftale, som er vigtig, og som jeg ikke må svigte."

"Nå ja, så vil jeg ønske dig mere morskab, end jeg som regel har kunne få ud af den slags burleske foretagender," svarede jeg. "Farvel, og held og lykke med det!" Og Albert forlod mig hastigt.

Jeg blev siddende på bænken endnu en halv times tid, før jeg rejste mig og gik hjem til mit logi. Min tjener Antonio tændte lyset og trak sig så tilbage. På bordet lå en billet; det var en invitation fra marquesaen. Jeg lagde den til side og tog en bog, et værk, der krævede tænkning og nøje overvejelse; men de raslende lyde fra vognenes hjul, der kørte forbi mit vindue ville ikke tillade mig at koncentrere min opmærksomhed på den. Jeg smed bogen fra mig og satte mig hen til vinduet og så på de forbirullende vogne, fulde af maskerede mennesker, som åbenbart ivrigt jagtede nye og atter nye fornøjelser. Jeg følte mig noget kynisk til mode. Hvilke tåber, tænkte jeg, og så mange der er af dem; det udgør jo en umådelig menneskemængde. Gud ved, hvad det kunne være for en aftale, Albert havde sagt, var så vigtig? På den måde sad jeg og tænkte de næste ti minutter, i hvilket tidsrum mindst halvtreds vogne var passeret forbi mit vindue.

Så tænkte jeg på marquesaens fyrstelige formue, det pragtfulde *palazzo*, hvor maskeballet blev afholdt, og de mange smukke optrin, der ville finde sted.

"Storhertugen vil være der, og alle dem, der er noget i Lucca. Jeg får egentlig lyst til at gå derhen!"

Der gik endnu et par minutter. Jeg følte mig pludselig ensom, og besluttede så at gå derhen. Jeg vendte mig fra vinduet og ringede.

"Antonio, se om du kan skaffe mig en domino, helst en mørk, hvis det er muligt; og sig så til Carlo, at han skal køre vognen frem, så hurtigt han kan."

Antonio gik, og var borte så længe, at vognen allerede holdt for porten, før han kom tilbage.

"Signor, jeg er ked af det, meget meget ked af det; jeg har nu været i hver eneste butik i Lucca, og fandt kun denne himmelblå domino, som jeg har bragt med mig."

"Himmelblå! du godeste, der vil næppe være to ens himmelblå dominoer ved maskeballet; jeg kunne lige så godt fortælle mit navn rent ud med det samme. Jeg vil jo være ligefrem overordentlig iøjnefaldende."

"De er vel lige så godt skjult under en himmelblå domino som i en sort, *signor*, når blot De vælger at holde tand for tunge," bemærkede Antonio tørt.

"Du har ret," svarede jeg; "giv mig min maske."

Jeg hyllede mig i den himmelblå domino, gik ned ad trappen, kastede mig ind vognen, og gav Carlo ordre til at køre mig hen til marquesaens *palazzo*.

Efter en halv times kørsel nåede vi indkørslen til marquesaens smukke landsted. Fra porten op til *palazzo*et – der var nogle hundrede meter – var der pyntet op med en mængde kulørte lamper, som hang i yndefulde guirlander mellem træernes grene; gennem den stille natteluft svævede toner fra musikken ud gennem den store indgangsportal. Da jeg nåede frem til den brede marmortrapper, der dannede indgangen til

*palazzo*et, forbavsedes jeg over den pragt, smag og fuldstændige ligegyldighed for udgifter, der her var udstillet. *Palazzo*et selv så ud, som om det var bygget af diamanter og ædle stene af selve den ånd, der adlød Aladdins ring og lampe, så fuldkomment var dets marmorfacade skjult af mængden af kulørte lamper, hvis skær oplyste et område i næsten hundrede meters afstand som den klare dag; forskellige bannere og vimpler var opstillet ved stierne nærmest *palazzo*et; længere borte var der fuldstændig mørkt; og mørket forekom dér endnu dybere ved kontrasten til den flod af lys, der flød ud fra festlighedernes centrum. Grupper af udklædte og dominoer gik rundt i alle retninger; de fleste vendte om og gik tilbage ad samme vej, når de nåede de dunkle stier og alleer, kun nogle få par fortsatte deres vej videre derud, hvor der var mindre mulighed for, at nogen ville komme til at overhøre deres samtale.

Her ser livligt ud, tænkte jeg, idet vognen standsede, og jeg er ikke ked af, at jeg er kommet. Så snart jeg var steget ud, gik jeg op ad marmortrappen, der førte ind til den store sal, hvor størsteparten af selskabet var forsamlet. Musikken var i øjeblikket ophørt; og da jeg følte mig overvældet af den voldsomme duft fra den mængde af eksotiske planter, der stod til pynt rundt om i salen, var jeg allerede igen på vej ned ad trappen, da jeg følte min hånd blive grebet og trykket varmt af en person i en violet domino.

"Jeg er så glad for, De er kommet, jeg var bange for, De ikke ville. Jeg kommer lige straks tilbage," sagde dominoen, og forsvandt derpå ind i mængden.

Det faldt mig straks ind, at det måtte være min ven Albert, der havde talt til mig. "Det er meget mærkeligt," tænkte jeg, "at

han sådan allerede skulle have gennemskuet mig!" Og igen fik jeg den absurde tanke, at fordi min domino var så iøjnefaldende, ville jeg ganske sikkert straks blive genkendt. "Hvad kan han ville mig? Han må være i en eller anden vanskelig situation, noget uventet; så meget er sikkert." Under disse overvejelser gik jeg langsomt ned ad trappen; af og til stod jeg et øjeblik stille på et af trinnene, fortabt i mine gætterier, da jeg pludselig følte et let slag på skulderen. Jeg så mig omkring: det var en kvinde; og skønt hun bar halvmaske, var det tydeligt at se, at hun var ung, og jeg var overbevist om, at hun sikkert også var smuk.

"Tys! Ikke et ord," hviskede hun, idet hun lagde fingeren på læben; "følg med mig." Jeg fulgte naturligvis med hende; hvem ville kunne modstå en sådan udfordring?

"De er sent på den," sagde den ubekendte, da vi var kommet så langt væk fra *palazzo*et, at vi var uden for mængdens hørevidde.

"Jeg besluttede mig først for en time siden til at komme," svarede jeg.

"Jeg var så bange for, at De ikke ville komme, men Albert var sikker på, at De ville. Han havde ret. Han sagde netop til mig, at han havde talt med Dem."

"Hvad! var det Albert i den violette domino?"

"Ja; men jeg tør ikke blive her nu – min fader vil lede efter mig. Albert holder ham hen med snak. Om en halv time vil han tale med Dem igen. Har han fortalt Dem, hvad der er indtruffet?"

"Ikke et ord."

"Hvis han ikke får tid – og det tvivler jeg på, for han er nødt til at være med til forberedelserne – skal jeg skrive Dem et par linjer og forklare, eller i det mindste fortælle Dem, hvad der skal gøres; men man hænger sådan over mig, og jeg er så bange! Vi har virkelig brug for Deres hjælp. *Adieu*!" Og dermed skyndte den smukke ukendte sig bort.

"Hvad pokker er alt dette?" mumlede jeg, mens jeg så efter hendes forsvindende skikkelse. "Albert sagde ganske vist, at han havde en aftale, men han har ikke fortalt mig om hvad. Det lader til, at et eller andet, der er indtruffet her i aften, har gjort det nødvendigt at bede mig om hjælp. Nuvel; jeg skal ikke svigte ham."

I en halv times tid spadserede jeg ørkesløst frem og tilbage mellem appelsintræerne, der var pyntet med kulørte lamper og udbredte deres stærke duft i luften; jeg spekulerede på, hvad der vel kunne være min vens hensigter, og hvad der kunne blive resultatet af en intrige, der udspillede sig i et land, hvor stiletten følger Cupido så tæt i hælene gennem alle hans labyrints snoede gange, da jeg atter blev antastet af den violette domino.

"Pst!" hviskede han, idet han så sig forsigtigt omkring og stak et papir i hånden på mig; "læs dette, når jeg er gået. Om præcis en time fra nu må De være her på pletten. Er De bevæbnet?"

"Nej," svarede jeg; "men Albert – –"

"Det bliver sikkert ikke nødvendigt, men tag alligevel denne – jeg kan ikke blive her." Han stak en stilet i hånden på mig, og gjorde atter et hastigt tilbagetog.

Jeg havde haft til hensigt at spørge Albert, hvad hans plan var, og hvorfor han ikke talte engelsk i stedet for italiensk, da dette

jo sandsynligvis ville gøre hans ord mindre forståelige for eventuelle uvedkommende tilhørere; men ved nærmere eftertanke fandt jeg, at han gjorde ret i at tale italiensk, eftersom engelsk ville have afsløret ham, eller i hvert fald have forrådt ham som en udlænding.

"Det er en højst mystisk affære, dette her!" tænkte jeg; "men denne billet vil, tænker jeg, nok forklare, hvad det alt sammen går ud på. At der er noget farligt ved det, er jo tydeligt nok, ellers ville han ikke have givet mig dette våben." Jeg vendte stiletten et par gange i lyset fra lampen ved siden af mig og undersøgte dens blad; så så jeg op og opdagede en sort domino, der stod lige foran mig.

"Den er skarp nok, det er jeg sikker på," sagde dominoen; "når blot De stikker ordentligt til. Jeg har ventet på Dem ved stien her ved siden af, hvor jeg mente, vi skulle mødes. Her er en stump papir, som De skal fæstne på hans tøj. Jeg tror, han vil komme herhen om en times tid efter en fingeret meddelelse. Når han er død, skal De lægge denne pakke på hans bryst; – forstår De? Svigt ikke; huske på de tusind zecchiner; her er min ring, som jeg vil hente igen, så snart Deres arbejde er færdigt. De andre vil snart være her. Løsenet er 'Milano'. – Men man må ikke se mig her. Hvorfor en himmelblå domino? Den er alt for iøjnefaldende, hvis man skal flygte." Og idet jeg modtog pakken og ringen fra ham, trak den sorte domino sig tilbage ud af orangelunden.

Jeg stod forbløffet tilbage med hænderne fulde – to billetter, en pakke, en stilet og en diamantring! "Nåda," tænkte jeg, "denne gang er jeg sikker på, at man tager mig for en anden – en snigmorder er jeg jo da ikke. Der går noget skummelt for sig

her, som jeg måske kan forhindre. – 'Men hvorfor en himmelblå domino?' sagde han. Jeg kunne godt spørge om det samme. Hvorfor pokker kom jeg her i en himmelblå domino – eller i det hele taget i en domino?" Jeg satte ringen på min finger, lagde stiletten og pakken i min inderlomme, og skyndte mig derpå om i haven på den anden side af *palazzo*et for at læse den mystiske besked, min ven Albert havde stukket mig i hånden; mens jeg gik, fik min forkærlighed for mysterier mig til at blive mere og mere fornøjet med hele denne åbenbart farlige affære. Da jeg nu var i besiddelse af stiletten til at forsvare mig med, følte jeg mig sikker, og besluttede at jeg ville gå med hele vejen, indtil det hele til slut blev afsløret.

Jeg fortsatte med at gå, indtil jeg nåede den sidste lygte på den anden side af *palazzo*et. Jeg holdt det mystiske brev hen til lyset: det var skrevet på italiensk, og håndskriften var en kvindes.

> "Vi har besluttet os til at flygte, da vi ikke kan håbe på at være i sikkerhed her, omgivet som vi er af stiletter og spioner på alle sider. Vi er sikre på tilgivelse, så snart som de dokumenter, Albert modtog i dag, og som han vil overgive til Dem, så snart han igen mødes med Dem, bliver overgivet i min faders hænder. Vi *må* have Deres bistand til at fjerne vor skat. Vore heste står rede, og et par timers ridt vil bringe os i sikkerhed; De må følge os i Deres vogn, og medbringe for os dét, som ville være en for stor hindring for os i vor nødvendige hast. Når Albert møder Dem igen, vil han kunne fortælle Dem, hvor det er skjult. Følg os hurtigt, og jeg vil for altid være Dem tak skyldig.

Viola.

P.S. Jeg skriver dette i al hast, da jeg ikke kan forlade min faders side blot et øjeblik, uden at han lader mig eftersøge."

"Hvad kan alt dette betyde? Albert har ikke sagt noget om nogen papirer, der skulle være kommet med posten i dag. Viola! Jeg har aldrig hørt ham nævne dette navn. Han sagde til mig, 'Læs dette, og alt vil blive forklaret.' Men jeg vil lade mig hænge, om ikke alt er så dunkelt som nogensinde! – Følge efter dem i min vogn med skatten – men hvorhen! Jeg formoder, han nok er ved at løbe bort med en eller anden rig arving. Pokker tage denne himmelblå domino! Her står jeg med to breve, en pakke, en stilet og en ring; jeg skal have en pakke til og jeg skal fjerne en skat. Nå, det må løse sig – jeg må tilbage til min post; men lad mig først se, hvad der står i den billet, jeg skal fæstne til fyrens klæder, når jeg har slået ham ihjel." Jeg holdt brevet op mod lyset, og læste: "En forræders løn!" skrevet med store bogstaver. "Kort og fyndigt," mumlede jeg, og lagde det tilbage i lommen: "og nu tilbage til stedet for det næste stævnemøde, for timen må næsten være gået."

Mens jeg gik tilbage, tænkte jeg igen på Violas meddelelse – "Omgivet som vi er af stiletter og spioner på alle sider!" Men Albert kan vel ikke være den, som den sorte domino forlanger, jeg skal gøre det af med; og dog, det *kan* jo være – og jeg skal træffe sammen med andre her, før en time er gået. Det slog mig, at hvem det end var, der skulle miste livet, om det var Albert eller en anden, så stod det i min magt at frelse ham.

Atter blev mine tanker afbrudt af et prik på skulderen.

"Har jeg ret? Hvad er løsenet?"

"Milano!" svarede jeg hviskende.

"Så er det i orden – Giacomo og Tomaso er lige i nærheden – jeg vil hente dem."

Manden vendte sig og gik, og kom et øjeblik efter tilbage med to andre, der gik foroverbøjet, mens de banede sig vej under appelsintræerne.

"Så er vi alle samlet, Filippo," hviskede den første. "Han skal være her om et par minutter."

"Tys!" svarede jeg hviskende, idet jeg holdt diamantringen, som skinnede på min finger, op for deres øjne.

"Ah, signor; nåde!" svarede manden dæmpet, "jeg troede, det var Filippo."

"Ikke så højt," svarede jeg, stadig hviskende. "Alt er opdaget, og Filippo er arresteret. I må bort med det samme. I vil høre fra mig i morgen."

"*Corpo di Bacco*! Hvor, signor? i det gamle palads?"

"Ja – og nu bort med jer, red jer."

På et øjeblik var de desperate mænd forsvundet mellem træerne, og jeg var atter alene.

"I ringens slaver, I har adlydt mit bud, i hvert fald denne gang," tænkte jeg, og kiggede nærmere på ringen. Det var en strålende, enkel diamant; mange hundrede sovereigns værd. "Vil du nogensinde finde vej tilbage til din retmæssige ejer?" sagde jeg til mig selv, idet Albert kom til syne i sin violette domino.

"Det var uklogt af dig at sende mig den billet med den sorte domino," sagde han hastigt. "Sagde jeg ikke til dig, at jeg ville

være tilbage om en time? Vi har ikke et øjeblik at spilde. Følg mig hurtigt, og forhold dig stille."

Jeg fulgte efter ham – det brev, som Albert havde omtalt, behøvede ingen forklaring; det var faktisk det eneste i hele denne affære, jeg forstod noget af. Han førte mig omkring tre hundrede meter ad stien gennem skoven.

"Her," sagde han, "i denne smalle allé finder du min trofaste neger med hans last. Han vil ikke overlade dig den, uden at du viser ham denne ring." Og Albert satte en ring på min finger.

"Men, Albert," – huskede jeg rigtigt? – efter hvad jeg vidste, havde Albert aldrig haft nogen trofast neger til sin rådighed; det måtte altså være en anden, der havde forvekslet mig med en ven, – "jeg er bange for –" vedblev jeg –

"Bange! – Lad mig ikke høre det ord af din mund. Du, som endnu aldrig har kendt til frygt," afbrød han mig. "Hvad har du at frygte herfra og til Pisa? Dine egne heste vil bringe dig dertil på tre timer. Men her har du pakken, som du må aflevere personligt. Nu, hvor du ved, hvor negeren er, må du gå tilbage til *palazzo*et, give ham den i hånden og forlange, at han straks læser indholdet. Derpå må du ikke spilde et øjeblik, men ile herhen efter din last. Mens storhertugen læser, vil jeg kunne nå at flygte med Viola."

"Jeg forstår virkelig intet af alt dette," sagde jeg, idet jeg tog pakken.

"Alt vil blive forklaret, når vi mødes i Pisa. Nu afsted til storhertugen – jeg vil imens gå hen til min neger og forberede ham på, at du er på vej."

"Men tillad mig – –"

"Ikke et ord mere, hvis du elsker mig," svarede den violette domino, som – det var jeg nu overbevist om – ikke var Albert; det var ikke hans stemme – det hele var et mysterium og en misforståelse, men jeg var nu så indblandet, at jeg ikke kunne trække mig ud af det uden at forråde de forskellige parter, hvem de så end måtte være.

"Nå," sagde jeg til mig selv, idet jeg vendte mig mod *palazzo*et, "jeg må fortsætte; som en gentleman og en mand af ære er det ikke muligt at trække mig tilbage. Jeg vil give pakken til storhertugen, og jeg vil bringe hans skat til Pisa. Pokker tage denne himmelblå domino!"

Idet jeg vendte tilbage til *palazzo*et, blev jeg antastet af den sorte domino.

"Milano!" svarede jeg.

"Er alting i orden, Filippo?" spurgte han hviskende.

"Alt er i orden, signor," svarede jeg.

"Hvor er han?"

Jeg pegede i retning af en gruppe appelsintræer.

"Og papiret og pakken?"

Jeg nikkede.

"Så må du hellere se at komme bort – jeg vil besøge dig i morgen."

"På det gamle sted, signor?"

"Ja," svarede den sorte domino, idet han forsvandt ad en tværgående sti.

Jeg kom op til *palazzo*et, gik op ad trappen, banede mig vej gennem mængden, og fik øje på storhertugen i en tilstødende sal, med den dame, der havde antastet mig, ved armen. Det faldt mig ind, at storhertugen jo havde en eneste datter, hvis

navn var Viola. Jeg gik ind i den lille sal, hvor der ikke var så overfyldt, og gik frimodigt hen til storhertugen, gav ham pakken, og bad Hans Højhed om straks at se på indholdet. Så bukkede jeg og skyndte mig bort, passerede endnu engang gennem den overfyldte festsal, og ned ad marmortrappen foran *palazzo*et.

"Har du givet ham den?" spurgte en dæmpet stemme tæt ved mig.

"Det har jeg," svarede jeg; "men, signor – –"

"Ikke et ord, Carlo, skynd dig hen i skoven, hvis du elsker mig." Og den violette domino banede sig vej ind blandt mængden, som fyldte salen.

"Og nu til min rejse til Pisa," sagde jeg til mig selv. "Her står jeg altså, måske blandet ind i noget højforræderi, alt sammen blot på grund af, at jeg tog en himmelblå domino på. Nå, der er ikke noget at gøre ved det."

På et par minutter havde jeg nået den smalle allé, og efter at have fulgt den et halvt hundrede meter, opdagede jeg den sammenkrøbne negers stirrende øjne. Ved stjerneskæret kunne jeg akkurat ane, at han havde en kurv eller noget lignende stående foran sig.

"Hvad kommer De her efter, signor?" spurgte negeren, idet han rejste sig.

"Efter det, der er blevet dig betroet; her er din herres ring."

Negeren greb fat i ringen og følte på den, som om han ville genkende den ved dens form og størrelse.

"Her er det, signor," sagde han, idet han forsigtigt løftede kurven op og gav mig den i favnen. Den var ikke tung, men temmelig uhåndterlig på grund af dens størrelse.

"Hør! signor, der er røre i *palazzo*et. De må være hurtig, og man må ikke se mig sammen med Dem." Og væk var negeren som et lyn mellem buskene.

Jeg skyndte mig ligeledes bort med kurven (af ukendt indhold), for det forekom mig, at affæren var ved at nå et kritisk punkt. Jeg hørte folk løbe rundt i alle retninger, og stemmer, der nærmede sig mig. Da jeg kom ud af den smalle allé, opdagede jeg adskillige skikkelser komme ilende ned ad den mørke sti; jeg blev grebet af en slags panik og fo'r afsted. Jeg fandt hurtigt ud af, at de var på jagt, og satte farten op. I nattemørket snublede jeg uheldigvis over en sten, og faldt sammen med kurven til jorden. Skrigene inde fra den fortalte mig straks, at den skat, jeg havde fået overladt, var et barn. Ængstelig for, at det skulle være kommet til skade, og idet jeg i øjeblikket glemte alt om faren for at blive fanget, åbnede jeg kurven og undersøgte det, mens jeg prøvede at berolige det; og mens jeg således sad i min himmelblå domino, optaget af at berolige et lille barn, blev jeg grebet i begge skuldre, og var fanget.

"Hvad skal denne uforskammethed betyde, mine herrer?" sagde jeg; jeg kunne ikke finde på noget bedre.

"De er under arrest efter storhertugens befaling," lød svaret.

"Jeg er under arrest! – Hvorfor? – Jeg er englænder!"

"Det er uden betydning. Vores ordrer lyder på at arrestere enhver i haven, som bærer en himmelblå domino."

"Fanden tage den himmelblå domino!" tænkte jeg, vel for mindst tyvende gang. "Nuvel, mine herrer, jeg vil følge med; men lad mig først prøve at berolige dette stakkels forskrækkede barn."

"Mærkeligt, at man finder denne mand på flugt med et barn, samtidig med at frøken Viola er forsvundet!" bemærkede den ene af mine vogtere.

"Det har De ret i, *signors,*" svarede jeg; "det er meget mærkeligt, og hvad der er endnu mere mærkeligt er, at jeg ikke selv er i stand til at forklare det, mere end De. Jeg er nu rede til at følge Dem. Vær så venlig, en af jer, at bære kurven, mens jeg tager mig af barnet."

Få minutter senere stod vi i *palazzo*et. Jeg havde beholdt min maske på, og blev ført gennem mængden ind i den lille sal, hvor jeg tidligere var gået ind, da jeg afleverede pakken til storhertugen.

"Der er han! der er han!" summede det gennem mængden i festsalen. "Hellige Madonna! han bærer et barn i favnen! *Bambino bellissimo!*" Sådan lød flere udbrud af undren og overraskelse, mens mængden skiltes, så jeg kunne komme forbi, indtil jeg stod over for storhertugen, der tilsyneladende befandt sig i en tilstand af stor ophidselse.

"Det er den samme mand!" udbrød hertugen. "Tilstå! er De ikke den, der for mindre end et kvarter siden lagde en pakke i mine hænder?"

"Det er jeg, Deres Højhed," svarede jeg, mens jeg klappede det skræmte barn beroligende.

"Hvem gav den pakke til Dem?"

"Jeg beder Deres Højhed undskylde, men jeg ved det ikke."

"Hvad er det for et barn?"

"Jeg beder Deres Højhed undskylde, men jeg ved det ikke."

"Hvor fik De det?"

"Fra den kurv der, Deres Højhed."

"Hvem gav Dem kurven?"

"Jeg beder Deres Højhed undskylde, men jeg ved det ikke."

"De driver gæk med mig. Gennemsøg ham."

"Jeg beder Deres Højhed undskylde; jeg skal spare dem deres ulejlighed, hvis en af damerne vil tage barnet. Jeg har fået en hel del gaver her til aften, som jeg alle sammen vil have den ære at fremvise for Deres Højhed."

En af de omkringstående damer strakte armene ud efter barnet, som straks rakte hænderne frem mod hende, som om det naturligt søgte mod det andet køn som en veninde i nøden.

"For det første, Deres Højhed, har jeg her i aften modtaget denne ring." Jeg tog den ring af min finger, jeg havde fået af den violette domino, og gav ham den.

"Og af hvem?" sagde Hans Højhed, der øjeblikkelig genkendte ringen.

"Jeg beder Deres Højhed undskylde, men jeg ved det ikke. Jeg har også fået en anden ring, Deres Højhed," vedblev jeg, idet jeg tog den ring af, jeg havde fået af den sorte domino.

"Og hvem gav Dem denne," spurgte hertugen, der øjensynlig også straks genkendte den.

"Jeg beder Deres Højhed undskylde, men jeg ved det ikke. Jeg har også fået denne stilet, men af hvem? Jeg beklager atter at måtte gentage, jeg ved det ikke. Og denne pakke, sammen med en besked om at lægge den ind på brystet af en død mand."

"Og De er, antager jeg, stadig lige så uvidende om, hvem der gav den til Dem?"

"Netop, Deres Højhed; lige så uvidende som jeg er det om, hvem der ønskede, at jeg skulle give Dem den pakke, jeg overlod Dem tidligere. Her er desuden et brev, som man ønskede, jeg

skulle fæstne til en mands klæder, efter at jeg havde snigmyrdet ham."

"Virkelig! – og også om dette vil De påberåbe Dem fuldstændig uvidenhed?"

"Jeg har kun et eneste svar at give til det alt sammen, Deres Højhed, og det er, at jeg ved det ikke."

"Så kender De måske heller ikke Deres eget navn og bestilling, min herre!" snerrede Hans Højhed.

"Jo, Deres Højhed," svarede jeg, idet jeg tog min maske af, "dét ved jeg. Jeg er englænder, og, mener jeg, en gentleman og en mand af ære. Mit navn er Herbert, og jeg har mere end én gang haft den ære at være gæst ved Deres Højheds arrangementer."

"Signor, nu kan jeg kende Dem," svarede storhertugen. "Lad dette værelse tømme – jeg må tale alene med denne herre."

Da selskabet havde forladt salen, fortalte jeg aftenens begivenheder indtil mindste detalje, mens Hans Højhed lyttede intenst; og da jeg var færdig, blev hele mysteriet afsløret for mig af ham, hvilket jeg nu vil afsløre for at tilfredsstille mine læseres nysgerrighed.

Storhertugen havde en datter ved navn Viola, som han ønskede at gifte bort til Rodolph, greve af Istria; Viola havde imidlertid mødt Albert, marquis af Salerno, og en gensidig tilbøjelighed var opstået mellem disse to. Skønt storhertugen ikke ønskede at tvinge sin datter til at ægte grev Rodolph, ville han dog ikke samtykke i et ægteskab med marquis Albert. Grev Rodolph havde opdaget forholdet mellem Viola og marquis'en af Salerno, og havde gjort mere end et mislykket forsøg på at slippe af med sin rival ved at snigmyrde ham. Efter nogen tid

havde Viola indvilliget i hemmeligt at ægte marquis'en, og et år efter havde hun trukket sig tilbage til en landejendom, hvor hun uden sin faders vidende eller blot mistanke havde født et drengebarn, der var blevet udlagt som barn af en af hoffets gifte damer, der var blevet indviet i hemmeligheden.

På den tid havde hemmelige selskaber, i særdeleshed carbonarierne, grebet om sig, og såvel kronede hoveder som regerende fyrster gjorde sig de største anstrengelser for at holde dem nede. Grev Rodolph stod i spidsen for et af disse selskaber; han havde sluttet sig til dem for vinde magt og for at skaffe sig rådighed over midler til at skaffe sig af med sin rival. Marquis'en af Salerno havde fået underretning om dette, og havde i nogen tid søgt at skaffe sig beviser mod greven, for han vidste, at hvis grev Rodolphs forræderi én gang for alle blev bevist, ville denne ikke mere få lov til at vise sig i staten Lucca. På sin side havde grev Rodolph gjort sig alle mulige anstrengelser for at skaffe sin rival af vejen, dog foreløbig uden held, og havde besluttet endnu et forsøg ved dette maskebal.

Marquis'en af Salerno havde fået underretning om dette, og havde den selv samme dags morgen endelig fået et bevis mod grev Rodolph, hvilket han nu var fast besluttet på at give til storhertugen; men da han vidste, at carbonarierne ville forsøge at myrde ham, og desuden var klar over, at storhertugens vrede ville blive overordentlig stor, når han fik underretning om det hemmelige ægteskab, besluttede han at flygte med sin hustru til Pisa, idet han stolede på, at beviserne på grev Rodolphs ledtog med carbonarierne – og lidt tid – ville dæmpe storhertugens vrede. Marquis'en havde arrangeret det sådan, at han ville flygte fra hertugens besiddelser på aftenen for maskeballet, da

det ville være langt lettere for hans hustru at ledsage ham derfra end fra selve hertugens palads i byen, der var vel bevogtet; det var imidlertid nødvendigt, at de flygtede til hest, og de kunne derfor ikke have deres barn med. Viola ville ikke have, at det blev ladt tilbage, og derfor havde han i sin nød skrevet til sin ven, grev d'Ossore, om at hjælpe dem ved maskeballet. For at de kunne kende ham, skulle han være iført en himmelblå domino, en farve, som man kun sjældent så. Grev d'Ossore havde imidlertid samme morgen forladt sin ejendom for at tage på jagt, og havde ikke modtaget brevet, hvilket marquis'en og Viola var uvidende om. Således var stillingen på det tidspunkt, da jeg tog den himmelblå domino på for at gå til maskeballet.

Mit første møde med marquis'en i den violette domino er let at forstå: siden jeg var iført en himmelblå domino, blev jeg taget for grev d'Ossore. Selv var jeg blevet narret ved, at marquis Albert havde samme fornavn som min engelske ven. Det andet møde, med grev Rodolph i den sorte domino, var et tilfælde. Stien ved siden af var angivet som mødested med carbonarierne Filippo og hans ledsagere; men da grev Rodolph havde set mig stå og undersøge min stilet i lyset fra lygten, havde han antaget mig for Filippo, og tænkt, at jeg havde forvekslet stien med den anden, som man havde aftalt. De papirer, jeg havde fået af grev Rodolph var meddelelser fra carbonarierne, som skulle gemmes på marquis'en, når han var blevet myrdet, så det kom til at se ud, som om han tilhørte dette selskab, og billetten, der skulle hæftes på hans tøj, skulle få det til at se ud, som om han var blevet myrdet af selskabet for at have forrådt dem. De papirer, som marquis'en have bedt mig overgive til storhertugen, var beviser for, at greve Rodolph

tilhørte det hemmelige selskab. Sammen med disse var et brev til storhertugen, hvori Albert og Viola tilstod deres hemmelige ægteskab. Dermed, tror jeg, vil hele den mystiske affære være forståelig for min læser.

Efter at alt således var forklaret, spurgte jeg Hans Højhed, om det ville være mig tilladt at opfylde mit løfte om at bringe barnet til dets moder, da jeg anså det for en æressag at holde denne aftale; så meget mere som at en forsinkelse ville gøre hans datter sorg; jeg vovede at tilføje, at jeg stolede på, at Hans Højhed ville tilgive det, som nu en gang ikke stod til at ændre, og at jeg ville få fornøjelse af at være den, der bragte denne glade nyhed til hans datter og marquis'en.

Storhertugen gik et par gange frem og tilbage i salen, og svarede derpå: "Signor Herbert, grev Rodolphs forræderi og ondskab fylder mig med en sådan væmmelse, at jeg næppe behøver at bemærke, at hvis min datter var fri, ville han aldrig komme til at besidde hende; ja, han ville endog blive beordret til omgående at forlade Lucca. De har været medvirkende til at frelse marquis'en af Salernos liv, som altså er min svigersøn, og som sagerne nu står, er jeg i gæld til Dem. At få snigmorderne drevet på flugt ved hjælp af grevens ring, var et mesterligt træk. De skal få den fornøjelse at bringe min tilgivelse til min datter og hendes mand; hvad barnet angår, kan det lige så godt blive her. Sig til Viola, at jeg beholder det som et gidsel for dets moders hurtige tilbagekomst."

Jeg tog afsked med Hans Højhed, og hastede til Pisa, hvor jeg hurtigt fandt frem til marquis'en og hans hustru. Jeg oplyste mit navn og forlangte straks at blive indladt, da jeg havde vigtige underretninger fra storhertugen. Jeg fandt dem i største

fortvivlelse. Grev d'Ossore var vendt hjem sent om aftenen, havde fundet brevet, var ilet til marquesa de Cestos bal, og var ankommet umiddelbart efter, at parrets flugt var blevet opdaget. Han var straks fulgt efter dem til Pisa, hvor en forklaring fandt sted, og de opdagede, at de havde stået i forbindelse med en fuldstændig ukendt person, som sandsynligvis havde forrådt dem.

Det er svært at gengive, hvor stor deres forbavselse og glæde var, da jeg beskrev for dem, hvad der var sket, og sluttede med meddelelsen fra storhertugen, og jeg behøver vel næppe at tilføje, her ved afslutningen af min fortælling, at de beviser på taknemmelighed, jeg efterfølgende modtog fra marquis'en og hans hustru, ikke gav mig nogen som helst grund til, under mit efterfølgende ophold i Italien, at fortryde, at jeg den aften var gået til marquesa de Cestos maskebal iført en himmelblå domino.

Feens tryllestav

En fortælling om Windsor Park i de gode gamle dage

På Charles II.s tid lå Windsor Park præcis på samme sted, som den ligger nu, og Windsor Castle husede ofte de kongelige, præcis som det også gør nu; men i disse lystige, omend noget umoralske tider holdt man langt mere af fest og morskab end tilfældet måske er nutildags. Rochester var mester for løjerne, og grevinder af – – Men jeg vil ikke nævne kvinderne, skønt visse medlemmer af vort højst rangerende aristokrati kan tælle dem blandt deres aner.

Man var i færd med en mængde forberedelser på slottet, for kong Charles havde inviteret Londons borgmester og en grov hoben rådsherrer, ikke så meget for at gøre stads af denne store og ældgamle bys embedsmænd som i håb om at skaffe sig nogen morskab af deres forskellige særheder.

Sagen var, at Londons borgmester og byråd havde meddelt jarlen af Rochester, at de havde nogle klagepunkter samt en bøn at fremsætte for Hans Majestæt. Rochester, der altid var rede, når det gjaldt om at skaffe sin kongelige herre adspredelse, samtidig med at han var meget omhyggelig med ikke at gøre ham i dårligt humør, havde fået opsnuset, at rådmændenes klager var rettet imod visse af lorderne ved hoffet i anledning af deres lovlig frie omgang med byens borgeres hustruer, og at den bøn de havde, gik ud på at begrænse samme damers overdrevent dyre vaner med hensyn til smukke dragter og pynt.

– Han tænkte, at det ville være en udmærket anledning til at forskaffe sig lidt munterhed på rådmændenes bekostning.

Med kongens samtykke havde han gjort borgmesteren og rådmændene bekendt med, at de ville blive modtaget denne aften, hvor de ville blive beæret med en plads ved det kongelige taffel. Samtidig havde han i al hemmelighed gjort fru borgmesterinden bekendt med de krav, som hendes mand ville fremsætte, idet han regnede med, at hun ville fortælle det videre til alle rådmændenes koner – naturligvis under strengt pålæg om at holde det hemmeligt. Han meddelte dem ligervis, at Hans Majestæt ville være lykkelig for at modtage damerne den samme aften, forudsat de kunne slippe afsted hjemmefra uden deres mænds vidende. Og dét ville naturligvis kunne lade sig gøre, hvis de ventede med at tage afsted, til nogen tid efter at deres mænd var draget af. Det var kongens plan, at når borgmesteren og rådmændene fremsatte deres krav, ville de komme til at stå ansigt til ansigt med deres hustruer, og et morsomt skænderi ville opstå.

Men det var ikke kun almindelige dødelige, der satte pris på Windsor Parks yndigheder.

På den selvsamme aften, hvor den ovenfor beskrevne komedie skulle finde sted, lå der, mageligt henslængt, under det berømte egetræ, som er kendt under navnet *Herne's Eg*, på en lille åben plads mellem nogle bregner, to af de skabninger, som kaldes feer, og som i umindelige tider havde haft deres bolig i disse herlige omgivelser. Om det var mand og hustru ved man ikke, men mand og kvinde var de, og eftersom de lod til at stå på den allerbedste fod med hinanden, må man formode, at de ikke var gift.

"Elda, der sker noget på slottet nu i aften," sagde det mandlige til det kvindelige eventyrvæsen, idet han kildrede hende på næsen med et græsstrå.

"Ja, Maya; hvor tåbelige disse dødelige dog er!"

"Jeg kunne have lyst til at skabe endnu mere ufred og morskab hos dem, end de selv gør," vedblev Maya, "men hvis jeg gjorde det, så ville du jo komme med og se det."

"Javel, og hvad så, hvis jeg nu gjorde, kæreste?"

"Jamen jeg holder ikke af, at du er sammen med disse kvinder, Elda; alle disse hertuginder og grevinder."

"Men dog, Maya! – Hvad er du bange for? Min dyd måske?"

"Åh nej dog, kæreste! Det var ikke det, jeg mente – –"

"Så sig mig, hvad du mener, din skinsyge nar: du mener vel, at du ikke kan lide, jeg holder selskab med jarlen af Rochester og kongen. Du skulle have mere selvrespekt, og også lidt mere respekt for mig; så ville du ikke være jaloux på disse dødelige."

"Åh, Elda!"

"Jo, jo, og den eneste grund til, at du vil gå der alene, er for at du kan hænge over den væmmelige hertuginde af Portsmouth."

"På min ære!"

"Din ære, min herre! – Du har ikke nogen – Værsgo', min herre, De kan gå."

"Ih, udmærket, frue, som De vil."

Der lå noget meget almindelig dødeligt i dette lille skænderi, som måske vil erindre læseren om lignende scener hjemme hos sig selv.

Det hele endte med, at Maya surmulende gik bort i retning af slottet, og Elda fulgte efter ham i nogen afstand, fast besluttet på at følge hans bevægelser.

Men havde disse to elskende været oppe at skændes, så var der to andre væsener, der i stedet nød en spadseretur i måneskinnet på terrassen, så hengivent og kærligt arm i arm, i nøje overensstemmelse for hvert skridt, og fra tid til anden omfavnende hinanden, så at ingen ville drømme om, at der kunne findes nogen grund i hele verden, der nogensinde kunne adskille dem. Det var to af hoffets unge damer, omkring sytten år gamle, der lige var blevet fri for guvernanter og smørrebrød, og nyudnævnte hofdamer: de var begge nydelige at se til, og var blevet veninder, sådan som alle piger gør i en alder, hvor kærligheden ikke har nogen anden betydning. De havde svoret evigt venskab efter at have kendt hinanden i otteogfyrre timer – solen og månen, og alle firmamentets stjerner – himlen over dem og jorden under og alting under den, var blev påkaldt som vidner til deres løfte, og på den tid, da de spadserede sammen på terrassen, mente de, at det ville være det rene kætteri blot at tænke på at skilles; men, som jeg tidligere har bemærket, så var de kun sytten år gamle.

Maya, der havde rettet sine skridt i retning af slottet, så disse to unge frøkener spadsere frem og tilbage, og skønt han ikke besad den samme magt som alfekongen Oberon, så var han dog en højt begavet fe. Blandt andet havde han også en tryllestav, som, når den berørte en hvilken som helst fe, ville forvandle denne fe til et menneskes størrelse og form, og hvis den berørte et menneske, ville den have den stik modsatte virkning og give mennesket form og størrelse som en fe, en ånd, en triton, en najade, eller hvilket andet af alle disse forskellige væsener, der nu passede bedst sammen med deres menneskelige tilbøjeligheder og anlæg.

Netop denne tryllestav gjorde ham meget frygtet blandt de andre feer, fordi han ofte brugte at straffe dem på den måde, og det var kun Oberon, alfekongen, der havde det i sin magt at hæve fortryllelsen. Det siges, at denne stav var en af grundene til, at hans smukke Elda i det store og hele opførte sig så kønt, som tilfældet var, eftersom han ofte nok truede hende med at forvandle hende til en hollandsk malkepige, hvilket ville have været en meget hård straf, da hun i sin alfeskikkelse havde en meget smuk figur.

Med denne tryllestav – som han bar som en Pulcinellas briks i sit bælte – gik feen Maya hen mod terrassen; han havde forvandlet sig til en køn ung skovløber, klædt helt i grønt, med et horn ved siden, en baret med sorte fjer, der sad på sned mod hans højre skulder; af udseende var han som en overordentlig smuk ung mand på omkring de tyve år. Han var netop den slags person, der kunne skabe uenighed mellem to unge piger, der en halv time i forvejen havde svoret evigt venskab.

Idet han passerede dem, bukkede han meget dybt.

"Hvem er det, kæreste?" sagde miss Araminta.

"Hvem er det, kæreste?" sagde miss Euthanasia, og de gav begge hinanden et lille skub på præcis samme tid.

"Han bukkede for mig," sagde Araminta.

"Nej, søde, han bukkede for *mig*," sagde Euthanasia.

"Næ, nu beder jeg dig!" udbrød Araminta.

Hvad der ville være sket derefter, ved man ikke, for den unge skovløber var vendt om og tiltalte nu de to unge piger.

"Smukke hofdamer, som jeg antager De må være," sagde han, idet han tog huen af og viste et smukt, krøllet hår, som fik begge de to unge damer til, for første gang, at komme i tanker

om, hvor meget bedre det ville have været, hvis de havde spadseret alene, "tør jeg spørge om, hvad grunden er til al den opstandelse, der er på det kongelige slot her i aften?"

"Kongen har selskab –" sagde Araminta.

"Det er borgmesteren og rådmændene," udbrød Euthanasia, og tog resten af sætningen ud af munden på sin veninde.

"Virkelig!" svarede feen, og indledte en længere konversation med de unge damer, idet han søgte at dele sin opmærksomhed så ligeligt som muligt mellem dem begge.

Nu skete det så, at Elda, der havde fulgt Maya på afstand, ikke længere kunne styre sin skinsyge, da hun så ham spadsere rundt og samtale så alvorligt med disse to smukke dødelige, at hun ikke kunne andet end tro, han gjorde kur til dem. Hun antog derfor skikkelse af en stor humlebi, fløj hen til ham og satte sig på hans ryg, hvorpå hun stak ham så eftertrykkeligt, at han udstødte et skrig af smerte. De unge damer spurgte ham blidt, hvor han dog var såret; og han var sikker på, at det var Elda, der på den måde havde straffet ham. For feer har en samvittighed, fuldstændig som mennesker. Maya følte, at han var, eller, hvad der var lige så slemt, *så ud til at være*, skyldig i den forbrydelse, hun antog ham for at have begået. Han fortrød allerede sit skænderi med Elda; og efter at han nogen tid havde taget mod de to unge damers medfølende pleje, tog han brat afsked, fast besluttet på at opsøge Elda og blive gode venner med hende igen, da han dog langt foretrak hende frem for to nyudnævnte, uerfarne hofdamer. På denne måde beviste feen sin gode forstand, og opgav samtidig alle sine planer om at gøre fortræd på slottet.

Nu begav det sig sådan, at det stik, han havde fået af den skinsyge Elda var så voldsomt, at han ved sit fald forover havde fået sin tryllestav til at gå løs fra sit bælte, og da han forlod terrassen havde han ikke opdaget sit tab. Der lå den på fliserne, mellem de to unge hofdamer, der allerede havde opdaget, at deres venskab var i aftagende. De stod begge tavse og fulgte den kønne unge skovløbers forsvindende skikkelse i mindst halvandet minut. Endelig blev denne uhørt lange tavshed mellem de to unge damer, der havde svoret evigt venskab, brudt. Som det skulle vise sig, havde det været stilheden før stormen.

"Nå, *det* må jeg nok sige!" udbrød Euthanasia.

"Det skulle ikke undre mig –" svarede Araminta.

"Høvisk opførsel, skal jeg lige love for!" vedblev Euthanasia.

"Ja, det må du virkelig nok sige; ikke så mærkeligt, at han gik," svarede Araminta og slog med hovedet.

"Nej, da *De* drev ham bort, frøken!"

"Jeg, frøken?"

"Ja, Dem, frøken."

"Næ, nej, frøken."

"Jo-o, frøken."

Det bedrøver mig at skulle berette om den scene, der nu fulgte. Efter at have prøvet at overdøve hinandens beskyldninger, begyndte de to unge hofdamer, der havde svoret hinanden evigt venskab, at støde til hinanden, at spytte, at daske, at slå. Så trak de hinandens hår ud, og – ja – da Araminta fik øje på tryllestaven, der lå på terrassen, tog hun den op for at give Euthanasia en grundig tugtelse; og da Euthanasia så, hvad hun havde i sinde, greb hun fat i den anden

ende af staven. Der fulgte nu en kamp, som resulterede i, at staven knækkede midt over. Idet de fo'r fra hinanden, kastede Araminta sin halvdel efter sin kæreste veninde, og hendes kæreste veninde gjorde gengæld på samme måde, hvorpå de begge løb ind i slottet, mens de svor på, at intet nogensinde ville kunne formå dem til at tale så meget som ét ord til den anden, så længe de levede.

Vi må nu forlade dem, mens de går til deres værelser, vasker deres smukke ansigter og udbedrer skaderne på deres kjoler; og underrette læseren om, hvad der i mellemtiden er gået for sig i slottets modtagelsesværelse.

Borgmesteren og rådmændene havde punktligt indfundet sig og var blevet ført ind i et sideværelse, indtil kongen var rede til at tage imod dem. Jarlen af Rochester havde gjort dette med vilje for at give tid til rådmændenes hustruer at indfinde sig. Disse blev ifølge hans anvisninger indladt gennem en hemmelig dør. Kongen morede sig over alt dette, og tillod Rochester at fortsætte med sine arrangementer.

Da alt var rede, blev borgmesteren og rådmændene, der var blevet rigeligt trakteret med sherry og småkager, så at tiden ikke skulle forekomme dem for lang, anmodet om at gå ind i audienssalen, hvor kongen modtog dem på formel vis. Borgmesteren nærmede sig til tronen, knælede ned og lagde deres andragende for majestætens fødder, og bad kongen om at læse det.

Indledningen til bønskriftet anførte, at tidens unge adel ikke var ganske fornøjede med underholdningen ved hoffet, og derfor havde fået for vane at opsøge byen på den anden side af Temple Bar, hvorved de skabte nogen forstyrrelse, og ved

samme lejlighed aflægge visitter hos Hans Majestæts loyale undersåtters hustruer, hvilket gav anledning til skandaler. De anmodede derfor Hans Majestæt om "at være så venlig i fremtiden at give adelsmændene ved hoffet anvisning om ikke at besøge byen uden byrådets forudgående tilladelse, efterdi en sådan foranstaltning ville være overordentlig gavnligt for samfundets moral som sådan."

"Ha!" bemærkede Hans Majestæt, "hvad siger De til det, min gode Rochester? Laver vore unge, galante ædlinge optøjer hos vore gode undersåtter? Det må vist undersøges nærmere."

"Hvis Deres Majestæt tillader," svarede jarlen af Rochester, "en påstand er på ingen måde det samme som bevis. Her har De nu til stede fem og tyve af Londons rigeste borgere, som ligger på knæ for Dem – de har tilsammen fem og tyve hustruer – er der én iblandt dem, som tør anklage sin egen hustru, eller sin nabos hustru, for at lægge øre til disse unge adelsmænds sludder? Måske lytter de til dem; men hører de ikke efter, er der jo i hvert fald ingen skade sket."

"Meget rigtigt," svarede kongen. "Hr. borgmester, hvilke beviser har De for de påstande, De har fremsat?"

"Hvis Deres Majestæt tillader, så er kvinder jo nu engang kvinder," svarede borgmesteren.

"Jeg tænker, vi nok kan indrømme dette, Deres Majestæt," vedblev Rochester med et smil.

"Ja, på dette punkt er jeg foreløbig enig med hr. borgmesteren – fortsæt endelig. Hvad mere indeholder dette andragende?"

"En anmodning om, at Deres Majestæt vil indføre en lov, hvorved byens damer bliver forhindret i at kappes med hoffet i

udgifter – forbyde dem at bære gyldne stoffer og genua-fløjl – og alle sådanne smykkegenstande, som er i for høj pris – og som ikke er passende for vor stand som simple håndværksmænd, og meget ødelæggende for vore lommer."

"Hvis Deres Majestæt tillader: Enhver husbond har ret til at give love og regler for sin egen husstand, og jeg mener derfor, at dette er ganske unødvendigt. Hvis de gode borgere i London ikke har råd til at betale for slig pynt, så må de selv sørge for, at deres hustruer ikke køber det."

"Det er meget sandt," bemærkede Hans Majestæt, "I må selv besørge den sag."

"Hvis Deres Majestæt tillader: Det kan vi ikke," udbrød hele deputationen enstemmigt.

"Nåda, det er en meget alvorlig sag," svarede kongen, "det bliver jeg nødt til at drøfte med det særlige statsråd. Er De beredt på at bevise for mit råd, når De bliver bedt om det, at Deres hustruer er skyldige i at lægge øre til vore unge adelsmænd – at have modtaget dem og tilladt dem at blive nærgående? – Hr. borgmester, De herrer – er De rede til at bevise dette?"

"Vi er alle rede og beredte til at sværge på det," svarede deputationen.

"Udmærket så, hr. borgmester; De vil have den godhed at trække Dem tilbage for en kort tid, mens jeg afhandler sagen med mine rådgivere, som jeg straks vil sammenkalde; og hvis sagen virkelig er, som De siger, og De kan bevise det, så skal Deres anmodning blive imødekommet."

Borgmesteren og rådmændene rejste sig og forlod ydmygt bukkende audienssalen, vældigt fornøjede med det nådige svar.

Så snart de var borte, blev fru borgmesterinden og alle rådmændenes koner indladt. Majestæten bad dem tage sæde på en række stole rundt om tronen, og indtage deres stilling som kong Charles' særlige råd. Rochester oplæste muntert byrådets andragende, og derpå bad Hans Majestæt borgmesterinden, som den højst rangerende, om at give sin mening til kende.

"Hvis Deres Majestæt tillader," sagde borgmesterinden, "så er det ganske rigtigt, at mange af hoffets unge adelsmænd kommer inden for bymuren, og er udmærkede kunder hos vore ægtemænd. Hvad angår forstyrrelse, så har jeg aldrig hørt om det, for vore ægtefæller er fredelige folk; og hvad angår at gøre damerne opvartning, så er det efter min mening kun at gøre vore ægtefæller såvel som os selv en kompliment."

"Udmærket argument," svarede kongen. – "Og nu Deres mening angående dette første punkt," vedblev kongen, idet han vendte sig mod en af rådmændenes koner.

"Synes Deres Majestæt at det er rimeligt," svarede damen, der var meget smuk, "at vore ægtefæller forlader os hele dage i rad for at forøge deres pengebunker, som de holder mere af end de holder af os; og skulle vi ikke have lov at underholde os på en eller anden måde i mangel af deres selskab? Det kan der da virkelig ikke være noget forkert i, siden kongen selv sætter eksemplet, og hvad kongen gør, kan ikke være galt."

"Hvis det Deres Majestæt tillader," bemærkede Rochester, "så afgør dette spørgsmålet fuldstændig. Jeg tror at kunne sige, at hele rådet er af samme opfattelse."

Damerne bøjede samtykkende hovederne.

"Så er der nu den anden anmodning i dette andragende: at damerne ikke fremtidig skal have lov at klæde sig i gyldne

stoffer og genuafløjl, eller pragtfulde smykker. Hvad mener De, mine damer?"

"Hvis Deres Majestæt tillader," bemærkede hustruen til en rådmand, der kun havde været gift en uges tid; "da vi havde en anelse om, hvad der ville komme, har vi allerede talt om sagen indbyrdes. Man har indrømmet, at vore ægtefæller lader os være alene, og at vi har ret til at lade os opvarte af de unge adelsmænd, der beærer os med deres selskab. Hvis vore ægtefæller blev hos os, og holdt os med selskab, ville vi klæde os efter deres smag for at glæde dem; men siden de ikke gør det, og vi må søge andres selskab, må vi nødvendigvis klæde os i overensstemmelse med dette. Hofmænd kræver hoffets pragt, og det er vor pligt at sørge for at behage dem, og vore ægtefællers pligt at tilstede det, for på den måde at gengælde den kompliment, man yder os."

"Det er bemærkelsesværdig god og logisk tænkning, sire," bemærkede Rochester. "Jeg tvivler på, at De nogensinde har omgivet Dem med et visere råd."

"I hvert tilfælde ikke med et smukkere," svarede kongen, idet han bukkede for damerne. "Nu vil vi, hvis det behager de damer, atter tilkalde borgmesteren og hans deputation, og såfremt de er lige så villige, som de påstår, til at bevise – –"

"Ja, *hvis* –" udbrød fru borgmesterinden, og alle de øvrige damer gentog, "Ja, *hvis* – –"

Få øjeblikke senere havde deputationen atter indfundet sig: borgmesteren og hans rådmænd kom ind i audienssalen med høje forventninger, og forberedte på, at deres andragende ville blive bønhørt. Stort var imidlertid deres mishag, da de derinde fandt deres egne hustruer, iklædt gyldne stoffer og genuafløjl,

siddende rundt om tronen, med øjne, der skød ild, og vifter, der bevægede sig med den hastighed, som de af erfaring vidste var forløberen for en storm. Hver af damerne så på sin ægtefælle, fikserede ham med deres blik, og hver og én af deres herrer og mestre trykkede sig under deres øjnes lyn. De vaklede, snarere end gik, hen mod tronen, og da de atter faldt på knæ, vendte hver af dem sig uvilkårligt mod den stol, hvor deres hustru sad, som for at stilne hendes vrede og bønfalde hende om forladelse.

Kongen bed sig i læberne for ikke at bryde ud i latter, Rochester stoppede sit lommetørklæde i munden af samme årsag.

"Hr. borgmester, de herrer," sagde kongen, da han atter var nogenlunde herre over sig selv, "jeg har, som De ser, samlet et særligt råd til at rådgive mig i denne sag, og det er dette råds ønske, at De nu fremlægger de beviser, som De nylig sagde, at De var rede og villige til at afgive. Hr. borgmester, De kan gå videre, vi lytter opmærksomt."

"Hvis det – behager Deres – Højhed," stammede borgmesteren, henvendt til sin hustru.

"Det gør det ikke," svarede fru borgmesterinden, idet viften gik endnu mere voldsomt end før.

"Jeg mener – Hans Majestæt – Hvad det var jeg ville sige – jeg her ikke selv noget bevis – men mine kolleger er vel forberedte, er jeg sikker på."

"Virkelig, hr. borgmester, kan det være rigtigt? Har jeg misforstået Dem? De har intet bevis? Nuvel da, hvem er da de andre herrer, der har beviser at fremlægge?"

Ingen af deputationen svarede.

"Min herre Rochester, gør mig den tjeneste at stille spørgsmålet til hver enkelt af disse herrer."

Spørgsmålet blev stillet, men ingen af deputationen havde noget bevis at fremlægge.

"Ved højmessen, dette er højst mærkværdigt!" sagde kongen. "For en time siden havde de alle sammen beviser, og nu har de ingen. Man ulejliger mig med løgne og bagateller, hr. borgmester – det er en fornærmelse mod kronen og dens råd. Sig frem, min herre, hvad skal dette betyde?"

"Hvis Deres Majestæt tillader – det betyder – at vi allerydmygst beder både Deres Majestæt og det særlige råd – om undskyldning."

"Og Deres andragende?"

"Det er trukket tilbage, hvis Deres Majestæt tillader," sagde borgmesteren og så rundt på rådmændene. "Ja, Deres Majestæt, det er trukket tilbage."

"Hvad mig selv angår, hr. borgmester, så vil jeg undskylde Dem; men hvad angår det særlig råd, må jeg henvise Dem til at forlige Dem med det, som De bedst kan. – De damer, vi har forberedt en banket; det er op til Dem selv, om De vil deltage alene eller sammen med borgmesteren og hans deputation. Kom, lord Rochester; vi vil ikke blande os i de forhandlinger, der nu skal finde sted. Det er bedst, hvis vi er af vejen."

Idet han sagde dette, forlod kongen audienssalen sammen med jarlen af Rochester, hvor damerne forblev bænkede og deres ægtefæller stadig knælede. Vi vil ikke dvæle ved, hvad der skete, efter at kongen havde forladt dem; kun én ting er sikker: det smukke køn er meget tilgivende af naturen, og da deres ægtefæller lovede dem, at de i fremtiden kunne gøre, hvad de

ville, klæde sig som de ville, modtage, hvem de lystede og bruge alle de penge, de ville, tilgav damerne meget højmodigt deres mænd, og da de blev indbudt til taflet, indfandt enhver af damerne sig hængende ved sin ægtefælles arm.

Denne lykkelige genforening blev fejret på behørig vis. Vinen flød, skål efter skål blev drukket, det ene løfte fulgte efter det andet, og det blev langt over midnat, før udskejelserne ophørte. Månen skinnede smukt, og ophedet af vinen foreslog Rochester damerne, at de skulle tage en spadseretur på terrassen, før de beordrede vognene kørt frem og drog hjemefter. Nu må det indrømmes, at damerne ikke var helt så forsigtige, som de havde været tidligere, og som de burde have været, og at deres ben ikke var helt sikre under dem, men kunne en dame da have tilladt sig at undlade at skåle med en konge eller en jarl af Rochester? Nej! og som følge deraf var de alle sammen lystige, og enkelte af dem endog mere end lystige. Hvad deres ægtefæller angik, så vaklede og tumlede de rundt i alle retninger, og selv den brede terrasse var ikke bred nok til dem. Rochester førte an, og alt var spøg og munter latter.

Selskabet var ikke kommet langt, før en lille uoverensstemmelse fandt sted mellem borgmesterinden og den dame, der havde givet sin mening til kende efter hende i rådet, thi det begav sig så, at mens de gik, havde borgmesterinden fået samlet den ene halvdel af Mayas tryllestav op, og damen den anden. Staven var af ibenholt, og smukt poleret – hver af dem ville eje den halvdel, som den anden havde i hånden, og således opstod disputten, og den endte, som enhver diskussion mellem damer ender, når de har en stav i hænderne, mens de skændes, nemlig med at de begyndte at slå løs på hinanden.

Borgmesterinden gav rådsherrens hustru et dask med sin halvdel af staven – hvilket øjeblikkeligt blev gengældt, og – hvad skete – –?

Det må her forklares, at skønt staven i hel tilstand havde magt til at forvandle folk, sådan som vi tidligere har beskrevet, så bliver kraften delt, når staven knækker, således at den ene halvdel kun kan forvandle den øverste halvdel af den, der bliver ramt, mens den anden halvdel kun kan forvandle den nederste halvdel.

Slagene blev altså udvekslet. Borgmesterinden, der ellers var en høj kvinde, skrumpede omgående med halvanden fod, således at hendes temmelig kraftige overkrop nu hvilede på en to fod høj fes diminutive ben – som kun var i stand til at tage skridt på omkring seks tommer ad gangen. Rådsherrens hustru derimod beholdt underkroppen intakt, men i stedet for sit sædvanlige yndige ansigt og graciøse hals var hun nu udstyret med et lille rundt hoved og smalle skuldre, således som man kender det fra Puk. De må alle sammen have været temmelig berusede, for de øvrige medlemmer af selskabet troede, at de havde taget karnevalsdragter på – stavene blev taget fra dem, den ene af Rochester og den anden af kongen, som slog ud med dem til højre og venstre – borgmesteren fik hoved og skæg som en satyr – Rochester havde gedebukkeben – kongen så ud til at være udstyret med en smuk kvindebarm og fik et par flotte blå gennemsigtige gaze-vinger på skuldrene – en af rådmændene opdagede, at han havde fået hale som en najade og faldt, så lang han var, på terrassen; mænd og kvinder blev forvandlet til alle mulige former og skikkelser – og jo mere sær og mærkelig, forandringen var, jo højere lo og råbte de. Nogle af dem blev

dog virkelig meget forskrækkede; især en lille kvinde, der hviskede til sin sidemand, at hun mente, hun var blevet til en lille mand.

Men det stoppede ikke med det: de to halvdele af staven faldt nu i andre hænder, hvis ejermænd hoppede og sprang og daskede til deres kammerater. Kong Charles, der nu blev slået af den nederste del af tryllestaven, fandt nu sin forvandling fuldstændig – han var nu en dejlig kvinde; – Rochester blev med et slag forvandlet til en fuldkommen satyr – mens borgmesterinden, der blev slået af den samme halvdel, nu svandt helt ind til en lillebitte fe, ikke to fod høj. Som stavene kom omkring blev der ingen ende på forvandlingerne: den fede rådmand, der var drattet omkuld med sin fiskehale, blev nu en fuldkommen najade, komplet med langt hår og en kam i hånden. Så stor var støjen og røret, at de to små hofdamer kom ud på terrassen for at se på alle disse mærkelige åbenbaringer. Rochester tog fat i dem og kyssede dem, mens de skreg af frygt over hans lodne skæg – så blev staven anvendt på dem, og også de blev forvandlet. Hertuginden af Portsmouth åbnede vinduet til sit kammer, og da hun så hele det besynderlige optrin, besluttede hun at begave majestæten med en god gardin-prædiken, men han hørte ikke et ord af den.

"Til jægeren Hernes eg," råbte kongen; "afsted til egen!"

"Til egen! til egen!" råbte hele det bakkantiske optog, og afsted fo'r de, tværs gennem parken, hvor de skræmte de sovende hjorte op med deres råb og deres latter og deres fest. Rochester tog najaden under armen, så at hun ikke skulle blive ladt tilbage, og anført af den muntre konge, der nu var en smuk

fe, dansede de, sprang og hoppede og trimlede omkuld og kom op igen, indtil de åndeløse nåede frem til egen.

Men før de var nået så langt, havde deres optøjer forstyrret et lykkeligt pars søvn, som lå i hinandens arme mellem bregnerne.

Det var Maya og Elda – som var truffet sammen og havde forsonet sig, hvorved de beviste, at hos feerne er elskovs skænderier blot en fornyelse af kærligheden, hvilket ikke altid er tilfældet – skønt nogen mener det er – hos os dødelige. Maya havde savnet sin tryllestav, men ville ikke forlade Elda for at hente den – han ville vente med at søge efter den til det blev morgen.

"Hvad er al den støj, kæreste?" udbrød Elda, idet hun vågnede, rejste sig op på albuen og lyttede.

"Hvad andet kan det være end den gale konge og hans tossede streger som sædvanlig?" svarede Maya, der havde rejst sig op. "Men hvad er dette? Det er – jeg kan se, hvad der er sket – de har fundet min stav og må have knækket den, for den plejer dog ellers ikke at gøre tingene halvt."

Idet Maya sagde dette, nåede kongen og hans ledsagere til egetræet. – Elda holdt sig lidt på afstand, mens Maya snart fik revet de to halvdele af staven ud af hænderne på de to berusede personer, der i øjeblikket var i besiddelse af dem.

"Jeg bliver nødt til at gøre noget ved dette endnu i nat, så alting kan blive som det var," sagde Maya. "Elda, kæreste, skynd dig og hent mig valmuesaften, så jeg kan lukke øjnene på disse galninge."

Nogle øjeblikke senere havde Elda udført sin opgave, hele selskabet sad på jorden i en cirkel, mens de sang sange og omfavnede hinanden, alle sammen muntre og lykkelige,

undtagen de to små hofdamer, der ikke havde fået vin, og som var rædselsslagne over forvandlingerne – de sad sammen og græd, som deres små hjerter skulle briste.

Maya gned valmuesaft på deres øjenlåg, en for en, og i løbet af få sekunder lå de alle i dyb søvn. Så undersøgte han, hvilke forvandlinger der var sket, og fuldstændiggjorde dem, der stadig kun var enten over- eller underkroppe – før det var gjort, kunne han ikke reparere sin tryllestav. Da de alle sammen var fuldt forvandlede, satte han de to halvdele af staven sammen, åndede på dem, og staven var atter hel. Så gik han hele kredsen rundt, berørte hver enkelt af de sovende, og hele selskabet fik deres oprindelige skikkelser igen.

"Nu har jeg gjort, hvad jeg kunne," bemærkede Maya. "Hvad angår forkølelser, katar, febere osv., så fortjener de, hvad de får. Kom Elda, lad os lægge os til at sove igen."

Bladene på det gamle egetræ forgyldtes af morgensolens stråler, før kong Charles og hans selskab vågnede, og blev meget forbavsede ved at befinde sig på et sådant sted på den tid af døgnet – damerne rødmede og talte om sagen indbyrdes – de huskede forvandlingerne, og optoget til Hernes Eg – men alligevel var de forvirrede. Også borgmesteren og rådmændene var overraskede – ikke så meget over at de havde ligget og sovet under et træ, men mere over, at deres hustruer også var der. Kongen og Rochester var de eneste af selskabet, det lod til at være upåvirkede.

"Kom, de damer, – kom, min herre borgmester og de herrer af byrådet, vi har haft en lystig nat, og har sovet i det fri under det grønne træ; lad os nu forfriske os lidt, og få noget morgenmad."

Han bød fru borgmesterinden sin arm, resten af selskabet fulgte – de ilede med at få ordnet deres toilette – spiste deres morgenmad, og ilede så tilbage til den gode by London.

"Nå," sagde kongen, så snart selskabet var forsvundet, "hvad mener De, Rochester – havde vi besøg af feerne i nat, tror De?"

"Hvis Deres Majestæt tillader," svarede jarlen, "så mener jeg, at enten var vi i feernes vold, eller også – –"

"Eller også hvad?"

"Eller også var vi forbandet berusede."

Et møde

En aften, som jeg sad alene i spisesalen i hotellet *La Couronne d'Or* i Boulogne, trådte min gamle ven, oberst G***, ind. Efter den første hilsen tog han sig en stol og fik snart lige så travlt som jeg med en cigar, som vi af og til tog ud af munden, for at stille og besvare spørgsmålene om, hvad vi havde taget os for, siden vi sidst sås. Efter en halv times passiar bemærkede han, idet han tændte en ny cigar:

"Da jeg sidst var i denne stue, var jeg i selskab med en ganske mærkelig person."

"Mand eller kvinde?" spurgte jeg.

"Kvinde," svarede oberst G***. "Det er for resten en historie, som nok er værd at høre, og da den vil fordrive tiden, skal jeg fortælle Dem den, – med mindre De hellere vil i seng."

Efter at jeg havde forsikret ham, at jeg slet ikke længtes efter at komme i seng, men derimod meget efter at høre hans historie, fortalte han mig den, så vidt jeg kan huske, med følgende ord:

"Jeg havde taget plads med diligencen fra Paris, og da jeg kom til *Rue Notre Dame des Victoires*, var den helt færdig til at køre; bagagen, der var stablet op så højt som en engelsk høstak, var blevet dækket til med en presenning og spændt fast, og konduktøren kaldte på passagererne. Jeg tog det sidste skyndsomme drag af min cigar og bortkastede højst nødigt over halvdelen af en ægte havanneser; for jeg så, at der indeni, som jeg havde taget billet til, allerede sad en dame, og damer og cigarer er hver især så store nydelser, at man ikke kan hengive

sig til dem på én gang; verden ville være for lykkelig, og lykken, det lærer vi jo, er os ikke beskåret her nede. Imidlertid hylder jeg dog ikke denne moral, endskønt den hidrører fra en meget høj autoritet; der gives megen lykke her i verden, når man blot ved at finde den, eller jeg burde måske snarere sige fornøjelse; det er en fornøjelse at gøre godt og, desværre, også en fornøjelse at gøre ondt; der er en fornøjelse i at se fremad, ligesom også i at se tilbage; det er en fornøjelse at elske og elskes, at spise, drikke og endelig til sidst, men ikke mindst, at ryge. Jeg vil dermed ikke sige, at der ikke også gives afdrag af smerte, sorg, ja vel endog anger; men selv i disse er der en slags fornøjelse; det er fornøjeligt at angre, fordi man ved, at man gør sin pligt; og er der end ikke nogen stor fornøjelse i selve smerten, så volder den dog en lettelse, når den først er overstået. Jeg siger endnu en gang, at når man blot ved at finde den, gives der megen fornøjelse og lykke her i verden, især når man, som jeg, har en meget slet hukommelse.

"Allons, messieurs!" sagde konduktøren, og da jeg var kommet ind, fandt jeg mig selv sjette og lige over for damen; alle de andre passagerer var af mit eget køn. Efter at have befæstet vore hatte under vognhimlen, rykket og skubbet os noget for at skille os af med kjoleskøder osv., hvilket alt sammen var besørget, endnu før vi var kommet ud af *Rue Notre Dame Des Victoires*, begyndte vi at tage hinanden nærmere i øjesyn. Vor kvindelige rejsefælles slør var slået ned og lagt dobbelt, så at jeg ikke kunne blive rigtig klog på hende; mine andre fire medrejsende var franskmænd, tilsyneladende lystige og godmodige unge mennesker. Nogle få sekunder var mig tilstrækkelige til at rekognoscere herrerne, og derpå henvendtes

mit blik ganske naturligt på damen. Hun var indhyllet i en vinterkåbe, så at hendes skikkelse var helt ukendelig; og sløret hang endnu stadig ned for hendes ansigt, så at kun den ene kind og en del af hendes hage kunne skelnes; dette fragment af hendes ansigt var meget smukt, og jeg ventede i tavshed på, at hun skulle slå sløret tilbage.

Jeg har glemt at sige, at jeg, før jeg steg ind i diligencen, så hende tage en meget kærlig afsked med en rigtig smuk dame; men da hun den gang vendte ryggen til mig, fik jeg ikke hendes ansigt at se. Hun havde nu lagt sig tilbage i sædet og syntes oplagt til at sysle med sine egne tanker, men det var ikke mig tilpas, da jeg gerne ville se hendes ansigt. Sand høflighed ville have budt mig at lade hende i fred, men jeg tog min tilflugt til en forstilt artighed for at tilfredsstille min nysgerrighed, og spurgte hende, om hun ikke ville have vinduet op. Hun svarede benægtende, men med en meget behagelig stemme, derpå opstod der en pause, hvorefter jeg naturligvis – prøvede på ny.

"De er bedrøvet over at skilles fra Deres smukke søster," bemærkede jeg, idet jeg bøjede mig forover og lagde så megen tilsyneladende deltagelse, som jeg kunne, i mit interessante fysiognomi.

"Hvoraf formoder De, at det var min søster?" spurgte hun.

"Den stærke familielighed overtydede mig om det," svarede jeg.

"Da er hun dog kun min svigerinde, sir, min broders kone."

"Så har Deres broder formodentlig valgt sig en hustru, der lignede hans søster så meget som muligt; intet er naturligere, – jeg ville have gjort det samme."

"Sir, De er meget artig," svarede damen og tilføjede, idet hun slog vinduet ned; "jeg holder meget af frisk luft."

"De ville måske være mindre inkommoderet, hvis De tog Deres slør af?"

"Jeg vil ikke anse dette forslag som en nysgerrighed fra Deres side, sir, da De jo allerede har set mit ansigt."

"Det kan altså ikke undre Dem, at jeg ønsker at se det en gang endnu."

"De er meget artig, sir."

Skønt hendes stemme var blid, var der dog noget påfaldende rask og bestemt i hendes sprog og væsen. Nu tiltalte de andre passagerer hende, og samtalen blev almindelig. Den tilslørede dame deltog i den og røbede megen vid og kvikhed i sine svar. Inden en time var vi alle blevet meget fortrolige. Mens vi skiftede heste, tog jeg min hat ned for at lægge mit cigarfutteral i den, hvilket jeg havde ladet blive i min lomme, og i den anledning bemærkede damen: "Jeg ser, at De ryger, og det gør formodentlig alle de øvrige herrer med. Gener Dem blot ikke for mig, jeg holder meget af lugten af tobak; jeg er vant til den."

Vi tøvede.

"Ja, hvad mere er, jeg ryger selv; jeg vil ryge en cigar med Dem."

Det gjorde udslaget. Jeg bød hende mit cigarfutteral; en af de andre herrer slog ild. Idet hun løftede sløret så højt op, at en meget smuk mund med snehvide tænder kom til syne, stak hun cigaren i munden og foregik os således med sit eksempel. Straks blev begge vinduerne slået ned, og alle fik sig en cigar i munden.

"Hvor har De lært at ryge, madame?" spurgte den passager, som sad den ubekendte nærmest.

"Hvor? I felten, i Afrika, over alt. Jeg hørte til armeen, det vil sige, min mand var kaptajn ved det 47. regiment. Han faldt, den stakkel, i det sidste heldige felttog mod Konstantineh; *c'etait un brave homme*."

"Hvad siger De? Var De med ved Konstantineh?"

"Ja jeg var; jeg fulgte med armeen under hele felttoget."

Diligencen standsede, for at vi kunne få middags- eller aftensmad, hvad man nu vil kalde det, og konduktøren åbnede døren. "Nu," tænkte jeg, "får vi hendes ansigt at se," og det tror jeg, at også de andre passagerer tænkte; men vi tog fejl; damen gik ovenpå og lod sig bringe en skål suppe. Da alt var færdigt, fandt vi hende nede i diligencen med sløret for ansigtet ligesom før.

Det var meget ærgerligt; for hun var så vittig og livlig i sin konversation, og de af hendes træk, som var kommet til syne, så fuldkomne, at jeg virkelig begyndte at blive ganske urolig for, at hun skulle forlade os uden at tilfredsstille min nysgerrighed. Man snakker så meget om fruentimmernes nysgerrighed, men vi mandfolk plages i grunden lige så meget af den. Det blev mørkt; damen undgik åbenbart at indlade sig i videre samtale, og vi satte os alle til ro, så godt vi kunne. Kort at fortælle, næste morgen var hun lige så forsigtig og tilbageholdende som for. Diligencen ankom til dette hotel; passagererne skiltes, og jeg så, at damen og jeg var de eneste, der tog ind her. I det mindste gik de franskmænd, der var rejst sammen med os, lige så kloge, som de var kommet.

"Bliver De her?" spurgte jeg, da vi var kommet ud af diligencen.

"Ja," svarede hun, "og De –"

"Jeg bliver også her; men jeg håber, at De ikke bestandig forbliver tilsløret. Det ville være for grusomt af Dem."

"Nu må jeg ind på mit værelse og forfriske mig en smule; siden vil jeg tale med Dem, *monsieur Anglais*. De tager formodentlig over med paketten?"

"Ja, med paketten i morgen."

"Jeg vil da give mig under Deres beskyttelse; for jeg rejser ligeledes til London."

"Det vil være mig en stor fornøjelse."

"*Au revoir.*"

En times tid efter meldte opvarteren mig, at det ville være damen en fornøjelse at modtage mig på nr. 19. Jeg gik op på første sal, bankede på og blev anmodet om at komme ind.

"Hun var nu uden slør, og hvad tror De vel var grunden til, at hun havde skjult sit ansigt?"

"Ved Mokhannas skæg, hvor kan jeg vide det?"

Nu vel da; hun havde det skønneste par øjne i verden, hendes øjenbryn var fint buede, panden hvid og glat, munden indbydende, kort sagt, hun var så smukt et fruentimmer, som man kunne ønske sig det; kun havde hun – *brækket sin næse*; evig skade; for den må engang have været særdeles nydelig. Nå, jeg bukkede.

"Nu ser De, sir," sagde hun, "hvorfor jeg havde mit slør slået ned."

"Det gør jeg virkelig ikke," svarede jeg.

"De er enten meget artig eller også meget blind," sagde hun, "det sidste tror jeg dog ikke er tilfældet. Jeg ville ikke udsætte mig for mine landsmænds uforskammethed i diligencen; de ville have stillet mig hundrede spørgsmål om mit uheld. Men De er en englænder og har ærbødighed for et fruentimmer, der har været uheldigt."

"Jeg håber, jeg fortjener Deres gode mening, madame, og hvis jeg på nogen måde kan være Dem til nytte –"

"Det kan De. Jeg er ganske ukendt i England. Men jeg ved, at der i London er en stor mand, en monsieur Liston, som er meget duelig."

"Fuldkommen rigtigt, madame. Hvis Deres næse, i stedet for som nu at være blevet ubetydeligt beskadiget, var blevet liggende i Afrika, ville mr. Liston have skaffet Dem en anden."

"Hvis han blot kan gøre mig den gamle i stand, forlanger jeg ikke mere. De giver mig håb. Men benet er aldeles knust, som De må kunne se."

"Det betyder intet. Jeg kender en, som mr. Liston har givet et nyt øje. Personen var kortsynet og så bedre med det øje, mr. Liston satte ind på ham, end med det, han havde beholdt."

"*Est-il possible? Mais quel homme extraordinaire!* Måske har De den godhed, monsieur, at tage plads ved siden af mig; og, tager jeg ikke fejl, har De et spørgsmål at stille mig – *n'est-ce pas?*"

"Jeg føler en sådan interesse for Dem, madame, at jeg tilstår, at, hvis det ikke ville være Dem alt for ubehageligt, ville jeg gerne spørge Dem om noget."

"Nemlig om, hvorledes jeg brækkede min næse? Det ønsker De naturligvis at vide. Og da det er den eneste gengæld, jeg kan yde for Deres mod mig beviste eller tilkommende

forbindtlighed, skal Deres ønske blive opfyldt. Nu vil jeg ikke opholde Dem. Jeg venter Dem i aften. *Adieu, monsieur.*"

Jeg brød naturligvis ikke aftalen, og efter aftensmåltidet begyndte hun:

"Det spørgsmål, som skal besvares," sagde hun, "er: hvorledes brækkede De Deres næse? Ikke sandt? Nu vel da, jeg vil i det mindste besvare det på min egen måde. Altså for at begynde med begyndelsen, jeg er nu netop to og tyve år gammel. Min fader var tamburmajor i den kejserlige garde. Jeg blev født i felten, opdraget i felten og til sidst gift i felten med en daværende løjtnant ved infanteriet. De ser altså, jeg er helt og holdent *militaire*. Som barn vaktes jeg ved trommerne og piberne og kaldtes til sengs ved hornene; som pige blev jeg fuldt fortrolig med enhver militær manøvre, og nu, da jeg er et voksent fruentimmer, anser jeg mig mere skikket til marskalstaven end halvdelen af de marskaller, som har vundet den. Jeg har kun studeret lidet andet end militærtaktik og har, som min salig mand sagde, et sandt geni for den; dog mere om det siden. Jeg blev gift, da jeg var seksten år, og har fra den tid stedse fulgt min mand. Jeg fulgte ham til sidst til hans grav. Han byttede min seng med ærens, hvor han hviler i fred. Vi vil drikke på hans minde."

Vi tømte vore glas, hvorpå hun fortsatte:

"Min mands regiment blev først kommanderet til Afrika efter det første ulykkelige forsøg mod Konstantineh. Det faldt i vor lod at bidrage til genoprettelsen af vor armés ære under det heldigere felttog, der, som De naturligvis ved, fandt sted for tre måneder siden. Jeg vil ikke opholde Dem med vor indskibning eller vor overrejse. Vi gik i land fra et dampskib i Bona, og kort

efter fik min mands kompagni befaling til at eskortere en konvoj af levnedsmidler til armeen, som samlede sig ved Mzez Ammar. Nå, vi kom i god behold til vore forskellige lejre ved Drean, Nech Meya og Amman Verda. Vi gjorde en lille omvej for at besøge Ghelma. Jeg var nysgerrig efter at se det, da det førhen havde været en vigtig by, og jeg må tilstå, at jeg aldrig har set en fastere stilling. Men jeg trætter Dem med disse enkeltheder."

"På ingen måde, det er meget interessant."

"De er alt for god. Jeg burde have sagt noget om rejsemåden i disse vilde egne, som er alt andet end behagelig. Jordbunden er en slags ler, der er hård som flint, når vejret er tørt, men forvandles til en slibrig masse, når den gennemblødes. Det er derfor meget trættende, især i vådt vejr, når soldaterne glider ud, hvilket er latterligt nok at se på, men meget ubehageligt for dem. Jeg rejste enten til hest eller på en af bagagevognene, alt som det kunne træffe sig. Jeg var for godt kendt og tør måske tilføje, for godt lidt, til at der ikke skulle blive sørget for mig på bedste måde. Det er mærkeligt, hvor hurtigt en franskmand ved at indrette sig, hvor han end befinder sig. Lejren ved Mzez Ammar var så fuld af travlhed og liv, som om den havde været opslået i hjertet af Frankrig. De, der fulgte med hæren, havde bygget små hytter af sammenflettede grene med bladene på, alle i lige linjer, så at de dannede gader og var meget bekvemme og aldeles uigennemtrængelige for solen. Der var *restaurants cafés, débits de vin et d'eau de vie*, pølsehandlere, slagtere, urtekræmmere, kort sagt næsten alle slags handlende og alt, hvad man ville have; vel var det ikke meget billigt, men De må

huske på, at denne lille by havde rejst sig ligesom ved et trylleslag midt ude i ørkenen.

I september måned befalede Damremont, at der skulle foretages en rekognoscering i retning mod Konstantineh, og en bataljon af min mands regiment, det 47., beordredes til at deltage i den. Jeg har ikke sagt noget om min mand. Han var en god lille mand og en tapper officer, fuld af ære, men meget halsstarrig. Han ville aldrig lade sig noget sige, og jeg hørte intet uden: "*Tais toi, Coralie,*" hele dagen igennem; men ingen er jo fuldkommen. Han ville have, at jeg skulle blive tilbage i lejren, men jeg havde gjort mig det til regel aldrig at blive tilbage. Vi drog afsted, og jeg kørte på en af de små vogne, de såkaldte *cacolets*, som var blevet anskaffet for de sårede. Det var en frygtelig rejse; jeg blev stødt til atomer ved bestigningen af det stejle bjerg Rass-el-Akba, men vi nåede toppen uden at løsne et skud. Da vi var kommet derop og så ned for os, var udsigten højst malerisk. Fire-fem tusinde arabiske ryttere ventede på vor nedstigning; deres hvide burnusser, som de kalder de lange kapper, de hyller sig i, flagrede for vinden, mens de galoperede omkring i alle retninger, og det glimrende stål i deres våben skar os i øjnene som lynstråler. Vi sluttede geledderne og steg ned; araberne faldt os, i flokke på fyrre til halvtreds mand, hvert øjeblik i flankerne, uden dog at lade det komme til håndgemæng, men gjorde holdt i pistolskuds distance, afskød deres geværer og drejede så om og gjorde atter holdt på afstand – en ren børneleg, sir; imidlertid blev dog nogle af vore folk sårede, og den lille vogn, jeg kørte på, blev kommanderet frem for at tage dem op. Uheldigvis holdt kusken, for ikke at komme ind mellem tropperne, for meget til

den ene side af den snævre defilée, vi passerede; følgen heraf var, at vognen væltede, og jeg blev kastet et betydeligt stykke ned ad skrænten –"

"Og brækkede Deres næse," afbrød jeg hende.

"Nej, jeg gjorde ikke, sir. Jeg slap med blot nogle kontusioner ved hoften, som rigtig nok gjorde mig halt for nogen tid, og stødene fra vognen blev mig derved endnu ubehageligere end før. Imidlertid lykkedes rekognosceringen. Men Damremont bar sig rent galt ad. Jeg sagde ham det, da jeg engang mødte ham; dog, han var en halsstarrig, gammel tosse, og hans svar var ikke så artigt, som det burde have været, især når hensyn tages til, at jeg den gang var en meget smuk kone. Vi vendte tilbage til lejren ved Mzez Ammar; få dage efter blev vi angrebet af araberne, som viste meget mod og bestemthed i deres latterlige krigsmåde, der imidlertid ikke kan gøre indtryk på sådanne tropper som de franske. Angrebet varede i tre dage, hvorpå de forsvandt lige så pludseligt, som de var kommet. Men dette kan ikke være synderlig interessant for Dem, monsieur."

"Tvært imod; jeg beder Dem ikke at udelade nogen bemærkning eller omstændighed."

"De er meget artig. Formodentlig ved De, hvor gerne vi *militaires* atter gennemgår vore kampagner. Vi blev da stående i lejren, sir, indtil hertugen af Nemours kom, et smukt menneske, der smilede meget nådigt til mig. Den første oktober begyndte vi vor march mod Konstantineh, det vil sige, det var avantgarden, hvortil min mands kompagni hørte. Vejret, som havde været meget smukt, slog nu om, og det regnede stærkt hele dagen. Hele vejen var én eneste masse af

mudder, og uophørligt indtraf standsninger og uheld. Imidlertid blev vejret atter godt, og den 5. var vi kun to mil fra Konstantineh, da araberne angreb os, og jeg var nær blevet taget til fange."

"Nej virkelig!"

"Jo, min mand, der som sagt var meget egensindig, ville absolut have mig til at køre på en *caisson* med bagtroppen, hvorimod jeg hellere ville have været foran, hvor jeg kunne have gavnet ved mine råd. Arabernes anfald skete meget pludseligt; de tre mand, der var med min *caisson*, blev nedsablet, og jeg faldt i armene på en høvding, som allerede drejede sin hest om for at bortføre mig, da han blev ramt af en kugle i halsen og faldt tilbage med mig. Jeg løsrev mig, greb hesten i tøjlen, hvorved jeg forhindrede den fra at flygte, og bemægtigede mig ligeledes araberens pistoler og krumsabel."

"Er det muligt?"

"Min mand solgte næste dag hesten til en af vore generaler, som glemte at betale den, da min mand var faldet. Pistolerne og sablen blev stjålet fra mig endnu samme nat; men hvad skal man sige? Vor armé er tapper, men lidt demoraliseret. Næste dag ankom vi foran Konstantineh og måtte defilere forbi fjendens kanoner. På et stykke af vejen tumlede mennesker og heste over ende imellem hinanden ved hans ild; den *caisson*, som jeg kørte på, blev kastet omkuld af en kugle og styrtede ned i en kløft, slæbende hestene bag efter sig. Jeg lå imellem benene på hestene, der sparkede som rasende; det var et vidunder, at jeg kom derfra med livet; imidlertid –"

"Brækkede De Deres næse," afbrød jeg hende.

"Nej, det gjorde jeg ikke, sir. Jeg fik kun et spark over armen, hvilket nødte mig til at bære den i et bind nogle dage. Vejret blev meget slet; vi havde kun få telte, og de var ikke i stand til at modstå regnen og blæsten. Vi svøbte os ind, så godt vi kunne, og sad i dybe vandpytter, og araberne angreb os, inden vi kunne åbne ilden fra vore batterier; vi befandt os i en sådan knibe, at vi måtte have trukket os tilbage, hvis dette vejr havde varet ved, og de kunne prise sig lykkelige, som da atter i god behold var kommet tilbage til lejren ved Mzez Ammar. Jeg tror ikke, at jeg nogen sinde har døjet så meget, som den gang; vejret havde endog overvundet vor nations sædvanlige galanteri; og det var så langt fra, at der vistes mig nogen opmærksomhed, at jeg tvært imod idelig måtte høre den bemærkning: "Hvad pokker bestiller De her?" At sige sligt til en smuk kone!

Først den 10. kom vi så vidt, at vi kunne åbne ild fra vore batterier. Det var mudder, mudder og ikke andet end mudder; folk og heste var dækkede med mudder lige op til halsen; stabsofficerernes fjerbuske var fulde af mudder; enhver kugle fra fjenden frembragte et skybrud af mudder; selv hertugen af Nemours fik sit ansigt ganske tilsølet af det. Jeg må tilstå, at vore batterier var godt anbragt, undtagen det store morterbatteri. Herpå gjorde jeg Damremont opmærksom, idet han kom forbi, men han blev meget opbragt. De store kan ikke tåle at høre deres fejl; han mistede imidlertid sit liv tre dage efter, fordi han ikke ville følge mit råd. Han gik netop ned ad bakken med Rhullières, da jeg sagde til ham: "*Mon général*, De udsætter Dem for meget; det, der er pligt for en subaltern, er en fejl hos en general." Han bad mig meget artigt gå derhen, hvor han nu måske selv er; for en kanonkugle kastede ham få

sekunder efter bag over, og han blev dræbt på stedet; general Perregaux blev næsten i samme øjeblik hårdt såret. I fire dage var kampen skrækkelig; batterierne besvarede nat og dag hinandens torden, mens vi fra alle verdens kanter var udsatte for de arabiske rytteres heftige angreb. Chefen for vor arme sendte en parlamentær ind til byen for at opfordre den til at overgive sig, men hvad tror De var svaret? "Mangler I krudt, vil vi låne jer; har I ikke brød, vil vi sende jer det; men så længe der er én eneste god muselman i live, skal I ikke komme ind i byen." Var det ikke stort? Da dette svar rygtedes blandt tropperne, opfyldtes de af beundring for deres fjende, og de svor ved deres faner ikke at give ham pardon, hvis de overvandt ham.

To dage efter anså general Vallée, der havde taget kommandoen efter Damremont, brechen for tilstrækkelig bred til storm, og vi ventede hvert øjeblik, at ordren dertil ville blive givet. Endelig kom den. Min salig mand var i den anden kolonne, som stormede. Han var, besynderligt nok, meget nedslået den morgen og syntes at ane, hvad der ville ske. "Coralie," sagde han til mig, idet han med sin lommekniv skrabede mudderet af sine benklæder, "falder jeg, får du det godt. Jeg efterlader dig som et legat til general Vallée; han vil vide at skønne på dig. Glem ikke at underrette ham om min sidste vilje."

Det lovede jeg ham. Trommerne hvirvlede. Han kyssede mig på begge kinder. "Gå, min Philip," sagde jeg, "gå udødeligheden i møde." Det gjorde han, for der sprang en mine, som sprængte ham tillige med mange andre i luften. Jeg havde med øjnene fulgt kolonnens march og kunne skelne min dyrebare Philips skikkelse, da eksplosionen med den store røgstøtte fandt sted.

Da den fortrak sig, kunne jeg se de sårede ile tilbage i alle retninger; men min mand var ikke iblandt dem. Imidlertid trængte de andre kolonner ind i brechen; ilden var frygtelig, blodbadet rædsomt. Det varede over en time efter stormens begyndelse, inden den franske tricolore vajede fra Konstantinehs minareter.

Først næste dag kunne jeg overtale mig til at opsøge min mands lig, men det var min pligt. Jeg klavrede op på brechen, der var bestrøet med ligene af vore tapre soldater, blandede med arabernes; men jeg kunne ikke finde min mand. Endelig tiltrak et fra kroppen sønderrevet hoved sig min opmærksomhed. Jeg undersøgte det; det var min Philips, sværtet og forbrændt og skrækkelig mishandlet; dog, hvo kan skjule brudstykkerne af en mands hoved for hans hjertens hustrus skarpe blik? Jeg bøjede mig over det. "Dyrebare Philip!" udbrød jeg, og tårerne vædede mine kinder, da jeg bemærkede hertugen af Nemours med hele sin stab tæt ved mig. "Hvad har vi her?" sagde han forbavset til sine ledsagere. "En kone, der leder efter sin mands legeme, *mon prince*," svarede jeg. "Jeg kan ikke finde det, men her er hans hoved." Han sagde noget meget venligt og artigt og gik derpå videre. Jeg fortsatte min søgen, men uden held, og besluttede derfor at opslå min bolig i byen. Mens jeg klavrede omkring, kom jeg til en forskudt mur, og idet jeg satte min fod på den, gav den efter med mig, og jeg faldt ned fra en højde af flere fod. Bedøvet af faldet blev jeg nogen tid liggende bevidstløs; da jeg kom til mig selv igen, mærkede jeg –"

"At De havde brækket Deres næse."

"Nej, ikke det; jeg havde forstrakt min ankel og beskadiget min knæskal, men min næse var i fuldkommen god stand. De må endnu have lidt tålmodighed.

De levninger, der fandtes af min mand, blev lagt i en stor grav, som optog ligene og de kvæstede lemmer af de faldne, og da jeg havde fået mig et logis i Konstantineh, forblev jeg der nogle dage og begræd hans skæbne. Endelig faldt det mig ind, at hans sidste vilje burde opfyldes, og jeg skrev da til general Vallée og underrettede ham om min mands sidste ønsker. Hans svar var meget kort; det gik ud på, at han følte sig overordentlig smigret, men en masse forretninger forhindrede ham fra at fuldbyrde testamentet. Det var ikke artigt.

Den 26. forlod jeg Konstantineh med en konvoj af sårede. Blodgang og kolera anrettede skrækkelige ødelæggelser, og jeg fik snart en *caisson* for mig selv. Regnen styrtede atter ned i strømme, og det var en gyselig ligprocession. Hvert øjeblik blev ulykkelige, skumplede og stødte til døde, kastet ned i pytterne ved vejen, og skrigene fra de overlevende var rædsomme. Mange døde af kulde og sult, og tre dage efter kom vi til lejren ved Mzez Ammar, efter at have mistet over halvdelen af vore lidende.

Jeg lagde beslag på en af de ovenfor omtalte, af grene byggede hytter og havde tid nok til at overveje mine fremtidsplaner og udsigter. Jeg var ung og smuk, og håbet forlod mig ikke. Jeg havde atter fået min i lejren efterladte bagage og kunne nu igen anvende nogen omhu på mit toilette. De unge officerer i lejren viste mig megen opmærksomhed og gik idelig frem og tilbage forbi min hytte for at få et glimt at se

af *den smukke enke*, som de behagede at kalde mig, og *nu* kommer historien om mit uheld.

Den af mig beboede grenhytte var dobbelt; dens ene del var afspærret fra den anden ved en fletning af kviste, der var omtrent syv fod høj, men som dog ikke nåede helt op til taget. Det ene værelse havde jeg; det andet beboedes af en ung officer, som viste mig sin opmærksomhed, men som jeg ikke kunne lide. Da jeg en aften var kommet hjem fra en vandring i den kølige luft, hørte jeg stemmer i det andet værelse; jeg gik sagte ind, og de bemærkede ikke mit komme; de talte om mig, og jeg må tilstå, at deres ytringer var meget smigrende. Endelig sagde en af de tilstedeværende: "Ja, det er et prægtigt fruentimmer og en god soldaterkone. Jeg håber med tiden at blive general, og hun ville ikke gøre en marskalstav skam. Jeg tror, jeg frier til hende, inden vi forlader lejren."

Nu kendte jeg ikke den talende på hans stemme, og smigret ved hans bemærkning længtes jeg efter at få at vide, hvem det var, som havde så gode tanker om mig. Jeg troede, at hvis jeg kunne klatre op på ryggen af den eneste stol, der var i mit værelse, måtte jeg kunne se over skillerummet og tilfredsstille min nysgerrighed. Det gjorde jeg, og tilmed uden larm, og jeg ville netop til at række hovedet frem og tage et overblik over de i det andet rum tilstedeværende, da stolen vaklede, og jeg faldt ned på gulvet lige på mit ansigt. Ulykkeligvis slog jeg næsen lige mod kanten af den stegepande, jeg og min salig Philip plejede at lave vor mad i, og nu, sir, ved De, hvorledes det gik til, at jeg brækkede min ræse."

"Hvilken ulykke!" bemærkede jeg.

"Ja, en stor ulykke. Jeg havde gennemgået hele felttoget uden synderligt uheld og – dog, i grunden var det ganske naturligt; fruentimmernes skødesynder er forfængelighed og nysgerrighed, og når man vil efterspore sandheden, vil man finde, at det er over disse tvende anstødsstene, de fleste fruentimmer falder og brækker deres næser."

"Meget sandt, madame," svarede jeg. "Jeg takker Dem for Deres fortælling, og det skal være mig en stor fornøjelse, hvis jeg kan være Dem til nogen nytte. Dog, jeg tør ikke længere afholde Dem fra Deres hvile og vil derfor sige Dem godnat."

"Nå, oberst," sagde jeg, da han pludselig standsede, "hvad hændte der så siden?"

"Jeg sørgede omhyggeligt for hende, indtil vi kom til London, ledsagede hende til hotellet i Leicester Square og anbefalede mig derpå. Om Liston fik hendes næse gjort i stand, og om hun nu driver om i Paris lige så smuk som før sit uheld, eller om hans kunst var afmægtig over for hende, og hun nu er en *Sœur de Charité* eller i et kloster, det ved jeg ikke; jeg har hverken hørt eller set hende siden."

"Da kender jeg Liston og skal ikke glemme at spørge ham om hende, den første gang jeg ser ham. Vil De have en cigar til?"

"Nej, mange tak. Jeg er færdig med min cigar, min flaske og min historie, og dermed god nat!"

Om "Sagnet om klokkeklippen og andre fortællinger"

Forfatter: Frederick Marryat (1792-1848)
Org.udgaver og titler:

- **The Legend of the Bell Rock:** I *Heath's Book of Beauty*, Longman, Orme, Brown, Green, and Longmans, London 1838 *(blev udgivet 1. oktober 1837)*.
- **S.W. and by W. ¾ W.:** I samlingen *Olla Podrida*, Longman, Orme, Brown, Green, and Longmans, London 1840. *(Det er sandsynligt, at der findes en tidligere udgave i et magasin eller en "keepsake". Det har dog ikke været muligt at lokalisere en sådan)*.
- **Modern Town Houses:** I *New Monthly Magazine and Humorist*, Henry Colburn, London marts 1837.
- **The Way to be Happy:** I *Metropolitan Magazine*, Saunders & Otley, London november 1833
- **Moonshine:** I *The Keepsake for 1836.*, Longman, Rees, Orme, Brown, Green, and Longman, London 1836.
- **The Sky-Blue Domino:** I *New Monthly Magazine and Humorist*, Henry Colburn, London december 1837.
- **The Fairy's Wand:** I *New Monthly Magazine and Humorist*, Henry Colburn, London marts 1840.
- **A Rencontre:** I *Heath's Book of Beauty*, Longman, Orme, Brown, Green and Longmans 1841 *(udg. 1. oktober 1840)*.

Alle fortællingerne, undtagen The Fairy's Wand og Rencontre udkom i bogform i samlingen "Olla Podrida", Longman, Orme, Brown, Green, and Longmans, London 1840. De to

manglende fortællinger kom med i senere udgaver – "olla podrida" er en spansk ret, som kan sammensættes efter de forhåndenværende søms princip – som blev udgivet i flere formater.

Denne udgave efter: *Et møde* er hentet i *Josef Rushbrook eller Krybskytten*. Af Kaptejn Marryat. Ved J. P. V. Petersen. V. Pios Boghandel, København 1899. – *Den himmelblå domino* og *Feens tryllestav* er oversat til denne udgave, de øvrige er hentet i *Skrifter af Kaptein Marryat.* 2. udgave, bd. 19: *Afrikarejsen*. Chr. Steen & Søns Forlag, København 1885.
Oversætter: *Den himmelblå domino* og *Feens tryllestav* er oversat af Kim N. Jensen (1955-), de øvrige af Jens Peter Valdemar Petersen (1843-1915).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter illustration af J. Ayton Symington (1859-1939): "*It's me – S.W. and by W. ¾ W. – that you say, you love.*"

ISBN 978-87-7979-898-4

2. udgave,, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-558-7 (Ølstykke 2017)

© 2023 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk